

İSTİKLÂL MARŞI DERNEĞİ
ilan ediyor, izah ediyor, ikaz ediyor

ANAYASA'DAN İSTİKLÂL MARŞI ÇIKMAZ İSTİKLÂL MARŞI'NDAN ANAYASA ÇIKAR

Nedir Önümüze Getirilmek İstlenen Anayasa?
Provokasyonların Sonuncusu mu, Bir Yenisi mi?
Kirli Evet Kirli Hayır Kirli Boykot!
İstiklâl Marşı ve Anayasa
Türkiye'de Anayasa Meselesi
Yeni Anayasa ya da Türkiye Türk Ülkesi Olmaktan Çıkarılabilir mi?
Değiş(tiril)en Paradigma ve Anayasa
Anayasa: Necaset, Atık Sular
Anayasadan İstiklâl Marşı Çıkmaz İstiklâl Marşı'ndan Anayasa Çıkar!
Selefsiz Talihsiz
Kur'an ve Anayasa
Türkiye'nin Direği İstiklâl Marşı
Anayasa Teorisi Ne Anlatabilir?
Bir İzmihlâl Olarak "Yeni Anayasa"
Türkiye'de Anayasa Meselesi

www.istiklalmarsiderneği.org.tr

*Başkalarının aşkıyla başlıyor hayatımız
başkalarının düşünceleriyle değil.*

*"üstümde yıldızlı gök" demişti Königsberg'li
"içerimde ahlâk yasası".*

*Yasa mı? Kimin için? Neyi berkitir yasa?
İster gözünü oğuştur, istersen tetiği çek
idam mangasındasın içinde yasa varsa.*

*Girmem, girmedim mangalara
yer etmedi adalet duygusu
içimde benim
çünkü ben*

ömrümce adle boyun eğdim.

*Yıldızlı gökten bana soracak olursanız
kösnüdüm ona karşı
onu hep altımda istedim.*

TAKDİM

İstiklâl Marşı Derneği yeni anayasa meselesinde ve tartışmalarında tab'an bir taraftır. Tabiiyetini, el'an anayasanın değiştirilmesi teklif edilemeyecek maddeleri içinde İstiklâl Marşı'nın yer alması sağlar. Bidayette ise Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını İstiklâl Marşı'na borçlu olması bu tabii hali pekiştirip, mayalar. Birçok alanda suni taraflar üretmekte mahir ve cömert davranan tek dışı kalmış canavarın anayasa değişikliği meselesinde de tarafları hazır, bekliyor. Tarafların ortak yanı hem yapay hem yapmacık oluşlarıdır. Sanayi ürünü bir mamul özelliği taşıyan her taraf aynı taraftır. İstiklâl Marşı Derneği tab'an bir taraftır. Bir 'Sivil Toplum Kuruluşu' olmaması hasebiyle anayasa konusunda "söz alan" değil, Türk Milleti adına "söz sahibi" olandır. Anayasa değişikliği meselesinde İstiklâl Marşı'nın yeri, toplumsal sözleşme anlayışını iptal eden bir milli mutabakat metni olarak merkezidir.

Tek dışı kalmış canavar, 1921'de kalmış bir canavar değildir. En son 12 Eylül 2010 tarihinde parlak, protez dişleriyle arz-ı endam ederken; Türkiye'ye referandum icbar ederken görüldü. Referandum bahanesiyle Türkiye'nin ağzını yokladı. Tarihte her hukukî manevrayla Türk Milleti'nin dişlerine kast eden bu canavar, daha estetiğini yapma vaadiyle, şimdi yeni bir anayasa dayatarak Türkiye'nin son dişlerini sökmeye çalışacak. Anadili olanlar anadışlerini müdafaa edebilecek. Sadece İstiklâl Marşı Derneği'nin anadili bu müdafaayı yapmaya namzettir. Çünkü Kur'an-ı Kerim'den işittiğine itaat ederek, garazsız - ivazsız anadil olarak; Hatice anamızın, Aişe anamızın dilini, dili ile ikrar ve kalbi ile tasdik eden tek teşekküldür. Anayasanın ilk üç maddesi içinde Türkiye, Türkçe, İstiklâl Marşı, Türk Bayrağı ve başkent Türk Milleti'nin ağzında kalan son dişleridir. Türksüz edebiyat, Türksüz musiki, Türksüz tarih ne kadar mümkün ve kimlerin edebiyatı, musikisi, tarihi ise Türksüz anayasa da o kadar mümkün ve onların anayasası olacaktır. Müstakbel Türk Anayasası (!) Türkiye'nin idame ettirilmesi azminin bir parçası, siyasi manada Müslüman kalarak dünyayı kavrayışımızın temeli olmayacaksa İslam'dan / Türkiye'den, Müslüman'dan / Türk'ten bahis açılmayacak demektir.

Bu bahsi açık tutabilme adına hazırladığımız bültende Tanzimat Fermanı'ndan bu yana hukukî ve siyasi oldu-bittilerle şekilsiz, renksiz, kokusuz hale getirilmeye çalışılan Türkiye'de başımıza ne geldiğini izah ediyoruz. Türkiye'yi Dünya Sistemi'nin uydusu yapma vetiresinin anayasalarla olan paralelliğine dikkat çekiyoruz. Her anayasanın bir darbe anayasası olduğunu bilerek, her anayasa macerası ile kötüden betere giden bir ülkede, "yeni anayasa" adı altında kimin hangi darbeyi kime vurduğunu/vuracağını ve Türkiye'yi nereye götürdüğünü/götüreceğini açığa çıkarıyoruz.

İstiklâl Marşı Derneği olarak, İstiklâl Marşı ile anayasa münasebeti hakkındaki düşüncelerimizi iki panel ve muhtelif şehirlerde yaptığımız basın toplantılarıyla kamuoyuna sunduk. Bu mesele hakkında beyan, izah ve ikazlarımızı ilgili resmi kurum ve kuruluşlara ilettik. Türkiye'de söylenmezse dünyanın başka hiçbir yerinde söylenemeyecek bunca söze rağmen, "yeni anayasa" tek dışı kalmış canavarın ulumaları dikkate alınarak yapılacak olursa -yapanların aleyhine olmak üzere- tarihi bir vesika yerine de geçecektir. İstiklâl Marşı Derneği bu meseleye müstenit sözlerini derleyip toparlayarak matbu bir bülten hâline getirmekle -Türk Milleti'nin lehine olmak üzere- yine tarihi bir vesika sunuyor. Elden gelen yazıldı, dilden gelen söylendi. Türk Milleti'nin kalbindeki ise elindekinden ve dilindekinden çok daha büyüktür.

Mustafa Tosun

İstiklâl Marşı Derneği Genel Sekreteri

Anayasa'dan İstiklâl Marşı Çıkmaz İstiklâl Marşı'ndan Anayasa Çıkar

İstiklâl Marşı Derneği Bültenidir.

Genel Başkan

İsmet Özel

Yayına Hazırlayanlar

Dadaşhan Celaleddin Kavas, Oruç Özel,
Hakan Ersoy, Faysal Toprak

Para ile satılmaz. Her hakkı mahfuzdur.
Mart 2012,

جمادى الآخرة ١٤٣٣

İrtibat:

Kültür Mah. Meşrutiyet Cad. No:42/4
Yenişehir Çankaya - Ankara

Tel: (312) 434 33 52 - Faks: (312) 434 38 12

bilgi@istiklalmarsidernegi.org.tr
www.istiklalmarsidernegi.org.tr

İçindekiler

Nedir Önümüze Getirilmek İstenen Anayasa?	
Provokasyonların Sonuncusu mu, Bir Yenisi mi? • İsmet Özel	2
Kirli Evet Kirli Hayır Kirli Boykot! • İsmet Özel	3
İstiklâl Marşı ve Anayasa • İsmet Özel	11
Yeni Anayasa ya da Türkiye Türk Ülkesi	
Olmaktan Çıkarılabilir mi? • Durmuş Küçükşakalak	16
Değiş(tiril)en Paradigma ve Anayasa • Mustafa Tosun	18
Anayasa: Necaset, Atık Sular • Halil Özkan	20
Anayasa'dan İstiklâl Marşı Çıkmaz	
İstiklâl Marşı'ndan Anayasa Çıkar! • İsmet Özel	21
Selefsiz Talihsiz • Mustafa Deveci	26
Kur'an ve Anayasa • Muammer Parlar	28
Türkiye'nin Direği İstiklâl Marşı • Erol Karadoğan	30
Anayasa Teorisi Ne Anlatılabilir? • Cemil Tunç	32
Bir İzmihlâl Olarak "Yeni Anayasa" • D. Celaleddin Kavas	34
Türkiye'de Anayasa Meselesi	38
Anayasa'dan İstiklâl Marşı Çıkmaz	
İstiklâl Marşı'ndan Anayasa Çıkar	43

Nedir Önümüze Getirilmek İstenen Anayasa? Provokasyonların Sonuncusu mu, Bir Yenisi mi? İsmet Özel

1908 yılında şu şehr-i İstanbul'da kim Türk milleti demiş olsa, en bulanık, en karmaşık, en kaypak ibareye müracaat etmiş ve/veya Türk milleti tabirinden nefret etmenin mucip sebebinin bu bulanıklık, bu karmaşıklık, bu kaypaklık sebebiyle çoğaltmış, çoğa sirayet ettirmiş olurdu. Kimi solculara, meselâ Lenin'e göre 1908 yılı Avrupalı ve Amerikalıların nezdinde adı Türkiye olarak geçen ülkenin bir Millî Demokratik Devrim idrak ettiği yıldır. Yine de bu yaldızlı sözün kimseye bir şey anlattığı yoktu. Kim ne derse desin bu işte bir tuhafılık olduğunun herkes farkındaydı. İşten derinlemesine anlayanlar Millî Demokratik Devrim denildi mi bundan bir *Jewish emancipation* çıkacağını biliyorlardı. Nitekim 27 Mayıs 1960 ihtilâli akabinde Millî Demokratik Devrim sosyalizmi devre dışı bırakmak için Türkiye'nin ilk sıradaki meşguliyeti oldu. Çünkü yeni bir *Jewish emancipation* bahis konusuydu. Türkiye İşçi Partisi göstermişti ki, Türkiye'de sosyalizm *kibbutz* sosyalizminden çok farklı bir şeye dönüşme etkinliğidir. O farklı şey ne ise, orada da durulmayacak, asla rücu hareketinin motoru harekete geçecekti. Netice-i kelâm, Tanzimat Fermanı'ndan itibaren değil, II. Meşrutiyet'ten itibaren ülkenin şöyle veya böyle adlandırılışı ile ülkede yaşayanların adlandırılış kısıtaları birbirine hiçbir bakımdan uymaz hale geldi. Yani kırk sene sonra kurulacak İsrail'e şemsiyelik edecek ülkenin cismi ismiyle savaş halindeydi. Burjuva üstünlüğüne temennâ çakılan âleme bir devrimi idrak ederek geçen "millete" bir isim nispet etmenin acil tehlikesi hissedilir olmuştu.

Millî mesele muacceliyet kespetti. Türkiye muacceliyetten asla kurtulamadı. Birilerinin hep ellerini çabuk tutması gerekiyordu. Kimdi bunlar? Hangi eller hangi sebepten dolayı çabuk tutulacaktı? Bunlar bütün korkaklar gibi zalimlerdi. Ellerin ne olduğu haberi ise bugün bile bilinç katımıza yükselmiş değil. Ne olduğunu kimselerin bilmediği bir Türk milletinden korkanlar vardı. Hâlâ var. Türk milletinin şartlara vaziyet etmesinden korkuyolardı. Hâlâ korkuyorlar. Bu meçhul millet bir kez aynıyle ıspat-ı vücut edecek olur, cümleye malûm millet olursa, bu milletin adının ne olduğu beyan edilirse, küçük büyük zalimlerin hepsi avuçlarını yalayacaktı. Dolayı-

sıyla, bu topraklarda ehliyet sahibi olanın Türk milleti olduğu fark edilmemeli, acilen sair kimselere bir ehliyet uydurmalıydılar. Atın önüne et, itin önüne ot konulmalıydı. Ne bu kusurat makulenin yapmakta oldukları, ne de Türk milletinin neleri yapması gerektiği fark etdilmeliydi.

Âcilen millîlik tavrı lüzum ediyordu. Misâk-ı Millî, Millî Mücadele... Milletın provokasyona uğratılması zarureti vardı. Eğer millet provoke edilmez ve yapılacak şey millettten beklenirse, devlet idaresindeki devamlılığa teminat addedilen hiçbir taahhüde sadık kalınmaz ve bütün müteahhitlerin sonu hüsrân olurdu. Millet, Türk milleti başına sardıkları her belâyı nasıl defedeceğini yüzyıllarca göstermiş bir millettir. Türk milleti İslâm'la kandırılıyordu. Kim ben Müslümanım dediyse Türk milleti ona inandı. Hiç kimseye sadakat testi uygulamadı. Hepsini Allah'a azze ve celle havale etti. Bunu bilenler gönüllerine göre kanun icat ettiler. Seferberlik sonrasında bu mucitlerin millet önüne koyduğu her anayasa bir provokasyondur.

1921 Halife kurtarılacak.

1924 İslâm devleti teşkil edilecek.

1961 Türk gücü (memleketin Weimar gücü) küfrü tesirsiz bırakacak.

1982 İstiklâl Marşı'nın ruhu devletin dünyevî parlaklığı uğruna israf edilmeyecek.

Yeni anayasayı bekleyen her kim ise cennete darbeciliği ve darbecileri lânetleyenlerin demokratikleşmeyi temin ederek girecekleri imânıyla bekler haldedir. Lozan'ın yüzüncü yılına yakın yine bir provokasyon var. Bu sefer provoke edilenler ne Müslümanlar ve hele ne de Türklerdir. Bilin ki, bu yeni kışkırtmaya uyan neticede Türk milletine meydan okuyacaksa yürürlükte olanın son (nihaî, bir daha tekrar edilmemek üzere son) provokasyon olduğunu söylemek vaciptir. Gaye Türklüğü sıfırlamak değil de, sadece Pentagon'un Buckingham'ı makaraya sarmasından ibaretse yeni anayasaya peşpeşe devamı gelecek provokasyonların sadece bir yenisi gözüyle bakabiliriz.

Kirli Evet Kirli Hayır Kirli Boykot!*

İsmet Özel

İstiklâl Marşı Derneği'nin, önümüzdeki günlerde yapılacak Anayasa değişikliği paketi referandumu vesilesiyle düzenlediği basın toplantısına hoş geldiniz.

İstiklâl Marşı Derneği niçin bu referandum dolayısıyla bir basın toplantısı yapıyor? Bunu izah etmemiz lâzım.

İstiklâl Marşı Derneği Anayasa'nın, 1982 yılında halk oylamasıyla, halkın oyuna sunulmak suretiyle kabul edilen Anayasa'nın değiştirilmesi meselesinde doğrudan bir taraf olduğu kanaatinde. Çünkü İstiklâl Marşı ilk defa Türkiye Cumhuriyeti'nin 1982 Anayasası'nda adı geçen bir metin. Biz de İstiklâl Marşı Derneği'yiz. Dolayısıyla bu Anayasa'nın değiştirilmesi söz konusu olduğunda bizi doğrudan ilgilendiren bir mesele ortaya çıkmış oluyor.

Bugün değiştirilmesi düşünülen Anayasa'nın, birinci kısmının genel esasları şöyle yazılmış:

I. Devletin şekli

MADDE 1. Türkiye Devleti bir Cumhuriyettir.

II. Cumhuriyetin nitelikleri

MADDE 2. Türkiye Cumhuriyeti, toplumun huzuru, millî dayanışma ve adalet anlayışı içinde, insan haklarına saygılı, Atatürk milliyetçiliğine bağlı, başlangıçta belirtilen temel ilkelere dayanan, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk Devletidir.

III. Devletin bütünlüğü, resmî dili, bayrağı, millî marşı ve başkenti

MADDE 3. Türkiye Devleti, ülkesi ve milletiyle bölünmez bir bütündür. Dili Türkçedir.

Bayrağı, şekli kanununda belirtilen, beyaz ay yıldızlı al bayraktır.

Millî marşı "İstiklâl Marşı"dır.

Başkenti Ankara'dır.

IV. Değiştirilemeyecek hükümler

MADDE 4. Anayasanın 1'inci maddesindeki Devletin şeklinin Cumhuriyet olduğu hakkındaki hüküm ile, 2'nci maddesindeki Cumhuriyetin nitelikleri ve 3'ncü maddesi hükümleri değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez.

İstiklâl Marşı'nın Türkiye'nin millî marşı olduğu hükmü Anayasa'nın değiştirilemez ve değiştirilmesi teklif edilemez maddeleri arasındadır. Dolayısıyla zaten bünyesinde anayasalardan daha büyük bir güç taşıyan İstiklâl Marşı belli bir sigortaya da bağlanmış halde. Sigortası olmasa da aslında canını kurtaracak; bir de ekstradan sigortalanmış. "Millî marşı İstiklâl Marşı'dır." diye bir cümle. Bu neye benziyor, biliyor musunuz? Mevlâna'ya benziyor. Mevlâna kelime itibariyle "efendimiz" demek. Ama insanlar "Mevlâna" deyince Celaleddin-i Rumi'yi anlıyorlar, değil mi? Mesnevi edebiyatta bir türün adıdır. Meselâ Hüsn ü Aşk bir mesnevidir. Fakat mesnevi denilince Mevlâna'nın yazdığı metin anlaşılır. Bayrağı, "şekli kanununda belirtilen, beyaz ay yıldızlı al bayraktır." diye tarif ediyor. Ama "Millî marşı İstiklâl Marşı'dır." diyor. İstiklâl Marşı öyle bir şey ki İstiklâl Marşı denilince ondan başka bir şey anlaşılmayacak bir şey. "Mehmet Akif'in yazdığı İstiklâl Marşı"ndan bahsetmiyor. Ya da "1921 yılında Meclis tarafından kabul edilen İstiklâl Marşı" da demiyor. "Millî marşı İstiklâl Marşı'dır." diyor. Dolayısıyla bizim Dernek olarak yerimiz Türk milletinin varlık şartlarıyla birebir alakalı bir yer. İstiklâl Marşı Derneği Türk Milleti'nin sözcülüğünü yapma yerine en yakın duran kuruluşur. Onun için basın toplantısı yapıyoruz.

Bu basın toplantısına gelmeden önce bir risale yazmayı düşünüyordum. O risalenin başında da "Kirli Evet, Kirli Hayır, Kirli Boykot" sözleri olacaktı. Bu referandumdan ne sonuç çıkarsa çıksın Türkiye'nin aleyhine birtakım gelişmeler süratlenecek. Referandumun yapılması kendi başına bir belâdır. Bundan "evet" ya da "hayır" çıkması veya Türkiye'de herkesin bunu "boykot" etmesi durumu hiç değiştirmez. Öğrendiğime göre Mısır'da, Türkiye'de "Dallas" diye oynatılan televizyon dizisi gösterime başlamış ama halkın itirazları sebebiyle yayından kaldırılmış. İnsanlar, "Bize bunu seyrettiremezsiniz." demişler Mısır'da ve dizi yayından kaldırılmış. Haberin doğruluk derecesini bilmiyorum, böyle bir şey işittim. Türkiye'de böyle olmadı. Neredeyse insanlar çocuklarına "Dallas" ismini koyacaklar, değil mi? İnsanlar kimin kiminle düzüstüğünü izlemek zevkiyle yatıp kalktılar.

* İstiklâl Marşı Derneği Genel Başkanı Şair İsmet Özel'in 14 Ağustos 2010'da İstanbul Şubesi'ndeki basın toplantısı metnidir.

Bu referandumun iki sonucu olacak: Pratik ve teorik. Bu referandumu niçin yapıyorlar? Bu referandumu Türkiye'yi kontrol altında tutan güçler kendi manipülasyonlarının ne kadar imkân taşıdığını yoklamak üzere yapıyorlar. Türkiye kontrol altında ve bu kontrol eden güçler Türkiye'de sürekli manipülasyonlar uyguluyorlar. Bu referandum manipülasyonların bundan sonra da hangi usullerle yapılacağı ya da yeni metotlar geliştirilip geliştirilemeyeceği konusunda bir yoklama. Nereden hangi oy çıkıyor, nasıl oluyor, insanlar nasıl tepki veriyorlar; bunları ölçecekler ve ondan sonra bir şeyler olacak. "AKP'nin bir bütün olarak devamı halinde neler yapılacak, AKP'nin dağılması halinde neler yapılacak?" "Evet", "hayır" ve "boycot" konusunda kimin gücü neye yetiyor?", bunu ölçecekler. "Birilerine 'evet' dedirtmek, birilerine 'hayır' dedirtmek için harekete geçenlerin etki sahası nereleri kapsıyor?", bunu ölçecekler. Bir de boş bıraktıkları alanlarda temayüllerin nasıl belirlediğini de ölçecekler. Kime ne yaptırırız?

Etnik taleplerin şiddeti ölçülecek bu referandumda. Kürt meselesi değil. Türkiye'de insanların zihnini karartan husus budur. Türkiye'de hiçbir şekilde ciddi bir Kürt meselesi yoktur. Türkiye'de bir etnik mesele vardır ve bu bilhassa Kürtlerin dışındakileri ilgilendirir. Türkiye'de Gürcülerin, Boşnakların, Pomakların, Arnavutların, Çerkezlerin hangi plana dâhil oldukları ve ne için çalıştıkları önemlidir. Kürtlerin istekleri diye bir şey yoktur Türkiye'de. Ve bu tarihî vakıa bugünlere gelelim diye bir yerlerde işlendi.

Bizi İstiklâl Marşı Derneği olarak ilgilendiren kısım pratik olmaktan ziyade teorik olan kısım. Bu teorik kısmı anlamak için bir hususu göz önüne almamız lâzım. İstiklâl Marşı'nda "Türk" kelimesi geçmiyor, "Allah" kelimesi geçmiyor, "İslâm" kelimesi geçmiyor. İstiklâl Marşı bir milletin akıbeti konusundaki endişenin dile getirilmesinden başka bir şey değildir. Bu milletin adını İstiklâl Marşı zikretmiyor. Bunun Türk milleti olduğunu İstiklâl Marşı söylemiyor ama bir milletin akıbetinden bahsediyor. "Allah" kelimesi İstiklâl Marşı'nda geçmiyor ama "Hakkıdır, Hakk'a tapan milletimin istiklâl!" diyor. "Hakk" kelimesi öne çıkıyor. Bununla Allah mı kastediliyor? Yoksa bununla, Lâ ilâhe illallah, Muhammeden Resulullah demeyi hayatlarının tek gerçeği sayan insanların akı-

betine dair bir şey mi işaret ediliyor? Küfür âleminin Kur'an Devleti'ni ortadan kaldıracağı korkusunu içinde taşıyan insanlar bir adaptasyonla bundan kurtulabileceklerini ümit ettiler. "Biz Kur'an Devleti'ni kâfirlerin belâsından bir şekilde modern dünyaya adapte olarak kurtarabiliriz." düşüncesi vardı. Onun için bu tarz beklentileri olan insanlar çocuklarına "Abdullah" ismini koymak yerine "Abdülhâk" ismini koydular. İşte Abdülhâk Hamit de "Tarık" diye bir piyes yazdı. Mağrip'te Hıristiyan dünyasıyla olan temas doğrudan doğruya Hıristiyanların geriletmesiyle vatanlaştırılmış toprak meselesinin yerine konuldu. Bu tavır bizim 1918'de kaybeden tarafta yer almamız sebebiyle, artık tarihten silinme tehlikesiyle yüz yüze gelmemizle ortaya çıkıyor. Hiç olmazsa yangından, üzerini örtecek kadar, o gün aç kalmayacak kadar bir şey kaçırabilmenin sonucu olarak "Hakk"

29 Nisan 1336 tarih ve 2 sayılı Hıyanet-i Vataniye Kanunu, Madde 1:

"Makamı Muallâyı Hilafet ve Saltanatı ve Memaliki Mahruseyi Şahaneyi yedi ecanipten tahlis ve taarruzatı defî maksadına matuf olarak teşekkül eden Büyük Millet Meclisinin meşruiyetine isyanı mutazammım kavlen veya fiilen veya tahriren muhalefet ve ifsadatta bulunan, haini vatan addolunur."

kelimesinin İstiklâl Marşı'nda da "Allah" kelimesinin yerini tutması bekleniyor. "İslâm" kelimesi de geçmiyor İstiklâl Marşı'nda. Nasıl geçsin ki? Kâbe'yi kendi elinle teslim etmişsin, ne İslâm'ından bahsediyorsun sen? Ama, "Bu ezanlar -ki şahadetleri dinin temeli-" denebiliyor. Oradan dolaştırarak anlatmaya çalışıyor. "Zinhar dinimizi terk etmedik ama İslâm'ı temsil edemiyoruz." Onun için İstiklâl Marşı'nda İslâm sözü

geçmiyor. "Biz İslâm'ı temsil edecek şerefte değiliz, o şerefi kaybettik. Ama dinimizi de terk etmiyoruz. Terk etmemekte kararlıyız."

Bu referandum artık bunların tarihe gömülmesi gerektiğini insanlara kabul ettirmek üzere yapılan bir referandumdur. İnsanlar "evet" de deseler, "hayır" da deseler, bu referandumu "boycot" da etseler, bahsettiğim hususların konu edilmemesi, bu defterin kapağının açılmaması ile bundan sonraki hayatlarını devam ettirmeyi kabullenmiş insanlar olacaklar.

Bu referandum bir dönüm noktası değil, bir dağılma noktasıdır, bir bitiştir. Gâvurla mukatele ettik. Gâvur bize mübadele uyguladı. Şimdi aynı gâvur referandum yaptırıyor. Bizi boğazlayamayanlar, bizi kimlikten sıyrıp çıplak bırakamayanlar bugün beslenmiş, hem de sağlıklı beslenmiş; bugün giyinmiş, hem de marka giyinmiş olarak Türklüğümüzü sonlandırıyorlar. Referandum bundan sonra Türk olduğunu söylemenin alay konusu olacağı bir sonuca ulaştıracak Türkiye'yi.

Teorik meseleyi anlamamız için kanunların neden var olduğunu, anayasaların neden var olduğunu düşünmemiz lâzım. Türkiye'de zihinler öyle karartılmıştır ki konuşulan bütün şeylerin saçmalık ve ihanetten başka hiçbir şey olmadığını söylediğiniz zaman kimse bundan bir şey anlamıyor. Bütün bu referandum dolayısıyla söylenen her şey saçmalık ve ihanet. Hepsisi. Neye ihanet? Vataına ihanet. Türkiye Büyük Millet Meclisi açıldığı zaman bir "Hiyanet-i Vataniye Kanunu" çıkarıldı. Bu Hiyanet-i Vataniye Kanunu'nda deniyordu ki, "Ecneblerin elinde esir olan padişahı kurtarmak üzere açılmış olan meclise kötü söz söylemek vataına ihanettir." Bu meclis niçin var? Halifeyi, padişahı kurtarmak için var. Cumhuriyet'ten sonra saltanat gitmiş, 1924'te de hilâfet gitmiş. Hiyanet-i Vataniye Kanunu devam ediyor! Nasıl devam ediyor? Meclise söven vatan hainidir. Bu meclis neden var: O yok. Kanunlar nasıl şeylerdir buradan anlarsınız. Kanunlar böyle şeylerdir. Kanunlar içinde ne yazarsa yazsın, uygulanış şekliyle kanundur.

Anayasa meselesinde, meselâ bu anayasa bu kadar konuşulurken dünyada hiç anayasası olmayan Britanya'dan ve bol bol anayasa değiştiren Fransa'dan bahsedilmiyor. Anayasan olmasa da oluyor, adım başı anayasa değiştirsen de oluyor. Bu işlerin aslı, bir şeylerin kabulü ve reddiyle oluşmuyor. Bu işlerin aslı o milletin neye boyun eğdiğiyle alakalı. Britanya adası geçirdiği birçok tecrübe sonucunda adalı olmanın her şeyin üstünde olduğu bir değer üretmiştir. Onun için Britanya'da kanunları cebren uygulamak diye bir şey yoktur. Sadece neyin yasak olduğu, neyin yasak olmadığı bildirilir ve insanlar buna riayet ederler. Çünkü adalı olmanın bir üstünlüğü vardır. Herkes birbiriyle adada yaşıyor olmaktan dolayı, kabullenmiş durumdadır. V. George'a sormuşlar, "Siz ülkenizin komünist bir idareye kavuşmasından endişe etmiyor musunuz?" Çünkü bilhassa aristokratlar arasında sosyalizm hızla yayılıyor. Herkes, "Ben de sosyalistim." demeye başlıyor. Zaten çok kuvvetli bir işçi sınıfı var: Working Class. V. George, "Hayır, ben ülkemin komünist olmasından hiç endişe duymuyorum. O zaman Büyük Britanya Sovyetleri Kralı olurum." diyor. Böyle bir rahatlık var. İngiltere'de maden işçileri bir greve girdiler. Fakat sendikanın greve giden işçileri besleyecek parası yoktu. Bu ara-

da Amerikalı milyoner Paul Getty Britanyalı madencilere maddi yardım yaptı. Sendika kendi işçilerinin karnını doyurabildi grev devamınca. Bunun sonucu ne oldu, biliyor musunuz? İngiltere Kraliçesi II. Elizabeth Paul Getty'ye "sir" unvanı verdi, "Benim insanlarıma yardım ettin." diye. Anlıyorsunuz değil mi? Böyle bir hayat yaşıyorlar. Onun için herkese posta koyabiliyorlar. Bu ülkede anayasa yok. Öbür ülkede de, Fransa'da -ben tahsil ettiğim yıllarda öğrenmişim- boya reklamlarında kullanılmış Fransız Cumhuriyetleri. Her cumhuriyetin anayasası oluyor. Boya reklamı -diyelim ki dyo olsun, ÇBS mi olsun?- "Cumhuriyetler gelir geçer, ÇBS kalır!" diyor. Orada da böyle bir hayat var.

Türkiye'de yaşayan insanlar kâfirler tarafından tanzim edilmiş planların elemanları olmadıkları takdirde olgun birer fert yerine geçerler ve olgun fertler olarak da başlarına referandum gibi alçaltıcı şeylerin getirilmesine itiraz ederler. Ama bugün böyle bir topluluk yaşamıyor Türkiye'de. Çünkü bu topluluğun adı yok. Türk Milleti dendiği zaman, "Ben Türk Milleti'ne mensup değilim." diyecek insanlar çoğunlukta bu ülkede.

Kanunlar ve kanunların değişmesi, anayasalar ve anayasaların değişmesi hiçbir insanı meseleye çare olarak gösterilemez. Çünkü eğer kanunları, anayasaları vatan-dışı sıkı kontrol altında tutan bir biçimde yaparsanız, o zaman kimileri bu kanunlara harfiyen uyuyormuş gibi, en disiplinli insanlarmış gibi hareket edip bu kanunların bütün boşluklarından istifade ederler ve dürüst insanlar kanunların bu kadar şiddetli oluşundan zarar görür. Canlarından ve mallarından olurlar. Ama birileri kanunların bu kadar şiddetli olmasından zarar görmez. Onlar kanunlara uyuyormuş gibi yapıp her boşluktan istifade ederler. Çünkü boşluktan kanun yapamazsın. İnsan lisanı buna müsait değildir. Diğer taraftan, "Madem bu sert kanunlar işe yaramıyor..." deyip herkesin elini kolunu sallaya sallaya rahatça hareket edebileceği bir kanunî düzenleme yaparsanız o zaman aynı insanlar bütün imkânları gasp eder; pislik peşinde olmayan dürüst insanlar ise mahrumiyet içinde kıvranırlar.

Bazılarının, "Memlekette demokrasi var." deyip alıkıran başkesen olmaları sonucunda yine canlarından ve mallarından olurlar. Yani kanunların şöyle

ya da böyle düzenlenmesi bir toplumun şöyle ya da böyle vasıf taşımasına yol açmaz. Kanunlar elbette birtakım sınırlar koyar, bir yol düzenler. Ama bu yol elinde gücü ve maddi imkânları bulunduranların düzenlemesidir. Kanunlar başka işe yaramaz.

Kanunlar zaten işini götürenlerin daha rahat götürmelerine yarayan ifadelerdir. Onlar programlarındaki meselenin ne olduğunu bilip kanunları ona göre düzenlerler. Bu tabii bilhassa Avrupa tarihinde büyük rahatsızlıklara sebep olduğundan Avrupa 1789 Fransız İhtilâli'nden sonra, 20. yüzyıla kadar dalga dalga ihtilâller yaşamıştır. Büyük Fransız İhtilâli'nden sonra "ihtilâl sonrası dönem" diye bir şey yoktur. Avrupa devamlı olarak sarsıntılar içinde oldu. Bu sarsıntıların en iri olanları iki tanedir: 1830 ve 1848. 1848 hareketleri hem Fransa'da hem Almanya'da -o zaman henüz Almanya diye bir ülke yok, Alman ülkeleri var- daha ziyade sosyalizan karakterli ihtilâllerdi. O ihtilâller sonunda Fransa'da kurulan hükümet anayasaya şöyle bir madde koymak mecburiyetinde kaldı: "Devlet her Fransız yurttaşına iş bulmak mecburiyetindedir." Çünkü ihtilâlden çıkıldı, insanlar böyle şeyler istiyorlardı. Bu madde olduğu için devlet herkese iş bulacak. Nasıl oldu? Paris'in bütün kaldırımları söküldü, tekrar takıldı. Aynı taşlar! Çünkü devlet insanlara iş bulmak zorundaydı.

Anayasalar, kanunlar hayatın nasıl aktığı meselesiyle alakalıdır. İnsanların kafalarında neler olduğu, insanların dünyalarını nasıl şekillendirdikleri, neye razı oldukları, neye itiraz ettikleriyle alakalı şeylerdir. İnsanlar içlerinden gâvur iseler ama dışlarından Müslüman görünüyorsa gâvur kanunlarının geçerli olduğunu bahane ederek yaşayacaklardır.

Hangi referandum olursa olsun, referandum denen şey neden yapılır? Halkın oyuna başvuruyorsun. Neden halkın oyuna başvuracaksın? Halkın oyuna, aslında halk desteği sahibi olmadığı halde ipleri elinde bulunduranlar başvurur. Bunlar hâlihazırda toplumun tepesinde, ona istediğini yaptırabilecek bir yerdedir. Zulmü görenler tarafından, zulmün tasdikini sağlamak üzere referandum yapılır. Bunun iki örneğini biliyoruz. Birincisi Hitler'in referandumudur. Hitler yüzde otuz üç oy alıp Hindenburg onu şansölye yapınca partisi iktidara geldi, yüzde otuz üç oyla. Ondan sonra ne yaptı Hitler? "Alman halkı, bana 'evet' diyor musunuz?" diye bir referandum yaptı. Martin Heidegger de, "Bize, kendisine 'evet' deme şerefini bahşediyor." diye bir bildiri yayınladı. O sizin Heidegger'iniz. "Niye bizim diyorsun, senin desene." diyeceksiniz bana. Yani ben bunu söylüyorum ki biz öyle gözü kapalı hareket etmedik hiçbir zaman. Alman hâkimleri topluca Hitler'e bağlılık yemini ettiler. Yargı bağımsızlığı falan... Yani bir referandum her zaman zalimin ihtiyacı olan bir şeydir. O zulmünü, zulümden zarar gören insanların güle oynaya karşılamaları için referandum yapar.

Diğer örnek Bulgaristan. 1945 yılında, yani Almanlar savaşı kaybettikten sonra Kızıl Ordu Bulgaristan'a girdi ve sayıları çok az olan ve toplumda hiçbir itibarları olmayan komünistleri hükümet yaptı Bulgaristan'da. Bulgaristan'daki komünistler Yunanistan'daki gibi toplumla organik bağları olan insanlar değildi.

Dolayısıyla bunlar bütün ülkenin başına giydirilmiş oldular. Tabii Bulgar komünistleri aptal insanlar değillerdi. Olmadıklarını orada Türk bırakmayarak ispat ettiler. Ama o iki sene Bulgaristan'da işleyen kapitalist

KİRLİ EVET, KİRLİ HAYIR, KİRLİ BOYKOT KİRLİ HAYIR, KİRLİ BOYKOT, KİRLİ EVET KİRLİ BOYKOT, KİRLİ EVET, KİRLİ HAYIR

İstiklâl Marşı Derneği referandum hakkında "Kırlı Evet! Kırlı Hayır! Kırlı Boykot!" olarak özetlediği tavrının 4 Eylül 2010 tarihli "Modernlik ve Türklük" başlıklı Tartışmalı Konferans programında bir kez daha altını çizdi. Böylece Türkiye'de tertip edilen referandum gündeminin neye müteallik olduğunu vuzuha kavuşturdu. Türkiye'deki modernleşme hareketinin manasının belirginleşmesi, Türk Milleti'ne referandum uygulayanların kimlerle aynı yerde durduğunu da görünür kılmaktadır. Asıl mesele yaşadığımız yerde Türk olarak kâfire karşı sözümüzün geçip geçmediği meselesidir. Türkiye Türk Milleti'nin Mekke'yi ve Medine'yi müdafaa edememiş olmanın acısıyla elde tutabildiği vatandır. Eğer Türk Milleti'nin Türkiye'de de sözü geçmiyorsa referandum başarıya ulaşmış demektir.

mekanizmanın kılına dokunmadılar. İki sene boyunca iktidarda Komünist Partisi vardı ve her şey eskiden olduğu gibi işliyordu. Fakat bu iki sene boyunca komünistler köy köy dolaşarak, “Bizim iktidarda kalmamızın size şu faydaları olacak, şunları yapacağız.” diye propaganda yaptılar. Ve bu iki senenin sonunda bir referandum yaptılar: “Bulgar Komünist Partisi'nin iktidarda kalmasına ‘evet’ diyor musunuz?” Ama o iki sene boyunca kapitalist işleyişin kılına dokunmadılar. Üstelik “Daha iyisi olacak” diye insanları ikna ettiler. Tabii ki kahir ekseriyetle “evet” oyu aldılar. “Evet” oyu alır almaz ne yaptılar biliyor musunuz? Hemen o gün radyodan ilân ettiler: “Elinizdeki bütün paralar geçersizdir. Paranızı yeni paralarla değiştirmek için Merkez Bankası'na getirebilirsiniz.” O zaman insanlar ancak götürebileceği kadar para götürdü. Normal olarak bir esnaf, bir köylü ne kadar parası varsa götürdü, yenisini aldı. Ama kara para dediğimiz paraların sahipleri ellerindeki götürmedi. Ve o iki sene boyunca Bulgaristan'da hiç rahatsız olmayan insanlar bu hadiseden sonra hemen-cek Bulgaristan'dan kaçmaya başladılar, “Bundan sonra bize burada ekme yok.” diye. İlk kaçanlar da fahişeler oldu. Yeni para işe yarayabilirdi ama orada çok da para vermiyorlardı. Biliyorsunuz bir naylon çorap işe yarıyordu. Benim çocukluğumda soğuk savaş sırasında, “Hangi komünist ülkeye giderseniz gidin, cebinizden bir naylon çorap çıkarırsanız istediğiniz kadınla yatarsınız.” derlerdi. Şeffaf kadın naylon çorabı bulunmayan bir şeydi oralarda.

Bilmemiz gereken şey referandumun zalimlere gerekçe temin etmek için yapıldığıdır. Sadece bugün Türkiye'deki değil, hangisi olursa olsun. Türkiye'de ise bu hadise korkunç bir şeydir. Sekiz senedir Türkiye akıl almaz bir Amerikan diktatörlüğünün - Recep Tayyip Erdoğan diktatörlüğü değil, doğrudan doğruya Amerikan diktatörlüğü - ceremesini çekiyor ve bize bu Amerikan diktatörlüğünün işimize yaradığı konusunda bir zorlama yapıyorlar. Amerikalılar AKP iktidarının altının boş olduğunu biliyorlar. Bilmeselerdi geçtiğimiz mahallî seçimlerin hemen arifesinde Gazze hikâyesi patlak vermezdi. Mahallî seçimlerde AKP hapı yutacaktı ama o işi başlattılar, arkasından “One Minute” çıkardılar. Bu AKP'nin diktatoryası falan filân değil, bu doğrudan doğruya Amerikan diktatoryası. Şunu hatırlatırım size: Irak işgal edilirken

“işgal” kelimesi aşağı yukarı üç ay boyunca yazılı, sözlü, görüntülü basında geçmedi. Hep askeri harekattan bahsedildi. “İşgal” kelimesi telâffuz edilmedi ve o günlerde ben de işte şiiir müir falan filân konulu şeyler konuşuyordum. Ama o günlerde gerçekte işgal edilenin Türk toprakları olduğunu söyleyen yegâne insan bugün İstiklâl Marşı Derneği Genel Başkanı olan insandı, yani bendim. Niye “yani bendim” diye ekledim? Çünkü kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsedener şizofrenlerdir. “Bu satırların yazarı...” diyorlar ya.

Amerika AKP'nin altının boş olduğunu biliyor: “Acaba daha çok işime yarayan, AKP dışında bir iktidar temin edebilir miyim?” Referandumun “hayır”ı bu yoklamaya yarayacak bir şey. Anayasa manayasa kimsenin umurunda değil. Bu referandumda “evet” diyenler AKP'ye “evet” diyecek, “hayır” diyenler AKP'ye “hayır” diyecek. Bir de ne var? Boykot. O da Kürt açılımı meselesinin AKP'nin tekelinde ol-

Birtakım insanlar ne cürüm işledilerse işlediler sekiz senedir. Şimdi hesap sorulmasından korkuyorlar. Bu hesabı iktidarı devrettikleri insanlar sormayacak. Çünkü iktidarı Amerika'yla daha çok anlaşmış olan adam devralacak. Eğer Amerika bunlardan hesap sorulmasını dilerse ancak o zaman hesap sorabilirler. Böyle olmayacağı için mesele yok aslında. Eğer bu ülkede Müslüman varsa bakalım onlar ne yapacak?

madığını gösterme imkânını birilerine verecek. Nerelerde boykot olursa oralarda devlete bağlı Kürtçü hareketin devamının mümkün olduğu anlaşılacak. Anlatabiliyor muyum? Amerika'ya bağlı Kürt hareketi var, bir de devlete bağlı Kürt hareketi var. Bu ikisi arasındaki çizgiyi boykot çezecek. “Kırlı Evet, Kırlı Hayır, Kırlı Boykot”la karşı karşıyayız. Peki, biz neyi teklif ediyoruz? “Evet” demeyeceğiz, “hayır” demeyeceğiz, “boykot” etmeyeceğiz. Bizim teklif ettiğimiz bir

şey yok. Eğer oyunun kurallarının değişmesini teklif etme pozisyonu edinebilirsek, Türkiye'de referandum belâsı atlatılabilir. Referandum dolayısıyla uğrayacağımız belâlar atlatılabilir. Bunu nasıl yapacağız? Onu da siz bana söyleyin. Türkiye'de hâlâ bir milletin yaşıyor olup olmadığını cevaplandırdığımız zaman bizim eylemimizin alanı da tayin edilmiş olacak. “Türkiye'de bir millet yaşamıyor.” da bir cevaptır, “Yaşıyor.” da bir

“Kırlı Evet, Kırlı Hayır, Kırlı Boykot”la karşı karşıyayız. Peki, biz neyi teklif ediyoruz? “Evet” demeyeceğiz, “hayır” demeyeceğiz, “boykot” etmeyeceğiz. Bizim teklif ettiğimiz bir şey yok. Eğer oyunun kurallarının değişmesini teklif etme pozisyonu edinebilirsek, Türkiye'de referandum belâsı atlatılabilir. Referandum dolayısıyla uğrayacağımız belâlar atlatılabilir. Bunu nasıl yapacağız? Onu da siz bana söyleyin. Türkiye'de hâlâ bir milletin yaşıyor olup olmadığını cevaplandırdığımız zaman bizim eylemi-

mizin alanı da tayin edilmiş olacak. “Türkiye’de bir millet yaşamıyor.” da bir cevaptır, “Yaşiyor.” da bir cevaptır. Bu cevabı elde ettiğimiz zaman bir hareket alanımız olduğu ortaya çıkacak.

Meseleyi baştan almak gerekirse, başlangıcın Tanzimat olduğunu söyleyebiliriz. Tanzimat “düzenleme” demek, değil mi? Referandum da yeni bir düzenleme istiyor. Tanzimat dediğimiz şey eğer millî bir değer üretebileceği şekilde Türkiye’nin düzenlenmesi manası taşıyorsa, böyle bir uygulama ile karşılaşmış olsaydık çoktan işler hallolmuş olacaktı. Ama işler hallolmadığı gibi biz Tanzimat’ın da gerisine düştük. Çünkü Tanzimat’la beraber insanların kafasında kurtarılacak bir devlet vardı. Ama şimdi anayasa değişikliğine “evet” diyenler devlete karşı olmayı bir iftihar vesilesi ediyorlar, değil mi? Diyorlar ki, “Vatandaş devlete karşı koruyan bir anayasa istiyoruz.”

Bizi Tanzimat’tan bugüne kadar getiren her şeye “evet” diyenler şimdi de “evet” diyorlar. Bunlar, “Küfrü Müslüman kisvesi altında savunabiliriz.” tezinin müdafileri: “Küfrü savunacağız ama Müslüman kisvesi altında savunacağız.” “Hayır” diyenler de Tanzimat’tan bugüne kadar Türkiye neler kaybettiye bunların yüceltilmesini teklif edenler. Bu kayıpların tebcil edilmesini istiyorlar. Mübeccel kayıplarımız! Yani hem “evet” diyenler hem “hayır” diyenler Türkiye kaybettiğe kazananlar olmuş oluyor. Tanzimat’tan bugüne kadar Türkiye ne kadar kaybettiye bunlar o kadar kazandı. Hâlâ da bu kazancın devamını istiyorlar “evet” diyenler de, “hayır” diyenler de. Bu bakımdan referandumun kendisi bir belâdır, bir musibettir. Referandumun vuku bulması bir musibettir. Onun için Allah nasip ederse 4 Eylül’de, referandum henüz gerçekleşmeden “Modernlik ve Türklük” başlıklı “Tartışmalı Konferans”ı yapacağız. Bu işler

biraz daha derin orada konuşulabilecek.

Bir sihrin bozulmasını arzu etmemiz gerekiyor. Bir sihir var. Sanki Türkiye’de her zaman milletin canına okuyan bir otorite olmuş ve millet bir türlü kendi gelişmesini bu otoritenin zorlamaları nedeniyle elde edememiş, gelişememiş. Çünkü ortada korkunç bir ceberut devlet var. Bu, Türk Milleti kendi geleceğine sahip çıkma canlılığını gösterdiği zaman anlaşılabilir bir ifade. Türk Milleti kendi canlılığına sahip çıkma temayülünü 27 Mayıs 1960’tan sonra gösterdi. Bugün Türkiye’de “hayır” propagandası kısmen de olsa yapılabiliyor. Sizin yaşınız hatırlamaya müsait değil, 1961 Anayasası oylanırken “hayır” lâfını ağza almak yasaktı. Şimdi bir şey aklıma geldi. Biliyorsunuz, 12 Eylül 1980’den sonra bütün siyasî partiler kapatıldı ve o siyasî partilerin önde gelen insanların siyaset yasağı kondu. Sadece genel başkanlarına değil, belli kadrolarına da. Bu siyaset yasağının kaldırılması için bir referandum yapıldı. Bu referandumun sonunda dedikodu olarak öğrendiğimiz şey şudur ki, o siyasîlerin siyasete dönmelerine Türk Milleti “hayır” dedi fakat referandumda “evet” çıktığı ilân edildi. Bu benim konuşmaya başlarken söylediğim, zalimlerin zulümlerini onaylatmak için referandum yaptıkları görüşümü destekler bir sonuçtur. Çünkü pazarlık yapılmıştı. Kanun çıkmış, kanunu iptal edemiyorlar, referandumda iptal ettiler. Halk güya onların geri dönmesini... Hâlbuki halkı ilgilendiren bir şey yoktu, halk onların geri dönmesini istemiyordu. Ne Türkeş’in, ne Erbakan’ın, ne Demirel’in, ne Ecevit’in siyaset yapmasını Türk Milleti istemiyordu. Ama “evet” çıktı. Çünkü Süleyman Demirel kendi irtibatları dolayısıyla “Ölmeden mezara girmem” havaları çaldı ve herkes de o çalınan havaya göre oynadı. Şimdi de belki bir şeyler dönüyor. Kim bilir nasıl?

1982 Anayasası referandumu için propaganda yapan 12 Eylül yönetimi de meydanları “Evet” pankartları ve insan yığınlarıyla hıncahınç doldurmakta ve sonunda %91,37 oranında “Evet” oyu almakta güçlük çekmemiştir.

Deniz Baykal Genel Başkanlıktan ayrılmadan önce ne yaptı? Pensilvanya'dan süt aldı biberonla. Ama biliyorsunuz o plastik biberonlar sağlıklı değilmiş.

Ne dedik? “Türkiye’de ceberut bir iktidarın olduğu ve milletin gelişmesine bu iktidarın mani olduğu” sözü, Türk Milleti’nin bir gelişme talebiyle harekete geçtiği ortamda doğru olabilir. Nitekim önce yüzde 44 oranında 1961 Anayasası’na “hayır” denilerek bir direniş gösterildi. Akabinde Süleyman Demirel Demokrat Parti’yi hortlatmama şartıyla Adalet Partisi’nin başına getirildi. “Kabinede hiç Nurcu yok.” denilince, “Ben varım ya!” diyen adam. Neticede Türkiye kendi insanlarıyla kendini yükseltme imkânından mahrum bırakıldı.

Benim size asıl izah etmek istediğim şey şu: Türkiye sosyalist bir dönüşüm geçirip sosyalist bir kuruluşa kavuşacak olsaydı, o zaman 13. asırdan itibaren gerçek katkısını bu topluma sunamayan insanlar sunabilecekti. Anlatabiliyor muyum? Adam, “Neden kendimi mahcur bırakan yapıya bütün gücümü vereyim?” dedi ve vermedi. Akabinde eğer Türkiye İslâmî bir dönüşüm geçirecek olsaydı, sosyalist bir dönüşüm geçirmesinden çok daha etkili olacağı için Türkiye’de yaşayan insanlar bu iş için ellerinde olmayanı bile verecekti. Gelecek kuşaklar onlara borçlu kalacaktı eğer böyle bir şey gerçekleşmiş olsaydı. Böyle bir gelecek olmadığı halde Türkiye’de ceberut bir iradenin olduğundan bahsetmek Türkiye’nin tamamen yok olması anlayışının, beklentisinin bir girizgâhdır. Çünkü o ceberutluk diye adlandırılan şeylerin hepsi bir “beraber yaşama” dayatmasıydı. Bir dayatmaydı ama beraber yaşama dayatmasıydı. Meselâ neymiş: Hukukun üstünlüğüymüş de üstünlerin hukuku değilmiş! Türkiye’de Müslüman üstünlüğü kabul edilerek ancak birlikte yaşamak sağlanabilirdi. Türkiye’de birlikte yaşamak üstünlerin hukukuyla mümkündü ancak. Müslümanların üstünlüğünün kabul edilmediği yerde biz beraber yaşayamıyoruz, yaşayamadık bugüne kadar. İşte zaten Osmanlı Devleti ortadan kalktı diye Ermeniler kendi topraklarına sahip çıkmaya yeltendiler ve böyle bir sonuç doğdu. Ermenilerin etkisiz bırakılması sonucunda bir Türk-Yunan çatışması oldu -Yunan ordusu içinde ne kadar Ermeni olduğunu bilmiyoruz- o da akim kaldı, bu topraklarda Büyük Yunanistan kurulması fırsatı vermedi. Ama bugün her şey değişti.

Referandumla birlikte –daha sonra göreceksiniz- Kürt özerkliği bahane edilerek Batı Anadolu’nun Yunanistan’la entegrasyonu için büyük bir adım atılacak. İspanya 1980 yılında sekize bölündü. Kral İspanya’nın başına gelebilmek için Beyaz Saray’la

pazarlık etti ve -büyük bir ayrılıkçı Bask unsuru var-Bask bölgesinin özerk bir statüye kavuşabilmesi için İspanya yedi özerk bölge daha üretti. Anlatabiliyor muyum? Baskların statüsü, Valencialıların statüsünün önüne geçemedi. Bunu tabii ki kral istedi. Sadece Bask ülkesi muhtar olursa o zaman kısa bir süre sonra İspanya’dan kopacak demektir. Ama şu anda Katalanlar, Valencialılar, Endülüslüler falan filân sekiz tane federal birim var İspanya’da. Burada da oynanacak numara o. “Kürtlerin yaşadığı yerlere özerk statü tanıyalım; diğerlerinin yaşadığı yerlere, Pontus’a da özerk statü tanıyalım. Her yer böyle olsun.” Butros Gali 2. Habitat toplantısı dolayısıyla Türkiye’ye geldiğinde “Federal Türkiye Cumhuriyeti” ibaresini kullandı, kaç sene önce! Herkes bayıla bayıla buna razı olacak. “Federal bir devletimiz var: Federe Türkiye Cumhuriyeti”. Sezai Karakoç, “Adımın da değiştirilmesinde mahsur yok.” diyor. Korkut Özal bangır bangır bağırıyor, “Ağabeyim Türkiye’nin adının değişmesini çok istiyordu.” diye. Siz duymadıysanız ben duydum. O zaman Küçük Asya Federal Devleti ya da Büyük Anadolu Cumhuriyeti... Hatta “Daha alacağımız topraklar var; böyle bir federal yapı oluşturalım, Ermenistan’ı da içimize katarız.” falan. Velhasıl kelâm, sen miydin gelen, demiş.

Sözlerimizi nasıl bitirelim? Bitecek gibi değil. Bu konuda o kadar çok yalan var ki! Size sadece rakamlar vereyim. Cumhuriyet’le birlikte 1921–1924 ilk anayasa. 1924–1961 ikinci anayasa, 37 sene. 1961–1982 üçüncü anayasa -arada değişmeler var- 21 sene. 1982–2010, 28 sene. Ben on sekiz sene pasaport alamadım Türkiye Cumhuriyeti Devleti’nden. Şimdi anayasaya hüküm koyuyorlar, “Yurtdışına çıkma yasağı konamaz.” diye. Bu milleti aldatıyorlar. Bunu, “Yurtdışına çıkma yasağı konamaz”ı öyle düzenleyecekler ki, “Dışarıdan isteyen herkes Türkiye’ye girebilir, Türkiye’ye girme yasağı konamaz.” şekline getirecekler. Tabii yine istedikleri adamı dışarı bırakmazlar. Çünkü ben pasaport almak için müracaat ettiğimde bana, “Sana pasaport vermiyoruz.” dediler, “Pasaportunuz çıkmadı.” dediler. Ben onlara dedim ki, “Bana pasaport vermediğinize dair bir belge verin ki kanunî hakkımı...” “Hayır, öyle bir şey yok, biz sana pasaport vereceğiz.” dediler. “Sadece çıkmadı, yarın gel!” Bunu herkese uygulayabilirler. Böyle salakça şey olur mu? Böyle kanun düzenlemesiyle hiçbir şey olmaz. Dedğim gibi, birtakım insanlar ne cürüm işledilerse işlediler sekiz senedir. Şimdi hesap sorulmasından korkuyorlar. Bu hesabı iktidarı devrettikleri insanlar sormayacak. Çünkü iktidarı Amerika’yla daha çok anlaşmış olan adam devralacak. Eğer Amerika bunlardan hesap sorulma-

sını dilerse ancak o zaman hesap sorabilirler. Böyle olmayacağı için mesele yok aslında. Eğer bu ülkede Müslüman varsa bakalım onlar ne yapacak?

Osmanlı Devleti iki ayak üzerinde duruyordu: Din ve despotizm. Cumhuriyet bu ayaklardan birini kaldırdı. Tek ayak üstünde duruyor Türkiye Cumhuriyeti: Despotizm. Despotizmle nereye kadar gidilebilir? Biz İstiklâl Harbi sonunda bugünkü topraklarımızı İslâm'ın yaşanabileceği bir alan olarak temin ettik. Bugünkü topraklarımız hâlâ bizim topraklarımızı, Kâbe'yi savunamayan insanların Müslüman kalabilecekleri topraklar olarak bizim Türkiye'miz var. Yoksa o tek ayak üzerinde duran rejim bu toprakları koruyamaz. Nitekim korumayacaklarını açıkça beyan ettiler. Komşularıyla sıfır sorunlu Türkiye demek, Türkiye'nin olmaması demektir. Zaten fiilen Türkiye yok. Ama bundan sonra ne şekle girer, göreceğiz.

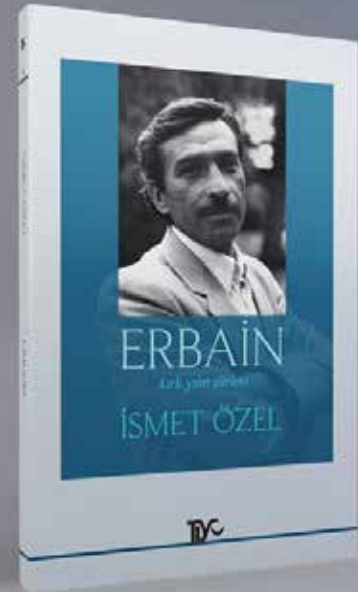

Her anayasa değişikliği kendi yokluğu halinde vuku bulacak müdhîş hadiselerin tehdidi eşliğinde kabul görmüş oldu.

İSMET ÖZEL'İN SON KİTABI

Bugün dünyada bütün insanlar için iki şahsiyet yolu açıktır: Ya Amerikalı olacaksınız, ya Türk olacaksınız; üçüncü bir yol yok. Şimdi bunların tercih konusu olmadığını, bizim de tüm hayvan ve bitkiler gibi türümüzle doğduğumuzu kabul eden zavallılar var; böyle bir şey yok. Yani maydanız, topraktan maydanız olarak çıkar ve tüm ömrünüzü maydanız olarak geçirir. Bu sadece insanlar için geçerli olmayan bir şeydir. İnsanlar dünyaya firat üzere gelirler, şahsiyetlerini getirmezler dünyaya, hüviyetlerini de getirmezler; dünyada kazanırlar ya da kazanmazlar.

GÖZDEN GEÇİRİLMİŞ 25. BASKI

www.tyib.com.tr

Ankara Cad. No:2111 Çarşaf/İstanbul
Tel: 2122 00 44 71

İstiklâl Marşı ve Anayasa*

İsmet Özel

“İstiklâl Marşı ve Anayasa” konusunu merkeze almakla, kendimize bir savaş alanı tahsis etmiş oluyoruz. Bunu anlamamız için, önce zihnimizi anlamaya hazır hale getirmemiz lâzım. Ne oluyor, ne bitiyor? 1921 yılının Mart ayında İstiklâl Marşı kabul ediliyor. Teşkilat-ı Esasîye Kanunu 1921’de tanzim ediliyor. Cumhuriyet sonrasında yeniden bir şekle sokuluyor. Buna 1924 Anayasası deniliyor. 27 Mayıs 1960 ihtilalinden sonra referandumla bir anayasa kabul ediliyor; buna 1961 Anayasası diyoruz. Bütün bu anayasalarda İstiklâl Marşı’nın adı geçmiyor. Fakat 12 Eylül 1980 sonrası yapılan anayasada değişmez ve değişmesi teklif edilemez maddeler arasında, bu milletin marşının İstiklâl Marşı olduğu yazılı. Bu konuyu netleştirmeye; işi, Türk Milletinin hayrına bir sonuca götürmeye niyetli ve ciddi bir biçimde inatlıyız. Onun için bir savaş alanının tahsisinden bahsediyoruz. Bir şeyleri anlamak için zihnimizi açık hale getirmemiz lâzım. Anlayacağımız şeyi alabilecek hale getirmemiz lâzım. Bunun için düşüncenin imkânlarını kullanacağız.

Yaşadığımız toplumda düşünce, daha çok felsefe, mantık gibi etiketler altında takdim edilir. Bu felsefe ve mantık aslında antibiyotik gibi bir şeydir. Önce, bir şeyi anlamak için başvurursunuz. Bir şeyi daha yüksek manada kavramak için başvurursunuz. Sonra bu mantık ve felsefeden o kadar etkilenirsiniz ki, o kadar tesirine maruz kalırsınız ki doğrudan doğruya mantık ve felsefe sizi doğru yoldan çıkarır; istediğiniz doğruluktan inhiraf etmenize sebep olur. Buna, sağduyu dediğimiz ve insanların pek matah bir şey olduğunu sandığı şey de çok yardımcı olur. Çocukluğumuzdan beri aklı başında insanların kafalarının çalışma tarzı olarak bize öğretilen şeyler vardır. Sağduyu gereği böyle düşünülür. Meselâ “bu meselenin içinden çıkılmaz, bu mesele tavuk mu yumurtadan çıkar, yumurta mı tavuktan çıkar meselesi gibidir” derler. Hâlbuki bu bizim bir şeyleri yerli yerince anlamamıza mani olmak ve bize bir şeyleri kabul ettirmek isteyen insanların akıl düzeyini

sarsılmaz saymak üzere bize yutturulan bir şeydir. Tavuk mu yumurtadan çıkar yumurta mı tavuktan çıkar diye bir açmaz, bir imkânsızlık, bir paradoksal durum yoktur. Çünkü biraz kafasını kullanmayı beceren insan bilir ki, tavuktan yumurta çıkar; ama yumurtadan tavuk çıkmaz. Bir kere yumurtadan çıkan şey tavuk değil civcivdir. İkincisi, bu civciv büyüyünce tavuk olmayabilir; büyüyen civciv, horoz olabilir.

Anayasa meselesi, bugün bize bu şekilde sunulmuştur. Hep böyle darbe anayasaları varmış, 82 Anayasası darbeler sonucuymuş falan filan... Bütün mesele, İstiklâl Marşı’nı anayasadan çıkarma meselesidir. Bunu hiç bir zaman söylemeyecekler. İstiklâl Marşı’nı anayasadan çıkarmak için anayasa yapıyorlar. Şöyle söylesinler: Desinler ki; “82 Anayasası şu teknikler bakımından yanlıştır.” Desinler ki; “Ne güzel 61 Anayasamız vardı ona dönelim.” Hayır, böyle bir şey demiyorlar. Yok, kötü bir şeymiş, yok darbelermiş falan diyorlar. Bütün

İSTİKLÂL MARŞI DERNEĞİ

izah ediyor

**İSTİKLÂL MARŞI
VE
ANAYASA**

23 Temmuz 2011

ANKARA

* İstiklâl Marşı Derneği Genel Başkanı Şair İsmet Özel’in 23 Temmuz 2011’de Ankara’da tertip edilen panelde yaptığı konuşmasından derlenmiştir.

maksat, İstiklâl Marşı'nın bu milletin milli marşı olduğunun ikrar edilmesine son vermektir.

Bize dil ile pek çok yalanı doğru diye kabul ettiriyorlar. Bu yalanlardan bir tanesi de bizim Türk Milleti olarak devamlı batıya doğru yöneldiğimizdir. Derler ki; Araplarla ve dolayısıyla İslâm'la münasebet kurmak suretiyle Türkler, Çin karşısında yüzlerini batıya çevirdiler. Daha sonra da Avrupa Medeniyeti'nin parlaklığı karşısında yüzlerini daha batıya yani Avrupa'ya çevirdiler. Aynı tavukla yumurta meselesi gibi insanlar "Aaa öyle olmadı mı?" diye bunu kabul ediyorlar. Bu da bir safsatadır. Bu, Türk meselesini bilmemekten ve kabul etmekte düşülen aczden doğan bir şeydir. Türk Milleti yüzünü batıya, Avrupa'ya çevirdi. Bunu kabul edelim.

Acaba, yüzünü Avrupa'ya çevirmeden önce nereye çevirmişti? Bu soru sorulmuyor! "Türk Milleti, Lâle devrinden itibaren yüzünü batıya çevirdi." İyi, güzel... Bunu kabul edelim. Peki, bu millet yüzünü batıya çevirmeden önce yüzü nereye bakıyordu? Bir yere bakıyor muydu? Burada mühim bir yalan gizlemesi var. Çünkü eğer Türk Milleti yüzünü batıya çevirdiyse daha önce yüzünü hiçbir yere çevirmemişti. Kendisi yüz çeviren bir yerd, ya da bir topluluktu. Bunu saklamak üzere Türk Milleti'ni yüzünü batıya çevirdiğini söylüyorlar. Peki, daha önce ne yapıyordu, nereye bakıyordu? Türk Milleti, hiç bir yere bakmıyordu, çünkü daha önce başkalarının yüzünü çevirdikleri bir millettir. Bunu anlamamak, başka şeyleri anlamamıza da bir engel olarak önümüze çıkar. Dolayısıyla biz bilhassa lisan yoluyla bize dayatılan şeylerin fiiliyatla alâkasını anlamaya çalışacağız.

YENİ ANAYASA: TÜRKİYE'NİN İSLÂM'DAN MUTLAK MANADA KOPMASINI TEYİT FAALİYETİ

Anayasa Türkçe bir laf. Ama gerçekten Türkçe mi, bir manası var mı bunu düşünmek lâzım. "Anayasa" lafı olmadan önce biz ne diyorduk? Kanun-i

Esasî diyorduk yahut Teşkilat-ı Esasîye Kanunu diyorduk. Anayasada bir ana var, bir de yasa var. Bu ikisi de tuhaf şeyler. Neden tuhaf şeyler? Bir kere "ana" kelimesi Türkçe bir kelime şüphesiz fakat Gotların dilinden aktarılmış bir kelime. "Yasa" kelimesi de "kanun" yerine icat edilmiş bir kelime. Belli ki, "yasak"tan çıkma bir şey; "yasak"ın son harfini atmışlar "yasa" olmuş. Böyle saçma sapan, uydurma, bizim kafamıza sokulmuş bir zırva. "Anayasa" diye bir kelime zaten kendisi hafife alınacak bir kelime. Ama bu meselenin başka milletleri de göz önüne alarak anlaşılması isteniyorsa oradan bir şeyler çıkarabiliriz. Nereden çıkıyor bu "constitution", "konstitüsyon" gibi şeyler? Meselâ şu anda fiilen Büyük Britanya ve Kuzey İrlanda Krallığı'nın, Birleşik Krallığın bir anayasası yok. Suudi Arabistan Krallığı'nın da anayasası yok. Bir yerlerde de anayasalı yerler var. İlk doğru dürüst anayasa Amerika Birleşik Devletleri'nde var. Neden? Çünkü Amerika Birleşik Devletleri'nin aristokrasisi yok. Aristokrasi nedir? Aristos cratos. Yunanca "en iyilerin iktidarı" demek. Bir toplumda en iyiler yönetiyorsa orada aristokrasi vardır. Daha sonra Ortaçağ boyunca Eski Yunan'daki ve Roma'daki aristokrasiden farklı bir aristokrasi Avrupa'da üretilmiş. Neden olmuş bu? Türklerle savaşılabilmek için. Türklerle baş edebilmek için orada, Avrupa'da bir aristokrat

sınıf teşekkül etmiş. Bu en iyilerden Amerika'da hiç olmamış. Onun için, onun yerini tutacak bir şey lâzım. O da "Kardeşim bu iş böyledir. Bunun dışına çıkamazsın. Çıkarsan ben senin canını yakarım." dedikleri bir anayasa yapmışlar, Amerikalılar. Sonra, Amerikan Devleti'nin teşekkülünden sonra Fransız İhtilali cereyan etti. Ondan sonra Fransa'da aristokrasiyi yok edildiği için, onu giyotine gönderdikleri için anayasaya ihtiyaçları oldu. Aristokrasi yoktu artık. Aristokrasi olmadığından Kilise'nin eli ayağı da yoktu. Fransa'yı aristokrasiyiyle Kilise dayanışarak yönetiyorlardı. Ama aristokrasi giyotine gidince anayasaya ihtiyaç doğdu. Meseleyi buradan anlamamız lâzım. Bunlar gâvurların birbirlerini aldatmak için icat ettikleri şeyler. Bizi hiç

sınıf teşekkül etmiş. Bu en iyilerden Amerika'da hiç olmamış. Onun için, onun yerini tutacak bir şey lâzım. O da "Kardeşim bu iş böyledir. Bunun dışına çıkamazsın. Çıkarsan ben senin canını yakarım." dedikleri bir anayasa yapmışlar, Amerikalılar. Sonra, Amerikan Devleti'nin teşekkülünden sonra Fransız İhtilali cereyan etti. Ondan sonra Fransa'da aristokrasiyi yok edildiği için, onu giyotine gönderdikleri için anayasaya ihtiyaçları oldu. Aristokrasi yoktu artık. Aristokrasi olmadığından Kilise'nin eli ayağı da yoktu. Fransa'yı aristokrasiyiyle Kilise dayanışarak yönetiyorlardı. Ama aristokrasi giyotine gidince anayasaya ihtiyaç doğdu. Meseleyi buradan anlamamız lâzım. Bunlar gâvurların birbirlerini aldatmak için icat ettikleri şeyler. Bizi hiç

ilgilendirmiyor! Ama biz de gâvurluğumuz nispetinde anayasayla münasebettarız ve bugün bir anayasa, yeni bir anayasa ihtiyacı meselesi Türkiye'nin İslâm'dan mutlak manada kopmasının teyit, tasdik edilmesi için yapılan bir faaliyettir. Dedğim gibi İstiklâl Marşı'nı anayasadan atabilirlerse gâvurluğu da Türkiye'ye perçinleyeceklerdir. Perçin sökülmez diye bir şey yok ama perçin çok kuvvetli bir birleştiricidir.

Bugün Türkiye'de son derece sulandırılmış bir siyasî ortam var. Zihinlerin kirletildiği ve insanların haysiyet namına hiçbir şeyle irtibat kurmadıkları bir siyasî atmosfer içindeyiz. Ve bu siyasî atmosfer içinde Türkiye Büyük Millet Meclisi üyelerinin dokunulmazlıklarının kaldırılması gibi bir fantezi de önümüze sürülüyor. Biz dünya üzerinde bir millet olarak kalmayı başarabildiysek bunu Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin, Birinci Meclisin bilhassa gücüne, iradî gücüne borçluyuz. Şu anda Türkiye'de Türkiye Büyük Millet Meclisi üyelerinin dokunulmazlıklarını kaldırmak bir tarafa, bunun tahkim edilmesi ve her meclis üyesinin kendi başına aksiyon gösterebilecek bir pozisyona yerleştirilmesi gerekiyor. O mebusların gerçekten "mebus" olmaları lâzım. Bu Cumhuriyet tarihi boyunca çok yara almış bir husustur.

Yine bu kirlenmiş, sulandırılmış siyasî atmosfer içinde şöyle sözler duyarsınız: Yeni bir anayasa yapacaklar mı ve bu ne olacakmış; beynelmilel standartlarda bir anayasa olacakmış! Ve ne yapacakmışız, biz millet olarak neye özeniyormuşuz? İleri demokrasiye özeniyormuşuz! Bütün bunlar sadece aldatma değildir aynı zamanda ahlakî bir düşüştür. Birleşmiş Milletler anayasası mı yapıyorsunuz? Beynelmilel standartlara uygun anayasa ne demek? Bu gibi bazı lafları herkes çocukluğu kabul ederek dinliyor. Birleşmiş Milletler anayasası mı yapıyorsunuz? Hayır! Türk Milleti'nin anayasasını yapıyorsunuz. Dolayısıyla burada standart, Türk Milleti'nin hayatıyettir. Standart arıyorsan zaten burada; standart dediğimiz şey "sancak" demektir, kelimenin etimolojisine bakarsanız. Zamanında insanlar belli sancaklar altında toplanırlardı. Avrupa'da "hangi standarttan konuşuyorsun" dediğin zaman "hangi sancağın altından konuşuyorsun, hangi sancağın adına konuşuyorsun" manasında kullanılırdı. "Standartlık" yine Amerika Birleşik Devletleri'nde insan karakterinin bir parçası olmuştur. Yani insanlar bir milletin mensubu olmak halinden çıkıp bir türün mensubu haline düşmüşler. Amerika'da, bir standartta olursun. Ama bu standart tıpkı mektep çocuklarına öğretildiği gibi: "Canlılar doğar, büyür, kendine benzer bir üye bırakır ve ölür." ABD'de

bu standarttır. Hayat dediğin bundan ibarettir. Bir nebatın, bir hayvan türünün yaşamaktan anladığı şeyle bir Amerikalı'nın yaşamaktan anladığı şey tıpatıp aynıdır. Sonra onu belki paralarının gücüyle allarlar pullarlar ama bundan başka bir şey değildir.

İleri demokrasi dedikleri şey de gülünç bir sözdür. Neyin ilerisi? Hangi demokrasiden bahsediyorsunuz? Bu tamamen zırvanın da ötesinde bir şey! Demokrasi, biraz önce anayasa konusunda söylediğimiz şey, yerini modern dünyada, Amerika'da bulmuş bir şeydir. Yine aristokrasinin nâmevcudiyetiyle alâkalı bir şeydir. Toplumunu yönetecek seçkin zümreler olmadığı için mecburen "demos"un, -Yunanca 'ahali' manasına geliyor- ahalinin varlığının esas alınması söz konusudur. Ve Amerikan demokrasisinin, ahalinin varlığını esas almaktan başka bir ölçüsü, kriteri, ölçütü yoktur. Kıta Avrupası'nda her milletin kendi varoluşuna bağlı bir millî hedefi olduğu halde ABD'de maddi kazanç ve refahın idamesinden başka bir millî hedef yoktur. Dolayısıyla Amerika'da demokrasinin iyi olan kısmı, parası olanın daha çok parası olanla iyi geçinmesi ve daha az parası olanlara zulmetmemesi şeklindedir. Başka bir ölçüsü yoktur. Dikkatleri çekmesini beklediğim şeylerden bir tanesi şu: 1945 yılından sonra Sovyetler Birliği, Avrupa'da kendi sınırına yakın yerlerde komünist rejimler kurulmasını sağladı. Bunlara Rusya'nın uydusu devletler, "peyk devletler" deniyordu. Josef Stalin çarlığın geleneksel dış politikasına dönerek, Rusya'nın sınırlarını güvenlik altında tutabilmek için büyük güçlerle Rusya arasına tampon bölgeler yerleştirdi. Almanlar en son Ruslara saldırmışlardı. Stalin böyle şeylerin olmaması için, öne, aşılması gereken ülkeler koydu. Bu ülkeler siyaseten tamamen bu manaya geldiği halde Sovyetler Birliği çökünceye kadar "Halk Demokrasileri" diye adlandırıldı. Yani "people's republic". Sonra ne oldu? Sovyetler Birliği çökünce bu ülkeler demokrasiye döndü! Bu ülkeler önce "halk demokrasisi" idiler. Sovyetler Birliği yıkılınca bunlar "demokratik ülkeler" haline geldiler. Böyle bir zihni tahribat demokrasi konusunda yaşanmıştır. Türk bayrağı altında olmak, İstiklâl Marşı altında olmak demektir. Türk bayrağı, o sönmeyeceği söylenen al sancak, İstiklâl Harbi'nin zaferle sonuçlanması sonucunda bir milletin sembolü haline geldi. İstiklâl Harbi Türklerin zaferiyle sonuçlanmamış olsaydı bugün, milattan sonra 2011 yılında sadece ansiklopedilerde Türk sözüne rastlayacaktınız. Onun için o Türk bayrağının "O benim milletimin yıldızıdır." ifadesine kavuşması, İstiklâl Marşı'yla mümkün olmuştur. İstiklâl Marşı'nın sadece bir beyanat olmadığını ama aynı

zamanda bir program olduğunu dört senedir söylüyoruz. İstiklâl Marşı bir millete bir program teklif etmiştir. Ve bunu da 41 mısradan çıkarmak hiç zor değildir.

CUMHURİYET'İN İLANI ÜMMET-İ MUHAMMED'İN İKİNCİ HİCRETİDİR!

Cumhuriyetin ilanı ile başlayan şey, bizim -Hıristiyan takvimine göre- 1839'da kaybettiğimiz şeyin geri alınması noktasıdır. Biz 1839'da Müslüman olarak neyi kaybettiyseniz 1923'te onu geri aldık. O da: "bu topraklarda sözü geçen insan Müslüman'dan başkası değildir." Biz bunu 1923'te Cumhuriyet'in ilanı ile geri aldık. Şimdi, hiç kimse düşünmedi bunu. Hicretle bunun bağlantısı ne idi? Biz Mekke ve Medine'yi kaybettik mi, kaybetmedik mi? Kimdik biz kaybetmiş olanlar? Müslümanlardık. Mekke ve Medine'yi Araplar mı kazandı? O halde Cumhuriyet'in ilanı aslında İslâm ümmetinin ikinci hicretidir. İlk hicretimiz Asr-ı Saadette olmuştur ve Cumhuriyet'in ilanı ile beraber biz ikinci hicreti yaşadık. Bizi sadece Mekkesiz değil, Medinesiz de bıraktılar. Dolayısıyla, bütün Cumhuriyet tarihi bizim, Müslümanların Medenî hayatı olmak zorundaydı. Medeni hayatımız bizim 1923'te başlıyor olmalıydı. Bu yapılmayacak bir şey değildi. Ama bunu insanlar değil hatırlatmak -insanları dini uygulama bakımından öyle zor noktalara sürüklediler ki- böyle şeyleri düşünmek bir tarafa, çok daha kötü durumlara icbar edildi.

Bu yeni anayasa hazırlıkları, bir daha böyle lafların Türkiye'de söylenmemesi, söylendiği takdirde o adamın hayatının sona erdirilmesi alanını açacak. Gaye budur! Meselâ Fransa'da böyle kanunlar çıkarmışlar. Fransa'da Yahudilik aleyhinde konuştuğun zaman kendini savcının karşısında buluyorsun.

Biz Türkiye'de Müslüman olduğumuzu biraz önce söylediğim şeyi söylememek kaydıyla kabul ettirebildik. Hiç kimse bize Cumhuriyet'in ilanı ikinci hicrettir, dedi mi? İsimiz ne idi bizim? Mekke ve Medine'nin ibadete açıldığı şartlara kavuşmak üzere yaşadığımız toprakların düzenlenmesi olmalıydı. Peki, bu yaşadığımız toprakların Mekke ve Medine'nin ibadete açılması için düzenlenmesi ne demektir? Bunun modern kültür içinde çok bariz, çok kolay anlaşılır bir şekli var: Türkiye'nin yaşama şartları bakımından özenilir bir yer haline gelmesi Mekke ve Medine'nin İslâm kültürüne geri dönmesinin başlangıcı olacaktı. Kalkınma, refah gibi şeyleri telaffuz ederken, aslında bunlar kuru

kuruya uyduruk şeyler değil. Türkiye'nin kendi imkânlarını azamiye çıkararak bir ülke olması demek, İslâm dünyasının kâfirler karşısında ikinci dereceye düşmesi demek. "Hiçbir yer yoksa Türkiye var" dedirtebilseydik... Bu imkân hâlâ elimizdedir. Türkiye'nin her bakımdan yükselmesinin önündeki engeller doğrudan doğruya İslâm'ın reddedilmesi ile alakalı şeylerdir. Bugün insanlar "Türkiye için bir şey yapıyorum" dedikleri zaman eğer bu, Türkiye'nin aslı karakterini kazanmasına yarayan bir şey değilse yalan söyleniyor demektir. Türkiye'nin aslı karakteri nedir? Niçin bu ülke Türkiye'dir?

Bugün birçok alçak, Türkiye'nin adının değiştirilmesini de konuşuyor değil mi? Ve üstelik bunu Müslümanlık gibi de yapıyorlar. "Anadolu İslâm Cumhuriyeti..." Türkiye Türkiye'dir. Türkiye, Türkiye olduğu için Dar-ül İslâm'dır. Bu XIII. asırda cereyan etmiş, XIII. asırda Türkiye doğmuştur. Ondan sonra Osmanlılar şunu yapmış falan filan, ayrı işler. Dulkadiroğulları Kanunî Sultan Süleyman döneminde Osmanlı birliğine katıldı. Bizim bu toprakları Dar-ül İslâm haline getirmemiz doğrudan doğruya Gazâ Beylikleri yoluyla. Bu yüzden Mustafa Kemal'in 1921'de TBMM tarafından verilmiş unvanı Gazi'dir. Çünkü bu ülkede gazi olamazsan bu ülkenin bir parçası olamazsın; değil ki onu yönetmek... Gazi demek kâfirle mücadelesini yapmış olan, harp meydanından canlı olarak geri dönmüş olan demektir. Bu bilgiler -gördüğünüz gibi- bir yerlerden araştırılmış bulunmuş bilgiler değil. Herkesin bildiği, ortada olan bilgiler.

İstiklâl Marşımız bugün 1982 Anayasası içinde Millî Marş olarak zikrediliyor. Neden bu yapıyor? Neden 1921, 1924, 1961 anayasalarında İstiklâl Marşı zikredilmediği halde 1982 Anayasası'nda zikrediliyor? Çünkü birileri bir şeylerin tamamen Türklerin elinde alınabileceği korkusunu tanıdıkları için, bu korkunun bir sonucu olarak böyle yaptılar. İstiklâl Marşı anayasaya böyle girdi ve bugün şüphesiz ki bütün değiştirilemez maddeleri iptal ederek İstiklâl Marşı'nı da anayasadan çıkarma niyetindedir.

Yeni anayasayı niçin istiyorlar? Türkiye'nin mahvolması için. Türkiye gibi bir devletin hiçbir etkisi olmasın diye istiyorlar. Bu laflar bir ideolojik slogan değil. Türkiye'nin varlığı dünyada İslâm gücünün yeniden hissedileceğinin beyan edilmesidir. Türkiye olmasaydı İslâm gücü olmayacaktı. Doğacaktır sana vaat ettiği günler Hakkın / Kim bilir belki yarın belki yarından da yakın. Biz -dört senedir- diyoruz ki Cumhuriyet idaresi "yarından da yakın" kısmını heba etti. Bize şimdi "belki yarın"

kısmı kaldı. Bu “belki yarın” kısmı ne manaya gelir?

Dünyada bir mali hiyerarşi var. O mali hiyerarşinin bir yerinde Ermeni Diasporası iyi bir pozisyona sahip. Dolayısıyla Türkiye sınırları içinde Rum, Ermeni, Kürt, Gürcü, Çerkez, Pomak, Arap, ne dersen de, hangi unsur olursa olsun işinin ilerlemesini doğrudan doğruya dünyadaki bu mali hiyerarşinin etkinliğine borçlu. Türkiye’de etkin olamadığı takdirde onların işi hiçbir şekilde yürümez. Çünkü Türkiye’de bu hiyerarşinin himmetine muhtaç olmadan varlık gösterme iddiasında olan tek kuruluş İstiklâl Marşı Derneği’dir. Diğerlerinin hepsi birilerinin Kanada’dan, Amerika’dan, İngiltere’den, Fransa’dan, Avustralya’dan kendilerini görmesini bekliyor.

İnsanlar Kuran-ı Kerim’in niçin nazil olduğunu, Müslümanların niçin Mekke’den Medine’ye hicret ettiklerini anlamadıkça kendilerine bir çıkış yolu bulamazlar. “Bulur” diyenler kâfirlerin ta kendisidir. “Kur’an’ı boş ver, ben doğrusunu biliyorum” dediğin zaman Müslüman olamazsın. “Ben de Müslüman’ım ama Kur’an okumam” diyerek nasıl Müslüman olabiliyorsun? Allahın vaaadinin hak olduğunu bilerek bir şeye başlarsın. Yapamadın; o zaman kabahat sende. Sen ne zaman sadakat

gösterdin de bundan dolayı zarara uğradın? Bunu kendi hayatınıza bakarak kendiniz söyleyin. Ne zaman hayatınızda sadakat gösterdiniz de bunu zararını gördünüz? Hiçbir örnek gösteremezsiniz. Ama kendi hayatınızda geriye doğru bakın: Ne zaman ihanet ettiniz, o zaman onun beş misli zararını gördünüz. Hepimiz için doğru olan bir şey bu. Onun için doğru bir şeyi yapmaktan korkmak kime düşer? Biz çok meşru bir şey yapıyoruz ama insanlar bunu çok tehlikeli bir şey olarak görüyor ve gösteriyorlar. Kim İstiklâl Marşı’nın Türkiye’nin marşı olduğunu inkâr ediyor? Kimse etmiyor, edemiyor. Birisi İstiklâl Marşı’nın bu millete bir lütufta bulunabileceği inancıyla anayasaya sokmuş. Kim yapmış, bilemiyorum. Ama belli ki İstiklâl Marşı anayasaya bir can simidi olmak üzere konmuş. İstiklâl Marşı’ndan feragat etmek, Türkiye’nin varlığına çok ciddi bir darbedir.

TÜRK BAYRAĞI ALTINDA İSTİKLÂL MARŞI ALTINDA DİNİNİ SEÇ TÜRK OL

Yeni Anayasa ya da Türkiye Türk Ülkesi Olmaktan Çıkarılabilir mi?*

Durmuş Küçükşakalak

Türkiye'nin yeni bir anayasaya ihtiyacı olduğunu söyleyenlere kulak kabartırsak, yeni anayasanın bir uzlaşma anayasası olması gerektiğini söyleyen bu zevat, kimin kiminle, hangi konuda, nasıl uzlaşacağını açık açık söylemez, söyleyemez. Bu işi bir ön kabulde götürmeye çalışırlar. Ön kabulün gerekçeli kararını açıklama ihtiyacı hissettiklerinde; demokrasi, insan hakları, eşitlikler gibi dillerden düşmediği kadar Türkçede alabildiğine eğreti duran tercüme kavramlara müracaat ederler. Bu durum yeni anayasanın bir dayatma, bir icbar olarak gündeme sokulduğunu anlamaya kâfidir. (Hangi anayasa bu durumdan müstağnidir?) II. Dünya Savaşı'ndan beri yöresel kıyafetlerle dolaşan Amerikancılık tüm dünyada kılık değiştiriyor, elbise yeniliyor. Mevcut anayasanın "artık topluma dar gelen bir elbise" olduğunu söyleyip duranlar bunu hoş bir benzetme olduğu için söylemiyor. Amerikan tesir sahasında olan vakıa bu! Kılık değiştirenlere dikkat edilmesi gerekir ki: Eski kılıkla yapılan 12 Eylül ihtilâlinin eseri olan 82 Anayasası'nı dar bulanlar yine aynı ihtilâlin semeresi olarak siyasî mevkilerini elde etmiş olanlardır. Darbe semeresi olduklarından ötürü darbe anayasasının hangi bakımdan, nerelerinin, kimlere dar geldiğinin izahını açıkça yapamıyorlar.

Türkiye'nin başına sarılan, zorla da olsa gündeme tutunması sağlanan yeni anayasa modası, Türkiye'de başlayan defilenin Arap ülkelerini gezerken elde ettiği tecrübelerin de kendine yer bulduğu bir alanda cereyan ediyor. Anayasa taslağı hazırlayan sivil toplumcu taslayıcıların hazırladıkları belgeler ortak dertlerinin ne olduğunu da fa's eden vesikaledir. Anayasa tartışmacılarının akıl birliği (!), dil birliği ettikleri tek mesele var: Anayasanın değiştirilemez, değiştirilmesi teklif dahi edilemez maddelerine nasıl dokunulabilir? Diğer meseleler teferruattır. Değiştirilmesi teklif edilemez ilk üç madde üzerinde ortak kanaatleri: "I. madde durabilir, II. madde ayıklanabilir ama III. madde kesinlikle ilga edilmelidir" şeklinde özetlenebilir. Sivil toplum-

culara ve anayasacılara göre III. maddeye dokunulabilir, dokunulması da gerekir. Çünkü III. madde ile "açık topluma" ulaşılmaz. III. maddede yer alan her kelime tevil kaldırmaz bir şekilde Türkiye'yi işaret eder. Türkiye'nin bir ülke olduğunun hukukî alanda tescilidir. Yahudiler, Yahudi kontrolünde bir toplumun kapalı / örtülü adını "açık toplum" olarak koydu. Açık toplum, sivil toplum faaliyetlerinin sonucunda ortaya çıkacağı var sayılan bir ideal olarak doğdu. Türkiye'nin varlığı, sivil toplumun nihâî hedefi olan "açık toplumun" önündeki tek mâniadır. III. madde Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ni diğer İslam ülkelerinden ayrı olarak, bir şirket mantığıyla değil, bir ülke olarak tanımlayan maddedir. Geçirdiği iki dünya savaşından sonra dünya haritası bir bakıma ülke olamamış devletler haritası şeklini almıştır. III. madde "vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlük, resmî dil, millî marş, bayrak ve başkent" diyerek tarif ettiği ülkeyi harita da özgün yerine koyar.

Yeni anayasa tartışmalarının hem özeti hem de hedefi Türkiye'nin bir ülke olmaktan çıkarılmasıdır. Bunu gizlemek için özel bir tedbir almaya gerek duyulmuyor. Çünkü basit ama büyük yalanlarla insanların zihinleri şekillendirilmiş vaziyette. Son yıllarda Türkiye'nin her bakımdan şişirilmesi, sunî olarak kabartılması da büyük yalanların parlatıcısı yerine geçiyor. Bu yapay durum, Türkiye kendine geldiği takdirde başlarına ne geleceğini bilenlerin yaptığı bir manipülasyon, bir illüzyondur. Şu anda Türkiye şişiriliyor ki günü geldiğinde inflakı kolay olsun. Sahici Türkiye'ye giden yolu tamamen görünmez hale getirmek için yoğunlaşarak devam eden yalanlar zinciriyle mutlu yaşamak artık modern bir tarz. Yalancılar, yeni anayasayla bu illüzyonların üzerine tüy dikmeyi düşünüyorlar. Şayet bu tüy dikilirse Türkiye düşmanlarının Tanzimat'tan çok daha ileri bir adım atacağını bilinmesi gerekir. Bu sebeple Anayasa'da İstiklâl Marşı'nın olması veya olmaması Türkiye'nin devam edeceği veya etmeyeceği manasına gelir. Türk vatanı, İstiklâl Marşı'ndan ve İstiklâl Harbi'nden sonra bütün gayri-Müslim unsurların Tanzimat'ın çok çok gerisine düşmeleriyle doğdu. İstiklâl Harbi'nden mağlup çıkan yerli gâvurların Tanzimat'tan İstiklâl Harbi'ne

* İstiklâl Marşı Derneği İkinci Başkanı Durmuş Küçükşakalak'ın 24 Eylül 2011 tarihinde panelde yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

kadar yaklaşık 80 yıllık dönemde her alanda bütün kazanımları heba oldu. 1945 sonrasında kendine tüm dünyada yöresel kılık-kıyafet bulmak için yola çıkan Amerika, bu topraklarda bütün kazanımlarını kaybetmiş İstiklâl Harbi mağluplarının libasını keşfetti. Aslı unsura vurulan darbe ile devreye soktukları arızî mağlupların canlanması 1980'den sonra oldu. En son şubesi Mısır'da açılan Adalet ve Kalkınma Partisi'nin Türkiye'de iktidara getirilmesiyle başlayan hadiselerle fiilî adımlarını hukukî alanda da tamamlayarak hedefe varmaya çalışıyorlar. Hedef 2023!

Bu ahvalde İstiklâl Marşı'nın Anayasa'da durması ne işe yarar? İstiklâl Marşı Anayasa'da dururken yapılacak melânetler yapılamaz mı? İstiklâl Marşı'nın muhkem bir yer tuttuğu 82 Anayasası'ndan beri aleyhimize olan işler daha hızlı ilerliyorsa şimdi de pekâlâ hızına hız katarak yoluna devam edebilir. Fakat bugün her bakımdan mayıştırılmış, uyuşturulmuş bir toplumda yaşadığımızı bilmemiz gerekir. Bu mayıştırılmış Türkiye ahalisinin çalışan bir sinir ucu varsa, kaldıysa o da İstiklâl Marşı'dır. İstiklâl Marşı, yaşadığımız olaylar bir gün gelip kafaya dank edecek seviyeye ulaştığında kafamızda dank edecek bir nokta kalmasını sağlar. Bundan dolayı birçok alanda üstü örtülen Türklüğe ait nişaneleri, emareleri anayasadan da silmeye çalışacaklar. Çünkü Türklük Müslümanlığın sinir ucudur. İstiklâl Marşı Türk Milleti'ne ait bütün nişanelerin temerküz ettiği, dahası inkişaf ettiği bir metindir. Bu sâikle III. madde ve hassaten İstiklâl Marşı hayatî öneme sahiptir. Kalan son sinir ucunu uyarmanın dışında bitkisel hayattan çıkış yolu kalmamıştır, millet hayatına geçiş yolu yoktur.

Türkiye'de her iş millet hayatına müncer değilse hayvan hayatına müncer olmaya mahkûmdur. Türkiye'de kabile, kavmiyet, ulus (bu neyse?) esasına dayanan bir hayat yaşanamaz. Toplum olarak bugün önümüzde duran tercih insan hayatı yaşamakla hayvan hayatı yaşamak arasındaki tercih olmuştur. Çünkü biz bir millet yolunu takip ederek buraya geldik. Başımıza bir belâ geldiyse bu yolda geldi. Bu yolun gerisi çok çok uzaklarda. Biz aslında dünyaya hangi millete mensup olacağımızın imtihanını vermek için gönderildik. Nasıl ki küfür tek milletse, Kur'ân-ı Kerim Müslümanlar tek millet olsun diye nazil oldu. Yine Son Peygamber, son millet olma hadisesini (aynı zamanda ilk millet olma hadisesi) başlatmak üzere dünyaya gönderildi. Âlemlere rahmet olan Resul-ü Ekrem bunun için dünyaya geldi. Kur'ân-ı Kerim'den, Murâd-ı İlâhî'nin bir millet yaratmak olduğunu anlayabiliriz.

İstiklâl Marşı'nın yeni anayasada yer alıp almaması, bu işi kendine vazife bilmişlerin Türkiye hakkında kafalarında, gönüllerinde ne olduğunu ifşa' etmelerini de sağlayacak. Yapılması düşünülen yeni anayasanın, sınırları alınmış yani Türklüğe, millet olmaya kapı aralayacak tüm emarelerin devreden çıktığı bir anayasa olmasına İstiklâl Marşı tek başına bir mâniadır. Anayasadan İstiklâl Marşı'nı çıkarma teklifinde bulunanların ve bu teklifte bir kötülük bulmayanların en başta hangi milliyetten oldukları sorgulanabilir. Türkiye'de milliyetin dine raptedildiğini düşünürsek hangi dinden oldukları sorgulanabilir. İstiklâl Marşı'nı anayasadan çıkarmayı teklif edenler oruç tutmadan iftar edebilecek, abdest almadan namaz kılabilecek tiyette olanlardır.

“İstiklâl Marşı'ndan Anayasa Çıkar”. Çünkü İstiklâl Marşı bir şiidir. İkincisi, bir marştır. Üçüncüsü, bir ideoloji taşıır. Allah'ın milletleri dilleri üzerinden yarattığı, Türkçenin şiirle doğmuş bir lisan olduğu gerçeği hatırlanırsa; İstiklâl Marşı gibi bir şiirden anayasa çıkarma fikri Türkiye'yi anayasacılık musibetinden korur. Bir anayasaya “Türk Anayasası” demek için şiirden neşet etmesi, şairlerin işin merkezinde yer alması şarttır. Şiirden neşet etmeyen ve şairlerin işin merkezinde olmadığı bir anayasa paradan ve para babalarından neşet edecektir. Sermaye hareketlerini daha hızlı hareket ettirmek için, parayla kurulmuş ülkeler skalasında bir yer temin etmek için yapılmış bir anayasa olacaktır. Türk milleti ordu-millettir. Ordu-milletin anayasasının bir marştan, üstelik kahraman orduya ithaf edilmiş İstiklâl Marşı'ndan neşet etmesi tabiatı gereğidir. Ne Türk olmak, ne de bir millete mensup olmak umrumuzda değilse, ordu-millet tanımı modası geçmiş ya da ürkütücü bir şeyse o zaman hem namaz kılıp hem de uluslararası standartlara uygun bir anayasa peşinde; nasıl köle olunurun, nasıl Çingene olunurun peşinde koşulabiliriz.

Değiş(tiril)en Paradigma ve Anayasa*

Mustafa Tosun

Bu yazıda özellikle anlatılmak istenen, yeni anayasa ile ne türden değişikliklerin amaçlandığı hususudur. Bu bağlamda ilk olarak söylenebilecek olan şudur: Esasında tüm bu gelişmeler tamamen planlı bir şekilde geri dönülmez bir “paradigma değişimine” yöneliktir. Bu öylesine bir paradigma değişimidir ki; bugüne kadar inkar edilemez bir şekilde geçerliliğini koruyan “Türk varlığı”nın “Türkiye” ile olan kopmaz bağlarına dayalı paradigmayı, daha doğrusu hakikati geçersiz kılarak; önce “Türk varlığı” ile “Türkiye” arasındaki bağları çözmek ve daha da sonra her ikisini de ilga ve iptal etmek suretiyle yeni bir “küfür paradigması”nı hakim kılmak amaçlanmaktadır.

Hedefe oturtulan paradigma; bu toprakların ilk kez biz Türkler tarafından vatanlaştırılmış olduğu ve Türk Milleti’nin kendisine bu topraklarda herhangi bir “ortak” istemediğine dair muhkem ve sarsılmaz duruşu, bu manada hasımlarını durdurusudur.

Bunu iyi bilen kadim ve modern hasımlarımız, 13. yüzyılda ve 20. yüzyılda iki kez biz Türkler tarafından vatanlaştırılan bu topraklarda geçen bu bin yıllık dönemi hiç yaşanmamış hale getirmek istemektedirler. Bu amaca yönelik dünya çapında bir faaliyet aralıksız sürdürülmektedir. Aslında bunu yapmak isteyenler bu topraklar üzerindeki emellerini artık gizleme ihtiyacı dahi hissetmemektedirler. Öylesine ki, bakanlık yapan Bülent Arınç bir röportajında “Türkçe ve İstiklâl Marşı’ndan bir rahatsızlığım yok ama çağın şartlarına göre gerekirse değişebilmeli” diyebilmektedir. Yine cumhurbaşkanı ikide bir, bunun “yeni bir fırsat” olduğunu söylemektedir. Doğu Ergil de bir röportajında “Osmanlı’nın batı tarafı demokratikleşti şimdi de sıra doğu tarafında” diyebiliyor ve yine “İstiklâl Marşı’ndan vazgeçersek İstiklâlimizi mi kaybedeceğiz, yıkılacak mıyız?” diyebiliyor. Bu yeni anayasa tartışmalarına müdahale konusunda başkaları da atak davranabiliyor. Meselâ TUSİAD Başkanı Ümit Boyner’in eşi Cem Boyner şu sözleri sarf edebiliyor: “Türkiye’de insanların mutluluğu, onuru, haysiyeti bir kısmının değil tümünün birer birer, bu

ülkenin bölünmesinden daha önemlidir.” Bu sözler söylenebiliyor. Tutturulan terane şudur: Anayasanın üç değişmez maddesine dokunulsun. Bunla neyi istiyorlar? Anayasadan ve olabilecek her türlü yasal metinden “Türk, Türklük” ibarelerinin çıkarılmasını istiyorlar. Ne istiyorlar? Nüfus cüzdanlarından din hanesinin çıkarılmasını, zorunlu din dersinin kaldırılmasını, -birilerinin güya- anadilde eğitimini, kimliklerin tanınmasını ve merkezîyetçi devlet anlayışının ortadan kaldırılmasını amaçlıyorlar. Bu değişiklik taleplerini anayasa değişikliğinin temeli ve olmazsa olmazı olarak görüyorlar.

Bu değişimi zorlayanlar biliyorlar ki; Türk hayatının önemli ayırıcı vasıflarından birisi merkezi otoriteyle beraber himayeden mahrum tüm bireyleriyle dolaysız bağ ve dayanışma kurabilmesindedir. Bu şekilde yerel denilebilecek odakların insanlar üzerinde baskı ve zorbalık yapmasının önüne geçilmektedir. Avrupa tarihi ise bunun aksine yerel güçlerin sürekli olarak merkezle çatışması üzerine kurgulanmıştır. Bu gün kapitalizmin globalizm aşamasında bunu gözlemleyemememiz ayrı ve uzun bir bahsin konusudur. Merkezi otoritenin güçlü ve yerel güçleri bertaraf eden ama vatandaşlarını koruyup kollayan bu yöntemi Türklere bir “millî zırh” temin etmiştir. Devletin parçalanmaya hazır hale getirilmesi öncesinde federal sisteme geçirilerek bu imkân da, şu an için kullanılmıyor olsa dahi, tamamen devreden çıkarılmaya çalışılmaktadır. Zaten bilinmelidir ki federasyon sistemi tüm dünyada ya birleşmeye giden bir yol üzerinde (konfederasyon / federasyon / üniter) ya da parçalanmaya giden bir yol üzerinde (üniter / federasyon / konfederasyon / parçalanma) bir uğrak ya da varlığına katılan bir pozisyonudur.

Bu nedenle biz Türklere “millî zırh” fonksiyonu temin eden her şey sistem sahipleri tarafından berhava edilmek istenilmektedir. Millî zırh vasfı hakikaten millî devlet özelliklerinin önce ayıklanıp daha sonra yok edilmesiyle, ülkenin ve milletin bölünmez bütünlüğünün ortadan kaldırılması amaçlanmaktadır. Söz konusu olan, Türkiye’nin kendine mahsus yaşama imkânlarının yok edilmesi ve bunun bir daha geri dönülmez şekilde ortadan kaldırılmasıdır.

Çok köklü anayasal değişikliklere ihtiyaç duyul-

* İstiklâl Marşı Derneği Genel Sekreteri Mustafa Tosun’un 23 Temmuz 2011 tarihli panelde yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

duğu yaklaşımına bahane olarak, Anayasanın 1982 yılı sonrasındaki değişen şartlara uyarlanması gerekliliği gösteriliyor. 1982 Anayasası'nın kabulünden bu yana dünyada yaşanan birçok köklü değişimin anayasa yansıtılması gerektiği ileri sürülüyor. Nelerdir 1982 sonrası bu köklü değişiklikler: Berlin duvarının yıkılması, Sovyet Bloku'nun çökmesi, bunun sonucunda tek kutuplu bir dünyayla karşı karşıya kalınması, yalnızca Amerika'nın istekleri doğrultusunda bir globalleşmenin yaşanması.

Sistem sahipleri tarafından tüm dünyada yürürlüğe konulan zoraki kabuller ve operasyonlar bu dönemde de eksik kalmıyor. 1990 sonrasında insanları istenilen yönde sevk etmek için hemen bir takım tezler ileriye sürülmeye başlanıyor. Bu bağlamda neo-liberal iktisadın artık rakipsiz kalmış olduğu ve bu mutlak galibiyet sonrası tarihin sonunun geldiği tezi Francis Fukuyama'nın 1992 tarihli "The End of History and the Last Man" ("Tarihin sonu ve son insan") kitabıyla iddia olunmuştur. "Tarihin sonu"yla artık liberal dünyanın tarihin akışına bir baraj gibi set kurduğu ifade edilmektedir.

Ardından, 1993 yılında Samuel Huntington'ın "Clash of Civilizations", ("Medeniyetler Çatışması") tezinin gelmesi; 11 Eylül 2001 (9/11) tarihindeki kurmaca "uçaklama" saldırıları sonrasında yeni bir demokrasi seferi ve ihracının (ticareti) başlatılması ve nihayet "Arap baharı" adı altında yaşananlar gözlemlenildiğinde durum daha iyi anlaşılabilir.

Artık tüm yaklaşımlar ve muhtemel çözüm yolları, "Medeniyetler çatışması" tezi ile buna karşı geliştirildiği iddia edilen "evrensel barış ve medeniyetler buluşması" gibi mefhumların yedeğinde ve başatlığında yürütülen faaliyetler arasında yok edilmektedir.

İşte bu baş döndürücü gelişmelerin Türkiye'de de karşılığını bulabilmesi için yapısal ve zihni dönüşümün, yapılacak olan Anayasaya derhal yansıtılması gerektiği iddia edilmektedir. Finans kapitalin, yani Dünya Sistemi'nin istekleri, bu topraklarda hak iddia eden veya ettirilen bütün gayri Türk guruplarla elbirliği etmiş durumdadır. Tüm bu çabalar İstiklâl Marşı'nın metni ve ona dayanan İstiklâl Marşı ideolojisi ile paramparça edilecektir.

Çünkü Türk Bayrağı, Türkçe, İstiklâl Marşı, Türklük bunların her biri devletin ve milletin hem dayanağı hem de garantörüdür. Bunlara yönelik değiştirme çaba ve niyetleri doğrudan doğruya devletin ve milletin varlığını ortadan kaldırmayı amaçlar. İstiklâl Marşı'na duyulan husumet milli zırhın kullanım kılavuzuna duyulan husumettir. Bu nedenle, son söz biz Türklere aittir. Biz de diyoruz ki "Türk Bayrağı altında, İstiklâl Marşı altında, dinini seç: Türk ol."

İstiklâl Marşı'ndan ve İstiklâl Harbi'nden sonra bütün gayri-Müslim ve gayri-Türk unsurlar Tanzimat'ın çok çok gerisine düştüler. Tanzimat'la birlikte, Tanzimat'tan İstiklâl Harbi'ne kadar yaklaşık seksen yıllık o dönemde bütün kazanımları İstiklâl Harbi'yle heba olup gitti. İşte bunlar 1960 darbesinden sonra ufak ufak adımlar atmaya başladılar, 1980'den sonra iyice ritmi artırdılar ve son hadiselerle hedeflerine koşmaya çalışacaklar; fiilî adımları hukukî olarak tamamlayarak.

Anayasa: Necaset, Atık Sular*

Halil Özkan

Başlığın dikkat çekici ve çarpıcı olması konusunda çok cömert davrandığımı kabul ediyorum. Ancak Türkiye’de işlerin kötünden betere doğru gidiyor olmasına karşın; işlerin güzelden mükemmele doğru gittiğine inanan çoğunluğa izah için çarpıcı bir başlık kullanılması kaçınılmazdı.

“İstiklâl Marşı Derneği İzah Ediyor: “İstiklâl Marşı ve Anayasa” başlıklı etkinliğimizde Türkiye’de Kanun-i Esasi’den günümüze kadar Anayasa revizyonları ve bunların siyasi istikametleri konusunda bir sunum yapmış ve kötünden betere doğru gidişin nasıl olduğunu izah etmeye çalışmıştık.

Kanun-i Esasi, padişahı merkeze alan bir şekilde kaleme alınmıştı ve zaman ilerledikçe padişahın yetkileri kısıtlanmıştı. Ancak bu, meclis lehine değil yürütme lehine olmuştur. 23 Nisan 1920 yılında toplanan ve yasama – yürütme - yargı erklerinin tümünü uhdesinde bulduran meclis, milletin yegâne temsilcisi durumundadır. Ancak 1960 yılına kadar meclisin çoğu yetkisi elinden alınmıştır. 1961 Anayasası, 1945 yılında sistemin merkezinin Wall Street olduğunun anlaşılması ve dünya anayasacılık hareketlerinin hız kazanmasından sonra ortaya çıkmış - çıkarılmış ve hatta oluşturulmuş bir anayasadır. Değişen bu dünya şartlarına Türkiye’nin cevap vermesi bakımından vücut bulması zaruri olan Anayasa’nın başka bir doğrultuda kaleme alınmasını önlemek bakımından 29 Mayıs 1960 Askeri Darbesi yapılmıştır. Bu tarihten sonra yapılan her kanuni düzenleme ve özellikle 1982 Anayasası, 1961 Anayasası’nın attığı temele dayanır. 1982 Anayasası; sistematığı ve kaleme alınış tarzı 1961 Anayasası’yla ayırt edilmez biçimde aynıdır. 1961 Anayasası’nda yer alan 144 maddenin neredeyse aynı lafızlarla 177 maddeden müteşekkil 1982 Anayasası’nda yer alması yeterince izah edici olsa gerek. 1982 Anayasası’nda, 1961 Anayasası’ndan alınan 144 madde hakkında şerhler yapılmış ve maddeler genişletilmiştir. Bize öğretilen ise; ‘1961 anayasal düzeninin ortadan kaldırıldığı ve yerine yeni bir anayasa ve düzen tesis edildiği’

şeklinde. Hâlbuki 1980 yılında yapılan darbe, 1960 yılında yapılan darbenin pekiştirilmesi ve Türkiye’de cari olan sistemin başka yönlere kayma ihtimalinin ortadan kaldırılması üzeredir. Zaten hemen akabinde ANAP iktidarı peyda oluvermiştir. Tıpkı 28 Şubat sonrasında AKP iktidarının peyda oluvermesi gibi.

Şimdi Ergenekon ve Balyoz davalarının gölgesinde yeni bir anayasa yapılması gündemdedir. Bunun ne manaya geldiğini anlamak için dâhi olmak lüzumlu değil. Tabii ki burada mevcut siyasi konjonktürü analiz etmeyecek, bir necaset yerine başka bir necaseti müdafaa etmeyeceğiz. Ancak Dünya Sistemi’nin taleplerine cevap verdiği için servet edinen veya zaten elde tuttuğu serveti artıranların yapı elemanlarının bugün için alt edilmiş olduğu görülmektedir. O servet sahiplerinin, prestij dahil, her türlü kazancına göz koyanlar ise parsadan payını almak için sidiklerini olabildiğince ileri götürmek iştiyakıyla her türlü numarayı çekmek arzusunda. Görünen köy kılavuz istiyor diye bunları ifade etmek zorunda kalıyoruz.

Anayasa modern zamanların işidir ve modern zamanlar bize temizlik yerine sterilizasyon, nezihlik yerine hijyen önermektedir. Modern zamanlar bize tuvalette kullanılan suyun belli bir işlemde geçirilmek suretiyle kullanılmasının iyi, hatta zaruri olduğunu kabul ettirmek arzusunda. Yine akarsulardan su içilmemesini, barajlarda toplanan ve içine kimyasallar atılan suların kullanılmasını salık vermektedir. Eğer siz yeni anayasa yapılmasını iyi bularlardan birisiyseniz sterilize ve hijyenik bir dünyada mutlu yaşarsınız ve bir şeyin nezih veya temiz olması sizi ilgilendirmez. Böylelikle sağlıklı (!) şartlarda olmak kaydıyla, temiz ve nezih olmasa bile her türlü şey makbuldür. Belli bir hassasiyeti elde tutanlar için ise bu bir zulldür.

Yeni anayasa ile yapılacak olan, tümüyle ve sadece 1961 Anayasası esasına dayalı olarak, 1982 Anayasası’nı da geride bırakır şekilde Dünya Sistemi’ne intibakı kolay hale getirmekten ibarettir. Namus ve hayâ sahipleri bunu asla kabul etmeyecek, mevcut / müstakbel makam ve para sahipleri ise buna iştahla saldıracaklar.

* İstiklâl Marşı Derneği Genel Saymanı Halil Özkan’ın 23 Temmuz 2011 tarihli panelde yaptığı konuşmasının yeniden düzenlenmiş metnidir.

Anayasa'dan İstiklâl Marşı Çıkmaz İstiklâl Marşı'ndan Anayasa Çıkar!*

İsmet Özel

“Anayasa'dan İstiklâl Marşı Çıkmaz, İstiklâl Marşı'ndan Anayasa Çıkar!” Bu hem bir beyan, hem bir ümit, hem bir talimat. Bir şeyin neliği hakkında bir bilgi veriyoruz, bir şeyin nasıl olması hakkında bir ümit dile getiriyoruz ve aynı zamanda da o şeyin öyle yapılması gerektiği hakkında da bir ikazda bulunuyoruz. “Anayasa'dan İstiklâl Marşı çıkmaz, İstiklâl Marşı'ndan bir Anayasa çıkar.” Bu ifadeyi ciddiye mi alalım, yoksa bunu söyleyenlerle alay mı edelim? Müslüman isek alay edemeyiz. İslâm'da alay etmek haramdır. Çünkü alay etmek hilkate razı olmamanın belirtisidir. Bu ifadeyi dile getirmekle çok esaslı bir şeyi söylemiş olabilirsiniz veyahut bunu söylediğiniz için gülünç duruma düşmüş olabilirsiniz. “Senin etin ne, budun ne? Anayasa'dan İstiklâl Marşı çıkmaz diyorsun. İstiklâl Marşı'nı Anayasa'ya sen mi soktun ki çıkmaz diyorsun?” diyenler olabilir. “İstiklâl Marşı'nı Anayasa'dan birileri çıkaracaksa İstiklâl Marşı Derneği olarak buna mani olacak fiilî gücü elinde bulunduyor musun?” Bu soruya müspet cevap vermek hemen hemen imkânsız. “İstiklâl Marşı'ndan bir Anayasa çıkarma bahis konusu olduğunda da sen İstiklâl Marşı Derneği olarak böyle bir hâsılayı elde edecek hazırlığı tamamladın mı? Böyle bir hazırlığın var mı?” Bu da çok zor cevap verilecek bir soru. Biz ya birilerinin oyuncak olsun diye kendilerine meşguliyet olarak seçtikleri fantastik, işlerle meşgul olacağız veyahut sadece Türkiye'nin değil insanlığın da geleceğine matuf bir hadiseyi ele alacağız. Bu ikisinden biri olacak. Hangisi olacak?

“İstiklâl Marşı ve Anayasa” serlevhâlı toplantımızda demiştim ki, “Anayasa'yla ilgili meselelerin konuşulduğu bu toplantıda sadece konuşanlar değil siz dinleyenler de mesuliyet altındasınız. Bir şeyleri işitmiş olmaktan dolayı, bir şeylerin size ulaştırılmış olmasından dolayı sizin de artık bir sorumluluğunuz var.” Bugün bir basamak daha yukarıya çıkıyorum. Biz ne isek, dünyanın alacağı şekil de ona birebir merbuttur. Biz şu anda ne isek dünyanın bundan sonra alacağı şekil de birebir bizim bugünkü halimizle irtibatlıdır. Defalarca, yıllarca söyledik: İstiklâl Marşı sadece

** İstiklâl Marşı Derneği Genel Başkanı Şair İsmet Özel'in
24 Eylül 2011'de Ankara'da tertip edilen panelde yaptığı
konuşmasından derlenmiştir.*

12 Eylül 1980 darbesinden sonra hazırlanan ve 1982 yılında halk oylamasıyla resmîyete kavuşan Anayasa'da zikrediliyor. İstiklâl Marşı'nın bu milletin millî marşı olduğu ilk defa 1982 Anayasası'nda zikrediliyor. Daha önce bu hadise bir anayasa konusu değil. 1961 Anayasası'nda yok, 1924 Anayasası'nda yok, 1921 Anayasası'nda yok. Gene yıllarca ben şunu belirttim ki 1982 Anayasası'nda İstiklâl Marşı'nın zikredilmesinin bir tek açıklaması olabilir: İstiklâl Marşı'nda dile getirilen şeylerin mevcudiyetinin ortadan kalkması tehlikesi barızdır. Eğer böyle bir tehlike gündeme gelmemiş olsaydı hiç kimse önceki Anayasalarda olduğu gibi İstiklâl Marşı'nı Anayasa'da zikretmeyecekti.

Ama Türkiye gözle görülür, kimsenin inkâr edemeyeceği üç askerî müdahale yaşadı. Buradaki askerî lâfını da şahsen çok düşündürücü buluyorum. Askerî miydi, değil miydi, o da konuşulabilecek bir meseledir.

İSTİKLÂL MARŞI DERNEĞİ

PANEL

**ANAYASA'DAN
İSTİKLÂL MARŞI ÇIKMAZ
İSTİKLÂL MARŞI'NDAN
ANAYASA ÇIKAR**

**24 EYLÜL 2011
ANKARA**

www.istiklaldernegi.org.tr

Ama bunların her biri İstiklâl Marşı'nın doğmasına sebep olan ruhu öldürmek üzere yapılmış müdahalelerdi. 27 Mayıs 1960, 12 Mart 1971, 12 Eylül 1980. İstiklâl Marşı'yla ifadesine kavuşan ruhun canlılığına son vermek için ne yapıldıysa yapıldı. Bugün geldiğimiz yer, İstiklâl Marşı'nın Anayasa'dan çıkarılmasıyla beraber dünya ölçüsünde sermaye hâkimiyetinin teminatı senede bağlanmış olacaktır. Eğer Türkiye'de yapılacak yeni anayasada İstiklâl Marşı zikredilmeyecekse bundan anlayacağımız tek şey globalizm adını verdiğimiz siyasi, iktisadi ve sosyal düzenlemenin dünya ölçüsünde önünde hiçbir mâniya kalmadığına dair bir belirliliğin doğacağıdır. Eğer İstiklâl Marşı bundan sonra Türkiye'de hazırlanacağı söylenen anayasada zikredilmeyecekse bilin ki IV. Dünya Savaşı, I. II. III. Dünya Savaşlarının galiplerinin zaferi olacaktır.

Türkiye adı konulmuş olan iki Dünya Savaşı yaşandı. Bunlardan bir tanesi -biz ona Seferberlik dedik- sadece Türk Milleti'nin seferberliği idi. Tarihten silinmemek üzere Türk Milleti seferber oldu. Başarıya erdi mi? Hayır! Türk Milleti Seferberliğin sonunda tarihten silinmeye başarısını gösteremedi, tarihten silinmeye namzet olarak savaştan çıktı. Fakat İstiklâl Marşı'nın yazılması ve akabinde Sakarya Meydan Muharebesi'ni kazanmış olmamız Türk Milleti'ni tarihten silmeye kararlı olanların her dediğinin olmayacağını dünyaya gösterdi. Eğer İstiklâl Marşı yazılmamış olsaydı ve Türkler Sakarya Meydan Muharebesi'ni kazanmamış olsalardı daha o zamandan, bugün elde edilmek istenen sonuç doğacaktı. Bugün globalizm dedikleri şey o zaman halledilmiş olacaktı. Ama Türkler dünya hayatının her vechesine el koymuş olan kuvvetlerin borusunun her yerde ötmeyeceğini dünyaya gösterdi. En azından 780.000 km² üzerinde dünya hâkimlerinin hâkimiyetlerinin geçerli olmadığı ilân edildi. Burada Türkler sözlerini geçirebilirdi. İstiklâl Marşı'nın yazılmasıyla başlayan hayat kademe kademe, adım adım bu milletin elinden alındı ve bu milletin kendi hayatını, kendi hayat imkânlarını kullanması merhale merhale yok edildi. Bunu bilmemiz lâzım. Onun için bizim, İstiklâl Marşı'nın Anayasa'dan çıkmasına mani olmak suretiyle dünyada mutlak bir sermaye hâkimiyetinin geçerli

olmadığını gösterecek bir pozisyonu benimsememiz lâzım. Bu pozisyonu benimsememiz kâfirdir. Bunun üzerine ekstra bir şey yapmamız mümkündür ama zarurî değildir. Duamızı şerrin mâniyayla karşılaşması, hayrın önünün açılması yolunda yapacak keyfiyeti tutturabilirsek ondan sonrasını zaten melekler yapar. Biz yeter ki o duayı yapabilecek seviyede olalım.

Anayasa'dan İstiklâl Marşı çıkmaz! Çıktığı takdirde esaret zincirini bir mücevher gibi boynumuza takmış olacağız. Onun da mücevher olduğunu iddia edeceğiz zaten. Bugün Türkiye'de 150'nin üzerinde üniversite var. Toplamının akademik seviyesi Türkiye'de bir tek İstanbul Üniversitesi varken sahip

olunan akademik seviyenin 20'de 1'i bile değil. Türkiye'de zamanında bir tek İstanbul Üniversitesi vardı. Onun varlığı sırasındaki -Dârülfünun'dan İstanbul Üniversitesi'ne geçildi- akademik seviye şu anda 150 üniversitede 20'de 1'lik seviyede bile değil. Bu neden böyle? Çünkü o zaman bir şeye yetişmek için uğraşıyordu insanlar. Şimdi ise bir şeyden mahrum olmamak için üniversiteler çalışıyor. O zaman kâfirlerle baş edebilecek bir imkânı ele geçirmek için çalışıyorlardı insanlar. Şimdi ise kâfirlerin kendilerine sunduklarından mahrum olmamaya çalışıyorlar. Onun için bu ikisi

arasında korkunç bir fark var. Mehmet Akif, İstiklâl Marşımızın altında imzası olan zat, Dârülfünun'da ders verirken daha ilk dersinde talebelere, "Ne burası Dârülfünun'dur, ne ben Dârülfünun hocasıyım, ne de siz Dârülfünun talebesisiniz. Bunu bilin, böyle başlayalım derse." demiş. Yani burada söylediği şey şu: Bu isme -fenler kapısı- lâyük bir şey yok. Dârülfünun falan daha yok diyor, olacağı ümit edilerek.

"BANA NE TÜRKİYE'DEN!" DİYEN HERKES DİNDEN ÇIKMIŞTIR!

"Anayasa'dan İstiklâl Marşı Çıkmaz" dediğimiz zaman İstiklâl Marşı metniyle beraber bize gösterilen hedeften vazgeçmediğimizi ilân etmiş oluyoruz. "İstiklâl Marşı'nın Anayasa'dan çıkmasında bir mahsur yok." diyen herkes Türkiye'nin bir birim olarak, bir ülke olarak varlığından vazgeçmiş demektir.

İstiklâl Marşı'nın gösterdiği hedefleri hedef saymamak Türkiye'yi bir ülke olarak kabul etmemek demektir. İstiklâl Marşı Türk Milleti'nin geleceğinin karartılmayacağı konusunda bir vaat, bir teçhizat, hatta mühimmat olarak düşünülmüştür. İstiklâl Marşı'nın varlığı, bir milletin gelecek başarılarının çerçevesini çizmek için doğmuş bir şeydir. Ne edebî bir başarı gözetilmiştir, ne de siyasî bir gösteriş bahis konusudur. Bunu anlamayanların İstiklâl Marşı metnine itirazları ve eleştirileri vardır. Bunu anlamadıkları için, "Böyle marş mı olur?" derler. O yüzden İstiklâl Marşı halen bizim üzerinde düşünüp karşı karşıya kaldığımız meselelerin nasıl hal yoluna sokulabileceği; bize askıntı olmuş, musallat olmuş belâların da nasıl defedileceğine dair gözle görülebilir, elle tutulabilir imkânlar bahşeden bir metindir. Bu yüzden de İstiklâl Marşı'ndan bir anayasa çıkabilir. Bu anayasa dünyada anayasacılık dediğimiz şeyin çizgisini takip etmek zorunda da değildir. Yani "Fransız Anayasası, Alman Anayasası, İsveç Anayasası, Hindistan Anayasası, Güney Afrika Birliği Anayasası nasıl şekillenmişse Türk Anayasası da böyle bir usulü takip etsin" demek zorunda değiliz. Çünkü bizim elimizde İstiklâl Marşı var. Biz İstiklâl Marşı'nın ideolojisiyle İstiklâl Harbi'ni kazanmış bir milletiz. Bu fevkalâde önemli bir şeydir. Biz Türkler olarak

sahip çıktığımız davanın galebe çalması için, o davanın hak ettiği yeri elde edebilmesi için fedakârlık yapan insanlar değiliz. Biz öyle şeyler yaptık ve yapma durumundayız ki bu göz koyduğumuz şeyin yerine göz konabilecek başka bir şey olmaması şartına bağlıdır.

İstiklâl Marşı'nda diyor ki, "Canı, cananı, bütün varımı alsın da Hüdâ, / Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüdâ." Günlük dili kullandığımız kafayla bu meseleyi anlamaya çalışırsak, "Böyle saçma bir şey olur mu? Canın olmayacak, sevgilin olmayacak, bütün varın da elinden gidecek. Sen zaten o vatanda olmayacaksın." Demek ki biz Türkler öyle bir şeye gözümüzü dikmişiz ki onun için veremeyeceğimiz şey yok. "Sen şehit oğlusun, incitme, yazıktır, atanı." Yani senin ortaya çıkman için birileri öyle şeyler yaptılar ki, sen en azından onların yaptıklarına ihanet etme, en azından! İnsanlar neden şehit olur? Canlarından geçiyorlar! Bunun bir mantığının olması lâzım. Niye

ölüyorsun? İşte Türkiye'nin mevcudiyeti böyle bir şeydir. Dünyada bulunuş sebebine ihanet etmemek için her şeyinden vazgeçiyorsun. Türkiye toprakları, Türk toprakları dârül-İslâm haline getirilerek vatanlaşmış topraklardır. Bu bütün dünyada cereyan etmiş ilk ve son hadisedir. Bir yer dârül-İslâm olmakla aynı zamanda vatan olmaktadır. Müslümanlar Mısır'ı fethettiler. Mısır neresi? Mısırlıların vatanı. Müslümanlar Mısır'ı fethetmekle Mısırlılara bir vatan vermediler. Mısır zaten onların vatanıydı. Bunu diğer fethedilmiş yerler için de söyleyebilirsiniz. Sadece bugün Türkiye adını verdiğimiz topraklardır ki dârül-İslâm olması sebebi ile vatan olma vasfını kazanmıştır. Onun için, "Bana ne Türkiye'den!" diyen herkes dinden çıkmıştır.

Türkiye toprakları, Türk toprakları dârül-İslâm haline getirilerek vatanlaşmış topraklardır. Bu bütün dünyada cereyan etmiş ilk ve son hadisedir. Bir yer dârül-İslâm olmakla aynı zamanda vatan olmaktadır. Müslümanlar Mısır'ı fethettiler. Mısır neresi? Mısırlıların vatanı. Müslümanlar Mısır'ı fethetmekle Mısırlılara bir vatan vermediler. Mısır zaten onların vatanıydı. Bunu diğer fethedilmiş yerler için de söyleyebilirsiniz. Sadece bugün Türkiye adını verdiğimiz topraklardır ki dârül-İslâm olması sebebi ile vatan olma vasfını kazanmıştır. Onun için, "Bana ne Türkiye'den!" diyen herkes dinden çıkmıştır.

Bunu Arap da diyemez, İranlı da diyemez, Afgan da diyemez, Kürt de diyemez, İrlandalı da diyemez. "İrlandalı nereden çıktı?" diyeceksiniz. İrlandalılar İngiliz hâkimiyeti ve nüfuzu altında kalmaktan dolayı bir toprağa hasret duymanın hissini millî his haline getirmişlerdir. Onun için son zamanlarda Türk tarihiyle, Türk edebiyatıyla ilgilenen çok fazla İrlandalı vardır.

İstiklâl Marşı'ndan bir anayasa çıkar ve bu anayasa modern kültürün istikameti hakkında insanlara bir şey öğretir. İstiklâl Marşı esas alınmaksızın yapılan bütün anayasalar modern kültürün

kuyruğuna takılarak yapılmış anayasalar olacaktır. İstiklâl Marşı'ndan çıkan anayasa modern kültürün istikameti hakkında insanlara bir şey öğretecektir ama İstiklâl Marşı'nın yer almadığı bir anayasa her halükârda 17. asırda doğmuş olan ya da en büyük şahlanışını gerçekleştirmiş olan Avrupa Medeniyeti'nin kıyırtık bir ilâvesi olmayı kendisi için iyi sayacaktır.

Biz İstiklâl Marşı Derneği olarak kimseye meydan okumuyoruz, kimseyi bir şeye icbar edecek durumumuz yok. Biz sadece bu memlekete kötülük yapmakta olan insanların dışında yer aldığımızı, Türkiye'de Türkiye düşmanları dışında da insanlar olduğunu göstermek üzere, kendi varlığımızın Türkiye ortadan kalksa bile devam edeceğini göstermek üzere bir faaliyet yapıyoruz. Biz bir gün bir şeyler yapmak üzere harekete geçtiğimiz zaman diyeceğiz ki, "Biz o zaman söylemiştik." Bir şeylere mani olmak iddiasında değiliz. Pekâlâ, bugün yaptıkları hazırlıklar doğrultusunda

Türkiye'ye yapılabilecek her türlü kötülüğü yapabilirler ve bunun için de çok mesafe kat etmişlerdir. Türkiye'de vaftiz olmaya hazır milyonlarca insan var. Onun için biz birilerini tava getirip bir şeyler yapmak hevesinde değiliz. Biz sadece kendi kimliğimizin netliğini göstermek üzere buradayız. Yoksa kimin aklı neye ererse, kimin aklı ne tarafa doğru çalışırsa çalışsın, o kendisi eğer bir hesap vereceğini düşünüyorsa onu düşünsün. Müslüman'a yakışan şey sonuç alınamayacak alanlarda söz üretmekten imtina etmektir. İnsanların, kavranılması gereken hususları kavramalarını beklemekten başka yapacağımız bir şey yok. Onları hiçbir şeye ikna etme imkânımız yok. Bir şeye birilerini ikna ederseniz, kabul ettirirseniz mutlaka sizden daha mahir, daha becerikli, daha zeki birisi çıkıp sizin kabul ettirdiğinizin aksi istikametindeki bir şeyi o birilerine kabul ettirir, telkin eder. İstiklâl Marşı Derneği'nin faaliyeti doğrudan doğruya bu marşın metnine olan bağlılığın esas sayıldığını insanların kavramasına dayalıdır. İstiklâl Marşı'nı anlama ve benimseme; bu kendi başına bir imkândır, kendi başına bir nimettir. İstiklâl Marşı'nın 41 mısraı bugün bize 18'den, 21'den, 30'dan, 46'dan daha çok gerekli. İstiklâl Marşı'nın bir gösteriş, tatmin, avuntu olmadığını fark edebilmek tek başına bir kazançtır.

Biz başından beri, İstiklâl Marşı Derneği kurulduğundan itibaren şunu söylüyoruz: Biz olan bitene mani olmak üzere bir harekete tevessül eden insanlar değiliz. Birileri Türkiye'yi haritadan silmeye gayret ediyor ve birileri de onların işini kolaylaştırıyor. Bizim gücümüzün buna son vermeye yeteceğini söylemek komik olur. Bir şeyler olmakta! Biz neler olmakta olduğunu kavramak ve eğer istemediğimiz çok kötü şeyler cereyan edecek olursa o şartlarda dahi mevcudiyetimizin gereği olan, mevcudiyetimizi izah eden hususu elden bırakmamak üzere işe koyulacak insanlar olmayı seçtiğimiz için İstiklâl Marşı Derneği'ndeyiz. Türkiye haritadan silinebilir ama biz İstiklâl Marşı Derneği olarak faaliyetlerimizi gene "Doğacaktır sana va'dettiği günler Hakk'ın" mısraının bize öğrettiği şekilde devam ettiririz.

VATAN SAHİBİ OLMAMIZIN TEMELİNDE DEMOKRASİ YOK!

Faaliyetlerimizi devam ettirebilmemiz için ne olup ne bittiğini anlamamız lâzım. İpin koptuğu tarih 1839'dur. Bir sene önce Osmanlı-İngiliz Ticaret Antlaşması imzalandı: 1838. Bu anlaşmayla beraber İngiliz mallarının gümrüksüz olarak Osmanlı topraklarına girmesi temin edildi. Klasik bir Osmanlı düzeni vardı ve bu klasik Osmanlı düzeni milletler prensibi

ile işliyordu. Yukarıda millet-i hâkime, millet-i hâkimenin altında hiyerarşik olarak diğer milletler. Devlet bu milletlerin varlığını tanıyor ve Müslüman hâkimiyeti esas olmak üzere sistem işliyordu. Bu sistemi Tanzimat Fermanı ortadan kaldırdı. "Osmanlı padişahının bütün tebaaı birbirine eşittir." ilkesi geldi. Bu siyasi bir vakıymış ve dolayısıyla siyasi bir manzara ortaya çıkarmış gibi anlarız. Hayır, böyle değildi; bilhassa böyle değildi. Tanzimat Fermanı'nın sonuçları siyasi hayatta ya da sosyal hayatta sonuçlarını vermedi. İlk sonuçlarını iktisadi hayatta verdi. Tanzimat Fermanı'yla beraber Devletin, Osmanlı topraklarında ticaret konusu olan şeyler üzerindeki söz hakkı feshedildi. Tanzimat Fermanı'na kadar devlet, satılan her malın kalitesi ve fiyatı konusunda hak ve yetki sahibiydi. Tanzimat Fermanı'yla beraber insanlar birbirlerine şunu demeye başladı: Gözünü aç, aldanma! Hâlbuki Tanzimat Fermanı'ndan önce herkes gözü kapalı olarak alışveriş edebilirdi. Çünkü kendisine düşük kalitede ve pahalı bir mal satıldıysa bunu şikâyet konusu eder ve o malı satan adamın cezalandırılmasını sağlardı. Tanzimat Fermanı'ndan önce hiç kimse devletin tespit ettiği, narh koyduğu şeyin dışına çıkamazdı.

Tanzimat Fermanı'yla beraber gayri-Müslimler eşit ve hür olmadı. Gayri-Müslimler gün gün, ay ay, yıl yıl zenginleşmeye başladı. Bunun karşılığı da Müslümanların gün gün, ay ay, yıl yıl fakirleşmeleri demektir. 1918 yılına geldiğimizde Müslümanlar ekmeğe muhtaç, gayri-Müslimler müreffeh durumdaydı. Savaş kay-

bedildiğinde, Türkler tarihten silinmemek için seferber oldukları zaman karşılarında hasım olarak buldukları insanlar, sadece din farkıyla değil servet farkıyla onlara galebe çalmaya çalışıyordu. Bugün Türkiye'de Ermeni davasını savunan; Türklerin ve Müslümanların İstiklâl Harbi'ne katılmasını sağlayan gücün ve bilhassa Maraş, Urfa, Antep savaşlarında motivasyonu sağlayan gücün vatan aşkı olmadığını, dönmekte olan Ermenilerin mallarını geri alacağı korkusu ile Türklerin ve Müslümanların savaşa girdiklerini iddia eden dangalaklar var. Ama bu dangalaklar 1839'dan itibaren Türkiye'deki bütün gayri-Müslimlerin -ister Grek, ister Ermeni, ister Yahudi, ister Süryani, ne olurlarsa olsunlar-Müslümanlar aleyhine servet sahibi olduklarını söylemiyor. Biz memleketimizde soyulan, aldatılan, hakarete uğrayan insanlar olarak yaşıyorduk. Zaten Cumhuriyet ilân edilmeden önce Mustafa Kemal'in, "Cumhuriyet kimsesizlerin kimsesidir." sözü bunu belgeleyen bir şeydir. Çünkü Cumhuriyet ilân edildiği zaman Müslümanlar kendilerinin de bir devletlerinin olduğunu hissettiler. Türkiye Cumhuriyeti Müslümanların devletiydi artık. Osmanlı idaresi Müslümanları koruyamayan, korumayı bir tarafa bırak kendi saltanatlarını devam ettirmek için kâfirlerin her dedigine uyan insanların idaresiydi.

Dolayısıyla bugün, "Müslim, gayri-Müslim farkı gözetmeyelim." falan filân derken ne diyorsun sen, neden bahsediyorsun? Karşımda bir Ermeni var diyelim. Ben buna ne gözle bakacağım. 1915 yılında, "Osmanlı Devleti madem çöktü, artık ben kendi topraklarımı ele geçireceğim." diye harekete geçmiş bu Ermeni. 1915'te Van'da Ermeni devletini kurdular ve Rus çarından da tebrik ve tesanüt mesajı aldılar. Ama 1915'te henüz ihtilâl olmamıştı Rusya'da. 1917'de ihtilâl olduktan sonra bu, Ermenilerin de aleyhine oldu. Netice itibarıyla ben bugün bir Ermeni'yle nasıl konuşaca-

ğım? Ya 1915'te çektiklerinin acısını benden çıkarmak isteyen veyahut 1915'te canını kurtarmak için Müslüman olmuş; "Biz Gregoryyen, Katolik, Protestan olarak devletimizi kuramadık ama Müslüman olarak kuracağız." diyen bir Ermeni var karşımda. Şu anda, "Müslüman olsam da Ermeni'yim." diyen insanlar

var. Şu an, "Müslüman olsam da Pontus davasını terk etmeyeceğim." diyen insanlar var. Onun için biz bu memleketi öyle demokrasiyle falan elde etmedik. Can pahasına elde ettik. İstiklâl Harbi'ni, "Ben bu toprakları gâvura yedirmem." diyen bir avuç insanla kazandık. Onun için bizim vatan sahibi olmamızın temelinde demokrasi yok. Bizim vatan sahip olmamızın temelinde bir irade var, bir geri adım atma var. O yüzden demokrasiden bir şey beklememize gerek yok. Çünkü bize bir şey vermedi demokrasi. Biz eğer Müslüman isek, biz eğer Türk isek demokrasi sebebiyle bir kazanç sahibi değiliz. Davamızı terk etmediğimiz için bir şey var elimizde. Bunun başka bir mesnedi, başka bir dayanağı yok. Bundan sonra da bir şeyler olacaksa bu, daha çok sayıda insanın bizimle beraber olması yüzünden olmayacak. Bundan sonra da bir şey olacaksa meselesini sarahatle ifade eden, özü sözü bir olan insanların yaptıklarıyla olacak.

Anayasa'dan İstiklâl Marşı çıkmaz! Çünkü bu ülkede sayıları ne olursa olsun dinini Allah'ın indindeki din olarak

kabul eden, kendilerini de verilecek hesaba ayarlamış olan insanlar samimiyetlerini zahirde gösterebilirlerse, birilerinin dünya hayatında uğrayacakları şeyler sebebiyle gözlerinin korkması yüzünden işler bizim istediğimiz şekle girecektir. Geleceği Allah'tan başkası bilmiyor. Ama anayasadan İstiklâl Marşı'nı çıkaramayacaklar. Benden korktukları için değil. Biz dua edelim ve kendimizi de o seviyeye ayarlayalım. İnşallah İstiklâl Marşı'ndan anayasa çıkaracak bir cesamete, bir kıymetler silsilesine sahip çıkabiliriz.

"23 Nisan 1920'de açılan Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin kabul ettiği Teşkilât-ı Esasiye Kanunu'nun ikinci maddesi -cumhuriyetin 29 Ekim 1923'te ilân edilmesiyle beraber- "Devletin dini, din-i İslâm'dır" şeklinde değiştirildi. Biz cumhuriyetin ilânıyla beraber devletin dininin din-i İslâm olduğunu kayda geçirdik. Ne zamana kadar? 1928 yılına kadar. 1928 yılında bir Anayasa değişikliği yapıldı ve devletin dininin din-i İslâm olduğu hükmü Anayasa'da yer almamaya başladı; 1937 yılında aynı madde Cumhuriyet Halk Partisi'nin altı okunu Anayasa'ya sokmak suretiyle değişti. Türkiye Cumhuriyeti, kurulduktan 14 sene sonra 1937 yılında devletçilik, milliyetçilik, halkçılık, laiklik, inkılâpçılık, cumhuriyetçilik umdelerinin kabulü haline dönüştü. Bugün Türkiye Cumhuriyeti devletinde yaşıyorsak bu bizim bir parti politikasının dayatmasıyla gerçekleşen anayasa değişikliğinin güvencesi sebebiyle olan bir şey değil, tam tersine bu toprakların kimin toprağı olduğunun tasrih edilmesi suretiyledir. Anayasa'daki değişikliğin bize hayat veren kısmına dikkat etmemiz gerekiyor. Bizden kuvvet eksiltlen kısmına da yine dikkat etmemiz gerekiyor."

(Genel Başkan İsmet Özel'in 10 Nisan 2010 tarihinde Kırkkale'de verdiği Hududu Aşmak Hududu Korumak başlıklı konferanstan.)

Selefsiz Talihsiz*

Mustafa Deveci

İlk anayasa 1787 yılında Amerikan Anayasası olarak hukuk tarihine geçti. Bundan önce insanlar anayasasız ne yapıyordu? İnsanlar bir anayasaya istinaden beraber yaşamakla insanlıklarına kavuşmuşlarsa / kavuşacaklarsa 1787 yılından önceki vasıfları neydi? İlk anayasadan başlayarak tüm anayasaların ortak vasfı, millet olamamış ya da millet olmaktan inhiraf etmiş topluluklara dayanak arayışıdır. Millet hayatına kavuşamamış toplulukların ihtiyacı olarak doğmuş anayasacılık, modern dayatmaları ve sermaye hareketlerini hesaba katmadan anlaşılabilir.

Bu bakımdan yeni anayasa meselesini başımıza saranların dillerinin altındaki baklanın ne olduğuna bakmamız gerekir. Kestirmeden şunu söyleyebiliriz: Bugün Türk Milleti'ne savaş kaybetmiş bir millet muamelesi yapılmak isteniyor. Biz İstiklâl Harbi'ni kazandık. Kaybetmedik. Biz kimiz? İstiklâl Harbi'ni kazananlar ve onlara kendini mensup ve ait kabul edenleriz. İstiklâl Harbi'ni kim kazandı? Etnik farklılıkları olan ama ortak bir milliyete / dine mensup insanlar kazandı.

Almanya'da Yahudiler aleyhine konuşulamıyor. Çünkü Almanya II. Dünya Savaşı'nı kaybetti. Ancak biz İstiklâl Harbi verdik. Nasıl verdik? Tanzimat'ta ağzımız tıkanmıştı. Gâvura gâvur demek yasaktı. Tanzimat'la bağlanan dilimizi çözerek; gâvura gâvur diyerek İstiklâl Harbi verebildik. Bunun sonucunda Müslümanların sözünün geçtiği bir vatana kavuştuk. Bunun en açık beyanı 1921 Anayasası'nın 2.maddesine yer aldı. "Türkiye devletinin dini Din-i İslâm'dır." Bu hüküm 1928'e kadar mer'î kaldı.

Türkiye gâvur çizmesi altında kalmadı. İstiklâlimizi ilan ettik. İstiklâl yüklenip götürmek demektir. Bir yükün altında olduğumuzu, yükümüzden boşanmış olmadığımızı, yükümüzü taşıdığımızı gösterdik. O yük neydi? O yük selefimizin yüküydü. Ademoğlu, Allah'ın halifesi değil; selefinin (kendini ait ve mensup hissettiği zümrenin) halefidir. Selefimizle halife olabiliriz. Selefi olmayan halife de olmaz. Biz istiklâlimizi izhar ederken selefimizin bize

yüklediği yükü taşıdığımızı gösterdik. İstiklâl Marşı selefimizin bize işaret ettiği yükü, izhar ve beyan etti. Vazifemizi teşhis ettik. Selefimiz Türkiye'yi vatanlaştıranlardı. Onlar bize ne diyorlardı?

*"Arkadaş, yurduma alçakları uğratma sakın
Verme dünyaları aslında bu cennet vatanı
Değmesin ma'bedimin göğsüne nâmahrem eli!"*

İstiklâl Harbi'nde bu millet "Hangi yükün altına gireceğiz?" diye sordu. Cevabını İstiklâl Marşı verdi. Bu cevap milletin sinesine sindi. Sadrdan sâdır olan, sadra şifa oldu. Canımızı, cananımızı verdik. Vatandaşımızı vermedik. İstiklâl Harbi ile 'Enbiya yurdu bu toprak; şüheda burcu bu yer" dedik.

İstiklâl Harbi'nden hemen sonra rafa kaldırılan İstiklâl Marşı şimdilerde tamamen imha edilme tehlikesiyle karşı karşıya. Elimizde 'Belki yarın' var. Şimdi ise 'belki yarın'dan vazgeçmemiz isteniyor. İstiklâl Marşı'nı rafa kaldırmamız halinde yaşamamıza izin verileceğini söyleyenler şimdi de bize İstiklâl Harbi'ni temin eden İstiklâl Marşımızı unutmamız halinde çok konforlu bir hayatımız olacağını söylüyor. Mesuliyetini müdrük (!), olgun (!), devletlü zevat, gâvurun dediğinin dışına çıkmamanın millet için macera olacağını söylüyor. Hikâyenin buraya kadar olduğunu açık etmiyor. Dünya Sistemi'nin 89 sene sabredebildiği bu muvazaa komedyasında son perdenin de kapatılmak istendiğini biliyor ama bildirmiyor. Sistem artık doğrudan Türkiye'yi idare etmek istiyor. Milletine hainlik edenlere bile ihtiyacı yok artık. Varlık ve yokluk savaşı verdikten sonra 1924, 1961 ve 1982'de üç anayasa gördük. Hepsisi de bizi var eden şeyin örtülmesine müteveccih idi. Yeni anayasa hareketi ile bizi var eden şeyin külliyen silinmesi ve bir daha neşet etmemesi için gerekli tüm tedbirlerin alınması hedefleniyor. Kırıntısına, döküntüsüne bile tahammül edilemiyor. Tek kelimele yüzyıllar öncesine dayanan kadim bir korku bu: "Türk" korkusu. Tarihten silinemeyen Türk korkusunu yenmek için kurulan korkuluk, anayasadan Türk'ü silmek istiyor. Onun bir korkuluk ve tek dişi kalmış canavar olduğunu Türk'ten başka bir Allah'ın kulu ne gördü ne

* Konya Şube Başkanı Mustafa Deveci'nin
23 Temmuz 2011 ve 24 Eylül 2011 tarihli panellerde yaptığı konuşmaların
yeniden düzenlenmiş metnidir.

de bilmek istiyor. Türkiye'ye borcum var diyenler suskun, şaşkın, sesleri kısık. Türkiye'den alacağım var diyenler, küstah ve cevval. "Şunu da istiyoruz" nâraları her yeri kaplıyor. Bizden alacağı olanlar mirasa çökmek için öldüğümüze inanmamızı istiyorlar.

Lozan'la itiraf edilmek zorunda kalınan 'Müslüman Türkiye' vasfının imhasından medet uman Türkiye'de yaşayan gayrimüslimler, üstünlüklerinin tanınmasını dört gözle bekliyor. Birileri Türkiye'de her din mensubunun her dinin dindarlarının rahat olması gerektiğini söylüyor. Bunu söyleyenler Türkiye'nin alâmet-i farikasından; Müslüman memleketi vasfından vazgeçmesinin varlığından vazgeçmesi manası taşıdığını söylemiyor. Bu mutlu son (!) gerçekleşince, Türkiye ortadan kalkınca, Türkiye düşmanlarına bir şey verileceğini sananlar; ihanet edecek bir vatanları olmadığı zaman kimsenin onlara bir bedel ödemeyeceğini öngörmüyor. Büyük oyuncuların tarihi tekerrür ettirmek istediğini göremeyecek kadar hırs gözlerini bürümüş.

Siyasi görünen hareketlerin merkezinde sermayenin arzu ve ihtiyaçlarının olduğunu göz önünde tutarsak yeni anayasanın ne için yapılacağını da anlayabiliriz. Küfür sistemi, istismar edeceği ülkelerin tasma takacak kadar boyun sahibi olmasına izin veriyor. Türkiye boyun sahibi olacak, sırtına semer vurulacak kadar büyümüş demek ki! Hususen, 1982 Anayasası'ndan sonra kurulabilen hükümetler yabancı sermayeyi teşvik yasaları çıkardılar. Uluslararası sermayenin Türkiye'de yer bulması için her türlü adım atıldı ve bugün milli sermayeye mensup olmak bir dezavantaj haline getirildi. Yabancı sermayenin sağlam bir yer tutma amacı gerçekleşmişse, peki bu yeni anayasa mavrasına niçin ihtiyaç duyuluyor? Sermaye, işgücü olmadan devam edemiyor. Yabancı sermaye yabancı işgücü istiyor. Binlerce yabancı öğretmen, doktor, hemşirenin Türkiye'ye getirilmesinin başladığı günlerdeyiz. Bu, Türkiye'nin yeni alacağı şeklin işareti. Türkiye bizim vatanımız olmaktan çıkarılıp finans sistemini bölgedeki merkezi olarak büyük bir otel şekline çevrilmek isteniyor. Evimizi alıp yerine lüks bir otel kuracaklarını söylüyorlar. Otelin saunası, yüzme havuzu da olacakmış! Bu otel hem bize, hem cümle gâvurlara yetermiş. Yeter ki, kimseyi dışlamayalım hepimiz otel müşterisi gibi davranalım. Müşterilerin rahatını ve konforunu temin eden sözleşmeyi imzalayalım.

Türkiye; Ermenistan, Yunanistan, Kürdistan, Pontus olmadığı için Türkiye olmuştu. Ancak Türkiye ortadan kalktıktan sonra yerinde belki de bunların hiçbirisi olmayacak! Türkiye ortadan kalktıktan

sonra yerine kendi etnik ülkeciklerini kuracakları hayaliyle sarhoş olanlar avuçlarını yalarlar. Bu yeni Türkiye, Türkiye ahalisi dışındaki herkesin olacak. Dünya Sistemi Türkiye'yi vatani olarak kabul eden hiçbir topluluğa hoş gözle bakmıyor. Şimdilik göz kırpmıyor. Dünya sistemi İstanbul'u bölgenin haracının kesildiği yer, yani tefeci yuvası haline dönüştürmek istiyor.

Evimizin üstüne Danimarkalı bir müteahhidin, emekli bir İngiliz'in, Alman bir mühendisin, Amerikalı bir bankacının kendisini öz ülkesinde gibi hissedebileceği büyük bir otel yapılmak isteniyor. Türkiye ahalisinin bu kat karşılığı inşaat sözleşmesini imzalaması gerekiyor. Yeni anayasa meselesi işte bu imzayı temin etmek üzere başlatılan bir harekettir. Türkiye artık kimsenin yuvası olmasın isteniyor. Gayrimüslimler bu beş yıldızlı otelde, resepsiyonist veya garson olarak çalıştırılacakları avuntusuyla bekleye dursunlar. Yeni otelde Müslim kabul edilen unsurlara ise komi olarak bile yer yok. Türkiye, Türklük, Türk Milleti, Türkiye'nin aslı / İslâmî karakteri, Türkçe, Türk Tarihi, Türk Müziği, Türk Şiiri, Türk Edebiyatı, Türk Toprağı, Türk Vatanı ortadan kaldırılınca kendilerine bir alan açılacağını sanan aciz / ucuz kalabalık yutkunmaya devam etsin. Dubai'de yerleşmiş bulunan ve ekonomisinin kaymağını yiyen yaklaşık 100.000 İngiliz'den hiç kimse onlara bahsetmeyecek.

۱۴۳۴
İSTİKLÂL TAKVİMİ
Resimli Elifbâli Hicri Takvim

Bugün Hicri Takvim isimlendirmesi ile bildiğimiz kameri takvim Allah katındaki takvimdir. Eskimez yazının öğrenilebilmesi için her güne ait sahifenin bir ders olarak tertip edildiği takvimimizde ezan vakitleri ezani saate göre verilmiştir.

TVC
www.tvco.com.tr
İstanbul - Caddesi No: 111 - 11111 - Çengelköy - Beşiktaş - İstanbul
Tel: 0212 231 11 11

Kur'an ve Anayasa*

Muammer Parlar

Müspet ya da menfi olarak Kur'an ve anayasa ilgisinin anlaşılabilmesi için, Allah ile Kul ilişkisi ve Kulluk ile Cemiyet ilişkisinin anlaşılması lazım. Her iki ilişkiyi de anlayabilmek için mahsus donatımdan yoksun insanın tek bilgi kaynağı vahiydir.

Allah ile Kul ilişkisinden başlayacak olursak; İnsanların ve cinlerin kulluk için yaratıldığı bilgisi¹ bize varoluşumuzu anlatır. Yine Göklerdekiler, Yerdeki, Güneş, Ay ve yıldızlar, dağlar, bütün hayvanlar² gibi diğer mahlûkatın da kulluk için, tesbih için yaratılmış olması, Dünya'daki bulunuş gerekçelerini/mizi anlatır.

İnsanın dünyada bulunuşunun gerekçesi olan kulluğu, Allah'ın hükmüyle var olan cemâdâtın, Allah'ın hükmünü topraktan öğrenen nebâtâtın ve zamanı okumayı bilen hayvânâtın kulluğunu muhtevîdir.

Kur'an bilgisini mutlak kabulle başlayan teslimiyetimiz, teslimiyetin temekkün etmesiyle³ imana ve imanın hulûsiyeti / katıksızlığı ile ihlâsa ulaşır. Yani biz Kelime-i Şehadet getirdiğimiz zaman Müslim, Allah'ın iradesinin her şeyden üstün olduğunu içimize sindirdiğimiz zaman Mü'min, bir millet mensubu olarak önem kazandığımızda da Muhsin oluruz. İşte bizim kulluk ile cemiyet ilişkimiz burada ehemmiyet kazanır.

Biz kulluğumuzun gereği olarak bir millete mensub oluyoruz. Bir cemiyete, cemaate dâhil oluyoruz. Millete mensubiyetimiz ırktan, kültürden, ortak yaşamdan gelmiyor. Millete mensubiyetimiz, tuttuğumuz yoldan ve dinden geliyor. İlimle ve şuurle dile gelen bir millet hayatımızın varlığını biliyor ve Millet-i Rasûlullah üzere bir yolculuğu önemsiyoruz.⁴

Yine biz kulluğumuzun gereği olarak Kâ'be'ye yönelirken ayak basacak bir toprağı, var olmak sayıyoruz. Vatanımız varsa varız; yoksa yok. Her şe-

* Muammer Parlar'ın 23 Temmuz 2011 tarihli panelde yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

¹ Zariyat Suresi 56

² Meryem 93, Hac 18,

³ Hucurat 14,

⁴ İ.Merginani Hidaye

yimizden vazgeçiyor ve tek vatanımızın olmasını niyaz ediyoruz. İşte bizim bugünkü elimizde olan şey, menzilden menzile yol alarak, kâfirle çatışmayı göze alacak bir olgunluğa ulaşan kulluk, vatanlaşmaya devam eden toprak ve henüz varlığının anlamını bilinçle kavrayamadığımız bir millettir.

Elbette ki biz millet hayatı olmadıkça dünyevî anlamda da sıkıntılarımıza çözüm bulamayacağımıza inanıyoruz. Ancak asıl yönelişimiz, dünya'daki beklentilerimizden değildir. Dünya ve ahiretin bir bütünün / yolun evveli ve ahiri olduğu bilgisi ile millet hayatını öne çıkartıyoruz.

Kur'an-ı Kerim Allah'tan hakkıyla korkanlar için hidayet rehberidir ve insanları zulûmattan nura çıkarmak için indirilmiştir. İnsanlık ise sapkın bir yönelimle kendine Batı Medeniyeti'ne varan yolu açmıştır. Bugün gündelik hayatımıza müdahale edecek kadar cesamete kavuşmuş bir dünya sistemi, bu sistemin hiyerarşisi içinde, merkezinde ya da çevresinde yer alan anayasalı modern devletler var olmuşlardır. Oysa ki Kur'an-ı Kerim biz bugünlere gelmeyelim, bu karanlığa girmeyelim diye nazil olmuştur.

Bugün dünyanın aldığı şekli veri saymadan ve dünyanın geldiği yeri bilerek ve aşarak bunun üstünde söylenecek bir söze ihtiyacı vardır.

1071 ile başlayıp 1453 senesinde Türk dünyasının dünyada itibar bakımından en parlak alan olmasına varan süreç, 1571 yılında Türklerin mağlup edilebilirliği noktasına varınca kırılmaya uğramıştır. 1839 yılından sonra bugüne kadar varolan Türk üstünlüğü sona ermiş ve 1838 Ticaret Anlaşması'nın getirdiği düzen hâkim olmaya başlamıştır. Askeri başarısızlıklar sonrasında siyasi ve sosyal çalkantılar geçiren Türk toprakları Ticaret anlaşması ile iktisaden de iyice makasa alınmıştır. Bundan sonra Türk'ün rotası kaybolmuş ve neyin esas alınacağı, hangi istikametın tutturulacağı konusunda bir türlü fikir birliğine varılamamıştır.

Osmanlı aydınları, bir türlü hak ile batıl tanımlamasında zihin açıklığına ulaşamamış ve yükselen Batı Medeniyeti karşısında acze düşmüşlerdir. Bu acziyetin itikadi, fikri ve siyasi nitelikli oluşu kendi kendine yeterek toparlanmaya engel olmuştur. Türk

topraklarında ortaya çıkan bu kafa karışıklığı sözü yerinden etmiş, Türk, Türkçe, Vatan, Millet, Batı Medeniyeti, İslam gibi kavramlar asli yerlerine konamamışlardır. Bu kavramlar, İslamcıların, Batıcıların, Türkçülerin, Osmanlıcılarının, ağzında farklı farklı yer bulmuştur.

1839 Tanzimat Fermanı ile başlayan karmaşa, 1921 Anayasası'yla bir esasa bağlanarak Türklük yeniden esas unsur olarak üstün olmuş, hâkimiyet bilâ kayd ü şart millete ait kılınmış ve devlet tekrar din devleti haline gelmiştir.

1921'de Millet, şehitleri ile Akif'in kaleminden bir marş yazmış ve bu marş ile Türk, Türkçe, Vatan, Millet, İslam gibi kavramlar asli yerlerine konmuştur. İstiklâl Marşı ile Türkler bir istikamette karar kılmış ve bütün dünyanın ettiği duanın aksine bir duaya el açmışlardır.

“Tek dışı kalmış canavar,” “Canı cananı alsın da Huda / Etmesin tek vatanımdan beni dünyada cüda” ve “Hakkıdır Hakk'a tapan milletimin istiklal” anlayışı esas sayılmıştır.

İstiklâl Marşı ile Varlığımızın / Kulluğumuzun, Birliğimizde / Millet oluşumuzda olduğu bunun da zaruri sahasının ayak basacak toprak olduğu bütünlüğüne vardık.

Bu bütünlük ile İstiklâl Harbimizin akabinde, yaşadığımız toprakların adının Türkiye olduğunu tescil ettik, Türkiye Cumhuriyeti'ni ilân etmekle İslâm Devleti'nin yok edilemediğini, devletin Kur'an Devleti olduğunu tevsik ettik. 1921 Anayasası'nda yer alan “Devletin dini Din-i İslâm'dır” hükmünü 1924 Anayasası'nda da yani Cumhuriyet'in ilânından sonra yapılan anayasada da devam ettirdik. “Devletin dini din-i İslâm'dır” hükmüne “Hakimiyet bil-a kayd-u şart milletindir” hükmünü de ekleyip bunun “hakimiyet din-i İslam müntesiplerininindir” manasına geldiğini, bu toprakların asli unsurunun Kürdüyle, Arnavduyla, Çerkesiyle .... Millet mensubu Türkler olduğunu, tarafların Türkler ve Gayri müslimler olduğunu, Lozan'da bütün dünyaya tescil ettirdik. İlk icraatımızı Men-i Müskirat Kanunu ile gösterdik. Dünyanın aldığı şekli veri saymadan ve dünyanın geldiği yeri bilerek ve aşarak varlığımıza / Türklüğümüze ve birliğimize / millet oluşumumuza bir beden / vatan ve bu bütünlüğü muhafaza edecek bir zırh / Kur'an Devleti sahibi olduk.

Bizden başka İslam ülkeleri denilen hiçbir yerde varlık / Türklük, birlik / millet ayak basacak toprak / vatan bütünlüğüne varılamadı. Hiç birinde devletin dini, din-i İslam olmadı ve hiç biri Kur'an

Devleti olmadı.

İslam ülkelerinde anayasal hareketler ondokuzuncu ve yirminci yüzyılda kendini göstermiştir. O da iki şekilde ortaya çıkmıştır. Birincisi; İngiliz, Fransız ve Rusya gibi müstemlekeci devletlerin kendi kolonilerinde ortaya çıkan uygulamalardır. İkincisi ise Batı'nın sahip olduğu tahsil, talim, terbiye muhitleri eliyle dolaylı yollardan İslam ülkesinde kendisini göstermiştir. İslam ülkelerinde anayasa alanında müşterek prensiplere iten en önemli amil Batı'nın ulaştığı iktisadi, kültürel, teknik merhaleye en kısa zamanda ulaşma güdüsü olmuştur. 1861 tarihli Batı modelini esas alan Tunus Anayasası'ndan günümüz İslam ülkeleri anayasalarına kadar hemen hemen hepsi çeşitli batı ülkeleri anayasalarının kopyalarıdır veya onlardan mülhem olmuşlardır.

Birinci ve İkinci Cihan Harpleri akabinde bağımsızlıklarını kazanmış İslam ülkelerinde anayasal hareketler revaç bulmuş ve Birleşmiş Milletler teşkilatının tespit ettiği ilke ve ideallere uygun anayasalı ülkeler doğmuştur. Yani bu sonucun doğmasında en önemli etken Anglo-Amerikan toplumun harp sonrasında beynelmül kuruluşlarda ve keza münferit devlet kuruluşlarındaki etkisidir.

İslam ülkelerindeki anayasaların doğuşlarındaki temel etken; Başkan Roosevelt'in dört ana hürriyeti, Atlantik şartı ve Birleşmiş Milletler Beyannamesi'dir. Bunların hepsi harp sırasında ya da hemen harbin akabinde çıkmış metinlerdir ve bu metinler iki şeyi öne çıkartmıştır. Birincisi milletlerin kendi kaderlerini kendilerinin tayin edeceği, ikincisi kendilerini idare edecek hükümet şeklini seçmede kendilerinin yetkili olacağı ilkeleri olmak üzere bu iki ilke Birleşmiş Milletler'in temel prensibi olmuş ve bütün bağımsızlığını kazanan ülkelere dikte edilmiştir. Yani İslam ülkelerindeki anayasa hareketleri anayasanın Batı'daki doğuşuna da uygun olarak devlet iktidarını sınırlamak üzere doğuşu bir tarafa, İslam ülkelerinde bizzat Birleşmiş Milletler teşkilatının ve o günkü Dünya Sistemi'ni temsil eden ülkelerin katkı ve destekleri ve dayatmaları sonucunda doğmuş anayasalardır.

Türk toprağındaki anayasalar ise (1921 ve 1924) 1960'a kadar -Dünya Sistemi'nin etkisinden masun kalmasalar da- itikadi bir bütünlük içinde Türk'ü, Türkiye'yi, Türk Milleti'ni var ve bir eden metinler olmuşlardır.

Türkiye'nin Direği İstiklâl Marşı*

Erol Karadoğan

Anayasa'dan İstiklâl Marşı Çıkamaz:

Maarif Vekili Hamdullah Suphi'nin ısrarı üzerine, İstiklâl Harbi'nin özellikle hangi ruh ve ideolojik çerçeve içerisinde verilebileceğini göstermek amacıyla, Mehmet Akif'in Ankara'daki Taceddin Dergâhı'nda yazdığı ve İstiklâl Harbi'ni verecek olan Türk Ordusu'na ithaf ettiği şüirdir İstiklal Marşı. Dolayısıyla İstiklal Marşı nasıl bir harbin verildiğini ve nasıl bir cumhuriyetin ilan edildiğini bize gösterir. Hem harbin hem de olmakta olan vatanın mayasında İstiklâl Marşı'nın ruhu ve ideolojisi vardır. Bu nedenle, Türkiye'yi var kılan esas şeyleri ihtiva eder İstiklâl Marşı. O vakitlerde gidişata yön ve istikamet bu şekilde tayin edilebilmiştir. Fakat bu gidişat, harp için tayin edilen istikamet ve elde edilen hasılaya uygun devam etmez, ettirilmez.

Türkiye Cumhuriyeti'nde yaşamanın ne manaya geldiğini, işin aslını ve esasını bilmeye ve anlamaya çalışan ve bu memleketin evladı olduğunu söyleyen herkes, önce kim olduğunu ve nasıl bir mes'uliyeti yüklediğini bilmelidir. İstiklal Marşı bize şehid oğlu diye hitap etmektedir. O halde bizler ancak şehid oğlu olduğumuzu bilerek tarihimize ve şu anda olup bitenleri doğru anlayabiliriz. Meseleleri Müslüman aklımızla muhakeme ettiğimizde hakikatle nasıl irtibatlı olduğunu kavrayabiliriz. Şimdi, eski ve yeni bir tarihte olmuş iki vakıdan iktibas ettiğim bazı yerleri size okuyacağım:

I. 28 Şubat 1856'da *Bâb-ı Âlî'de bütün bakanlar, yüksek memurlar, şeyhülislâm, patrikler, babambaşı ve cemaat ileri gelenleri önünde okunarak* İslahat Fermanı *ilân edildi ve Paris Andlaşmasını hazırlayan devletlere de bildirildi.* Bu bildirmeyle de “dış baskı” sonucu çıkarıldığı beyan edilmiş oldu.

Fermanda özetle;

Gayrimüslim tebaaya eskiden beri tanınmış hakların aynen sürdüğü belirtilip, din adamlarına devletin maaş bağlayacağı, Hıristiyan rahiplerinin menkul ve gayrimenkul mallarına müdahalede bulunulmayacağı, Gayrimüslimlerin ibadet yerlerinin, okul, hastane ve mezarlıklarının tamirlerine engel olunmayacağı ve yenilerinin

yapılmasına izin verileceği, Din ve mezhep değiştirmek için kimsenin zorlanmaması ve keza, İslâm dininden çıkmamanın idam ile cezalandırılmayacağı belirtiliyor ve bunlarla “inanç özgürlüğü”nü kabul edildiği gösterilmiş oluyordu.

II. 27 Ağustos 2011 günü Resmî Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe giren ve 5737 sayılı Vakıflar Kanunu'na eklenen 11. geçici madde kamuoyunda büyük yankı uyandırdı. 28 Ağustos Pazar günü, 162 cemaat vakfının ev sahipliğinde, Başbakan Recep Tayyip Erdoğan ve bakanların katıldığı iftarın hemen öncesinde çıkarılan Kanun Hükmünde Kararname (KHK) ile, daha önce el konulan gayrimüslim vakıf mülklerinin iade edileceği haberleri gündemi sarstı. Gazete ve internet sitelerinin manşetlerinde “Tek maddelik devrim”, “Gayrimüslimlere Bayram hediyesi”, “Görülmemiş jest”, “Bütün mallara iade” başlıklarıyla duyurulan kanun değişikliği, gayrimüslim din adamları ve vakıf yönetimleri tarafından da övgüyle karşılandı.

Yeni anayasanın Türkiye'nin doğum belgesi olduğu söyleniyor. Yeni anayasanın özgürlükçü bir temele dayalı olacağını da Mandela'nın “Halk özgür olma ta özgürdür” sözüne müracaat ederek ifade ediyorlar. Nasıl bir ülkenin doğacağı ve belgesini kimden alacağı, kimlerin bu ülkede nasıl özgürlükler peşinde olacağını bilmek ve anlamak hususunda; Bu iki iktibasın yeni anayasanın nasıl bir gidişat ve istikamete sahip olduğunun tespiti açısından bir veri olarak ele alınabileceğini düşünüyorum. Aynı zamanda, anayasadan İstiklal Marşı'nın çıkmasını düşünenlerin, meseleyi hangi derecede ele aldığını göstermesi bakımından da önemlidir.

İstiklâl Marşı'ndan Anayasa Çıkar:

Biz Türklere varlık kazandıran Müslümanlığı-mızdır. Müslümanlığımız dolayısıyla elde ettiğimiz kazanımlarımızın ne yazık ki bugüne kadar kıymetini bilemedik, kıymeti bizden saklandı. Bizim olan ne varsa işgal edip dönüştürdüler dönüştürmeye çalıştılar. Biz neyi aldysak içini diledikleri gibi doldurup kendi renkleri ile sahiplenmek istediler hatta sahiplendiler ve sahipleniyorlar. Neden? Çünkü burada Müslüman olmadan, müslümanmış gibi görünmeden hiçbir şey yapmaya salâhiyetin yok! Bunu Türkiye'de en az

* Erol Karadoğan'ın 24 Eylül 2011 tarihli panelde yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

Müslüman'ım diyenler biliyor. Nasıl bir kıymetin elimizde olduğunu bilmemiz gerekir:

Türk

Türk Bayrağı Al sancak

İstiklâl Marşı

İstiklâl Harbi

Türkiye

Vatan

Millet

kavramları ve değerleri Müslümanların burada Türkiye'deki kazanımlarıdır. O halde,

“Bastığın yerleri ‘toprak’ diyerek geçme, tanı!

Düşün altındaki binlerce kefensiz yatanı.

Sen şehid oğlusun, incitme, yazıktır, atanı.

Verme, dünyâları alsan da bu cennet vatanı.”

diyerek bize seslenen marşımızın dediğine şahid olalım ve cümlemizi kuralım: Müslümanlar kafirle çatışmayı göze almak suretiyle tarihi rollerini bir kez daha İstiklâl Harbi'nde üstlenerek Al sancığı yere düşürmediler ve dar-ül İslam Türkiye Cumhuriyetini ilan ettiler. Kâfirlere kaçırıp kıyama durup istikbal-i kible ettikleri bu yer vatan bellediler.

İstiklâl Marşı'ndan Anayasa Çıkar: İstiklâl Marşı'nı okuduğumuzda ne çıkıyorsa odur anayasamız. Çünkü dinin direği namaz Türkiye'nin direği İstiklâl Marşı'dır.

“1982 yılında Anayasa'yı tanzim edenler bu ülkenin ortadan kalkmaması için - kalkmasını onlar da istemiyorlar tabii ki; çünkü yiyorlar burayı - İstiklâl Marşı'nı Anayasa'ya koydular. İstiklâl Marşı 1921 yılında yazıldı ama 1921 Anayasası'nda yok, 1924 Anayasası'nda yok, 1961 Anayasası'nda yok. Ama 1982 Anayasası'nda var İstiklâl Marşı. Neden? Çünkü Türkiye'de İstiklâl Marşı, rejime hiçbir şey borçlu değildir. İstiklâl Marşı Cumhuriyet'e hiçbir şey borçlu değildir. Buna mukabil, rejim ve Cumhuriyet her şeyini İstiklâl Marşı'na borçludur. Yani İstiklâl Marşı metni bu milletin mutabakat metni olarak kabul edilmediği takdirde, bu milletin nereden tutulacağını hiç kimse keşfedemez.”

(Genel Başkan İsmet Özel'in 05.12.2009 tarihinde Ankara'da verdiği “Milli Pazar Olmadan Milli Birlik Olmaz” başlıklı konferanstan.)

Anayasa Teorisi Ne Anlatabilir?*

Cemil Tunç

Bu başlık altında akademik çerçevenin biraz dışında bir şeyler söylemeyi tercih ediyorum. Çünkü üniversitelerin anayasa kürsülerinde okutulan anayasa hukuku kitaplarında rahatlıkla bulunabilecek bilgileri nakletmekte bir fayda görmüyorum. Ama yine meselenin teknik kısmına ait bazı bilgiler de sunacağım.

Anayasa meselesinin hukukçuların inhisarında olmadığını bilerek başlamamız gerekiyor. Hangi mesleği icra ediyor olursa olsun, kendisini bir millette mensup hisseden herkesin o milletin nasıl idare edileceğini belirten bir metne dair muhakkak suretle bir fikri olması gerekiyor. Eğer anayasa, bir milletin idare biçimine, hangi organlar eliyle bu idareyi yürüteceğine, insanların hangi hak ve ödevlere sahip olduğuna dair bir metin ise bu konuda sadece hukukçuların kelimeler edeceğini düşünmek ya da bu mevzuu en iyi onların bilebileceğini varsaymak gerçekten çok uzak bir beyan olacaktır.

Anayasanın değiştirilmesi, yeni bir anayasa yapılması gibi bir takım mevzular etrafında son zamanlarda sıkça duyduğumuz şeyler, aslında anayasa konusunda oldukça karışık bir zihin yapısına mahkûm edildiğimizi gösterir. Ama buradan bir çıkış yolu olmalı. Yani, bu zihni felç halinden muhakkak suretle ayrılmak gerektiği konusunda hemfikir olmalıyız.

Futbol camiasını yakından ilgilendiren, bu münasebetle de hepimizin haberdar olduğu şike meselesinin yahut ondan önce, öğrencilerin yakından bildiği kopya, şifre mevzularının bu tartıştığımız mevzudan uzak bir mevzu olduğunu düşünmek hata olur. Yine anayasa meselesini Sir İsaac Newton'un 1686 yılında bitirdiği eseri, tercüme ismi ile "Doğa Felsefesinin Matematik Temelleri"nin dönemin hukuk mantığına, dönemin anayasal gelişimine etki etmediği düşünülebilir mi? 1607 yılında İngilizlerin Kuzey Amerika'da ilk defa koloni kurmaları, yine 1642'de İngiltere'de çıkan iç savaş, sonrasında Kral 1. Charles'in idamıyla beraber Cumhuriyet'in ilan edilmesi, yine 17. yüzyılın son çeyreğinde Türklerin mağlup edilebilirliğinin anlaşılması üzerine başlayan

* Cemil Tunç'un 23 Temmuz 2011 tarihli panelde yaptığı konuşmanın yeniden düzenlenmiş metnidir.

ve ilk olarak Macaristan'dan, daha sonra bütün Doğu Avrupa'dan uzaklaştırılmasıyla Avrupa'daki anayasal gelişmelerin irtibatlı olmadığını düşünmek bizi meseleden uzaklaştıracaktır.

Anayasa tartışmalarındaki bir diğer çarpıklık da, anayasayı iki kapak arasına sıkıştırılmış kurallar demeti, kurallar yığını olarak görüp bu anayasa referans alınarak oluşturulan organların, kurumların, teşkilatların ve bu teşkilatların çıkardığı tüzüklerin, yönetmeliklerin anayasadan bağımsız şeyler olduğunu düşünmek. Yani şu anda yasama, yürütme ve yargı erkleri altında teşkilatlanmış olan organların, kurumların hangi hesaplar dâhilinde faaliyetlerini yürüttüğüne dikkat kesilmeden anayasa hakkında söyleyeceğimiz sözler eksik kalır.

Daha on ay önce referandum suretiyle halkın onayına sunulan anayasa değişikliği sırasında hep, birtakım anayasal organların, özellikle yüksek yargı organlarının müstakil bir hareket alanı içinde faaliyet gösterdikleri, kendilerine has bir egemenlik kullandıkları ön plana çıkarıldı. Bu, anayasa ile o anayasanın ortaya çıkardığı organlar arasında organik bir bağ olduğunu gözden kaçırmak manasına gelir. Yine anayasa tartışmalarında hemen başkanlık sistemi teklifleri gündeme gelir. Acaba Türkiye parlamenter rejimle mi idare edilmeli yoksa başkanlık rejimi ile mi? Eğer anayasa bir milletin kendisi hakkındaki kanaatlerini içeren, hangi vasıfları haiz olduğunu belli eden, neden sınırları belli bir kara parçası üzerinde yaşadığını ve neden başka bir devletin egemenlik alanında olmadığını izah eden bir metinse, yani bir milletin "kendi"liğine dair, kendisi olmasına dair bir mutabakat metni ise, o anayasada hangi hükümet rejiminin tercih edildiği aslı mesele değildir. Ama bugün tersine sanki hükümet rejiminin ne olacağı mevzuu milletin aslı meselesi haline getirilmek isteniyor.

"Toplumsal Sözleşme" teorisini dile getiren Rousseau bize; toplumun doğuşunun mülkiyete bağlı olduğunu ve otoritenin de çıkarların koruması düşüncesinden teşekkül ettiğini söyler. Rousseau'ya göre hiç kimsenin diğeri üzerine doğal bir otoritesi yoktur ve kuvvet de bir hak yaratmadığına göre, meşru bir otoritenin kaynağı ancak anlaşma olabilir.

Rousseau'nun toplumsal sözleşme hakkında beyan ettiği düşüncelerin bir yere oturması ve söylediklerinin sadece kitabî ifadeler olmadığını anlamak için dönemin anayasal gelişmelerine bakmamız gerekiyor.

Hegel'in anayasa hakkında söylediklerine bakalım: "Anayasa halkın dolayısıyla ona ait devletin ruhunu ifade ve temsil etmektedir. Anayasa yurttaşların zihninde ve özgürlüğünde gerçekleşmektedir. Anayasa devletin varlığını ve bitimsiz yaşama sürecini de güvence altına almaktadır. Anayasa bir milletin ve onun devletinin sağ kalması için ülküleştirilmiş bir gerçeklik olarak gözükmektedir. Bunu ise yurttaşların politik duygusunda bulmaktadır."¹ Bu ifadeler tek başına bir mana ifade ediyor mu? Hegel'in Prusya Devleti'nin resmi filozofu olduğunu söylersek daha anlaşılır şeyler olacak bu söylediklerim. Hukuk felsefesi alanında, anayasa ve siyaset teorileri alanında filozofların, siyaset adamlarının ifade ettikleri şeyleri sadece parlak ifadeler olarak kabul etmek bize bir yol temin etmeyecektir.

Peki anayasal kurallar deyince aklımıza ne geliyor? Bu konuda kitaplarda maddi ve şekli kriter olarak iki teoriden bahsedilir. Eğer bir kural, devletin nasıl idare edileceğine, yetkilerin hangi organlar eliyle kullanılacağına dair düzenlemeler getiriyorsa o kural muhtevası dolayısıyla anayasal nitelikte kabul edilir. Şekli kritere göre; eğer bir kural, normal hiyerarşisinde diğer kuralların üstündeyse ve diğer kuralların değiştirilmesi usulünden farklı bir usulle değiştirilebiliyorsa o kural da anayasal kural olarak kabul edilebilir. Yine anayasalar çeşitli biçimlerde tasnif edilir anayasa hukuku kitaplarında. Yazılı ve yazılı olmayan anayasalardan bahsedilir. Yasamanın üstünde olan ve olmayan anayasalardan bahsedilir. Federal ve tekçi anayasalardan bahsedilir. Eğer anayasanın değiştirilmesi için özel bir yöntem öngörülmüşse rijit, sert, katı anayasadan bahsedilir. Ama anayasanın değiştirilmesi için özel bir değişiklik rejimi öngörülmemişse o anayasa flexible, yumuşak anayasa olarak tasnif edilir. Bunlar, bize anayasa hakkında doğru malumat verir mi? Bu bölümlenmelerin bize öğrettiği bir şey var mı? Bugün yumuşak anayasalara ancak bir ya da iki örnek gösterebilirsiniz. Yani şu anda yürürlükte olan anayasaların ekseriyeti katı anayasa olarak kabul edilir. Mesela monarşik ve cumhuriyetçi anayasa ayrımı ne kadar isabetli bir ayrım? Bugün böyle bir ayrımın ehemmiyeti olmadığını beyan edenler çıkacaktır. Ama bu ayrımın bize öğrettiği bir şey var, onu da gözden kaçırmamak gerekiyor. Bugün monarşik anayasaların

getirdiği sistemlerin cumhuriyet anayasalarına yaklaştığı, bazı cumhuriyet anayasalarının da getirdiği sistemle diktatörlük rejimlerine dönüştüğüne dair ipuçlarını rahatlıkla görebileceğimiz için bu ayrımın da aslında pratik bir karşılığının olmadığını rahatlıkla fark edebiliriz. Bugün İngiltere'de, İskandinav ülkelerinde, Hollanda'da, Belçika'da, Lüksemburg'da krallıklar hiçbir başkanlık kurumunun sahip olmadığı birtakım siyasi ve sosyal fonksiyonları haizdir. Ama, İngiltere hariç olmak üzere, bu ülkelerde aynı zamanda birer anayasa ve kraldan bağımsız organlar vardır. Yani bu ayrımın bize sağladığı faydayı sadece bu noktadan anlamamız gerekiyor.

Peki, bir anayasa neleri içermelidir? Burada anayasa yapıcılarının düşüncelerinin çok önemli olduğunu söylemek gerekiyor. Çünkü Norveç Anayasası'nın yirmi beş sayfada, 1958 Hindistan Anayasası'nın yüz elli sayfada bir araya getirildiğini söylersek, anayasanın neler içermesi gerektiği konusunda herkesin kabul edeceği birtakım ilkeler tespit etmenin zor olduğunu görürüz.

Bugün modern anayasalar içerisinde hemen şu başlıklara tesadüf edersiniz: Bir başlangıç kısmı yer alır. Sonra temel hak ve hürriyetlere yer verilir ve devletin temel organları dikte edilir. Kabaca bu çerçeveyi bugün modern anayasalar içerisinde sıkça görürsünüz. Peki bu çerçevenin manası ne? Yani eğer İkinci Dünya Harbi sonrasında teşekkül etmiş anayasalara dikkatimizi çevirirsek sanki tek kalemden çıkmış anayasal metinlerle karşı karşıya geliriz. Peki, bunun bize söylediği şey nedir? İkinci Cihan Harbi'nde Almanlarla beraber milletlerin de savaşı kaybettiği kanaatine hak verirsek bu mesele daha iyi anlaşılacaktır.

Bugün bir milletin anayasasından bahsetmenin yegâne şartı kendisi hakkında fikre sahip olan bir milletin varlığı halinde mümkün olabilir. Yani, eğer bir milletin kendilik bilgisi olgunlaşmış ise o milletin teorik kategoriler bakımından nasıl bir anayasa ve rejimle idare edileceği mevzuu her zaman ikinci planda kalacaktır. Önce kendisi hakkında bir fikre sahip olan bir millettten bahsetmemiz gerekiyor.

¹ Ayferi Göze, *Siyasal Düşünceler ve Yönetimler*, s. 236.

Bir İzmihlâl Olarak “Yeni Anayasa”*

Dadaşhan Celaleddin Kavas

Neden “anayasa” kelimesiyle karşı karşıyayız? Uzun yıllar boyunca Türkiye’de “Esas Teşkilat Hukuku” diye bir hukuk sahası vardı. Türkiye’deki iki hukuk fakültesinde “Esas Teşkilat Hukuku” kürsüleri vardı. Batı’daki “constitutiuon”u daha iyi karşılayan bir ifadeydi bu. Önce 1921 Teşkilat-ı Esasiye Kanunu, ardından 1924 Teşkilat-ı Esasiye Kanunu yürürlüğe girmişti. 1945’te “öztürkçecilik” furyasıyla adını “1924 Anayasası” diye değiştirdilerse de bu metin, 1952’de yeniden “Teşkilat-ı Esasiye Kanunu” haline getirilmişti. Ama 1961 Anayasası bilhassa anayasa adıyla yürürlüğe girdi ve bu kelime tuttu. Evvelinde Türkiye’de bir cumhuriyetin teşkil edilmiş olması mühimdi. Cumhuriyet, Müslümanların varlığına istinat eden bir teşkilat olarak ilan edilmişti. Cumhuriyet idaresine müteallik her şey Cumhuriyet’in bu vasfı hatırda tutularak mazur görülebiliyor, gösterilebiliyordu. 27 Mayıs 1960’ta Cumhurreisi’nin, Başvekil’in, Vekiller Heyeti’nin, iktidar partisi milletvekillerinin, iki Genelkurmay Başkanı’nın, 5000’den fazla subay ile 235 general ve amiralin tasfiye edilmesi neticesinde artık bu teşkilatın mevcudiyetinin esas olduğu fikri terk edildi. 27 Mayıs, anayasanın ülke hayatında aslı bir yeri olduğu fikrine sevk etti insanları. Anayasanın, yasaların, hukuki düzenlemelerin, yani bir tür normativizmin gürlüğüyle zevahir kurtarıldı. Gürlüğü, insanları, ortadan kaldırılan teşkilatın yokluğuna dikkat kesilemeyecek bir zihni teşevvüğe, bir shock etkisine düşer etti.

Bilhassa hukukçuların hukuki meselelerden anlamayışının sebebi odur ki, kanunların, anayasaların, anayasacılığın manasını hukukî mülhazalarla kavramak mümkün değildir. Bir anayasanın veya bir kanunun manası onun muhtevasından değil, bilhassa onu çevreleyen hadiselerden anlaşılabilir.

Dünyada anayasanın manasını ancak 1945 tarihini miyar olarak kavramak mümkün. Çünkü 1945 pozitivistizmin gözden düşürülmeye başlandığı bir tarih olduğu gibi, hukukî pozitivistizmin reddinin de öne çıkmaya başladığı bir tarihtir. Hukukî pozitivistizm

bir hukuk normunun, otorite tarafından usulüne uygun olarak vazedilmiş olmasının, onun hukukiliğine dair bütün tartışmaları bertaraf edeceğini söylüyor. Hâlbuki hukukî pozitivistizmin reddini dile getiren “tabii hukuk” düşüncesi iktidarın bir hüküm tesis etmesinin, bir kanunun yürürlükte olmasının onu “hukukî” kılamayacağını, öncelikle birtakım ‘evrensel, ideal değerler’e uyması gerektiğini ifade ediyor.¹

1945 sonrasında “İnsan Hakları Evrensel Beyanamesi” gibi uluslararası metinler üretilerek bir çerçeve çizilmeye başlandı. 1945 öncesinde “anayasa” demek bir ülkenin kendi iradesiyle neler yapabileceğinin yolunu açan bir şey demekti. Hegel’in üstün bir seviye olarak gördüğü Prusya Devleti’nin anayasasının Kanun-i Esasî’ye birçok bakımdan tesir ettiği söylenir. Ya da Weimar Anayasası o dönem için dikkate şayan bir siyasî sistemin ifadesi demekti. Bir anayasa, en azından siyaset felsefesi bakımından bir ülkenin kat ettiği yol, kendi insanlarına neleri taahhüt edecek gelişmişlikte olduğu gibi Batı dünyasına ait bir değeri gösterebiliyordu. Hâlbuki 1945 sonrasında “anayasa” artık bir ülkenin kendi iradesiyle neler yapamayacağını ifade etmeye yarayan bir şey haline geldi. Dolayısıyla 1945 ve 1949 arasında İkinci Dünya Savaşı’nda mağlup olan ülkelere bir dizi anayasa dayatıldı.

1947 tarihli Japon Anayasası’nın 9. maddesi şunu söylüyor: “*Nizam ve adalete müstenit milletlerarası bir sulbu gönülden dileyen Japon Milleti, halkın hükümranlık hakkı olarak harpten ve milletlerarası anlaşmazlıkları hal işinde tehdit ve kuvvet kullanmaktan, daimi şekilde feragat eder. Bu itibarla hiçbir kara, deniz ve hava kuvveti veya herhangi diğer bir harp kuvveti muhafaza edilemez. Devlete muhariplik hakkı tanınmaz.*”²

¹ Bu hep böyle değildi. 1571 Zaferi’ne güvenerek sadece insanlar üzerinde değil, tabiat üzerinde de tiranlık kurmayı iş edinen Batı düşüncesi hukuk vazederken tabiatın ilham almayı yerinde gören Antik Yunan yadigarı “tabii hukuk”un isminden başka tabii bir yanını bırakmadı. Türk varlığının “insaniyet namına” olduğu gibi nehatat, hayvanat ve cematat namına selametın yegâne güvencesi olduğunu görmek için tarih bize bizim kalbimizdekenden fazla ne anlatabilir?

² Akif Erginay’ın İtalyanca’dan yaptığı tercümeden alıntı. AÜHFD, Cilt 7 Sayı 1-4, Ankara 1950, s. 495-496.

* Dadaşhan Celaleddin Kavas’ın 23 Temmuz 2011 ve 24 Eylül 2011 tarihli panellerde yaptığı konuşmaların yeniden düzenlenmiş metnidir.

Bize bunun mukabili olarak 1961 Anayasası'nı değil, bir kontrol ve manipülasyon vasıtası olarak "anayasa"yı dayattılar. Meselâ biz 1961 Anayasası ile birlikte dünyanın, Anayasa Mahkemesi olan dördüncü ülkesi oluverdik. Öncekiler kimlerdi? İlk anayasa mahkemesi 1920'de Avusturya'da kurulmuş, ancak 1930'larda bu kapatılmıştı. Dünya hukuk literatüründe anayasa mahkemesi, yani ana-

27 Mayıs Anayasa ve Hürriyet Bayramı nedeniyle Anıt Kabir ziyaret edildi. Fotoğrafta Korutürk, Cemal Gürsel ve devran pehlevanlar mezarlarına çelenk koyarken görülüyor.

27 Mayıs Anayasa ve Hürriyet Bayramı törenlerle kutlandı

Başbakan Demirel boyun eğilmek için Anayasa Mahkemesine gelirken sevgi gösterisinde bulunan halka karşılık veriyor.

Ecevit'e Anayasa Mahkemesi önünde sevgi gösterisinde bulunuldu. Fotoğrafta kalabalık ortamdan yaşlı bir kadın Ecevit'i kutlamakta görülmüyor.

(28 Mayıs 1975, Milliyet)

27 Mayıs 1960'ın yıldönümleri tam yirmi yıl boyunca "Anayasa ve Hürriyet Bayramı" adı altında kutlandı. Törenler öncelikle Anayasa Mahkemesi'nin tebrikleri kabul etmesiyle başladılar.

yasa yargısı gibi bir kavramın cesamet kazanması 1945'le birlikte. Anayasa mahkemesi de, az önce ifade ettiğim gibi, bir ülkenin kendi iradesiyle yapamayacağı şeylere müteveccih bir müessesedir. Avusturya 1930'larda kapattığı bu anayasa mahkemesini 1945'te yeniden açmıştır. Ama bilhassa 1945'te anayasa mahkemesi ihdas etmesi kendisine dayatılan ülkelerin başında Almanya gelir. İkincisi İtalya'dır. Üçüncüsü ise Türkiye. Bizden sonrakiler ta 70'li yılların ortalarına rastlar.

Almanlar hukukî bir ıstılah olarak "Anayasa"ya, yani bizim şimdi "Anayasa" dediğimiz, İngilizlerin ve Fransızların "Constitutuon" dedikleri şeye normalde "Verfassung" diyorlar. Almanya'da 1919'da kabul edilen Weimar Anayasası bir "Verfassung"dur. Ama 1949'da Almanya'ya dayatılan anayasaya Almanlar "Verfassung" demediler. "Grundgesetz" dediler, yani "temel kanun" gibi bir şey. Tıpkı Türkiye'de "Teşkilat-ı Esasiye"nin terk edilerek "Anayasa"nın geçerli kılınması gibi. Halen yürürlükte olan bu anayasa hiçbir zaman halkoyuna sunulmadı. Sadece eyalet meclislerinde oylandı ve eyaletlerin tamamı değil, ekseriyeti bu anayasayı kabul etti. Bu anayasanın 146. maddesi şunu söyler: "bütün Alman halkı için geçerli olan bu Anayasa, Alman halkının serbest iradesiyle kabul edeceği bir Anayasanın yürürlüğe girdiği günde geçerliliğini kaybeder."³ Ve bu anayasa bazı konularda kendinden önceki 1919 Weimar Anayasası'nın yaptığı düzenlemelere atıf yapar. "Şu şu konularda Weimar Anayasası'nın şu maddeleri uygulanır" diye. Yani şu anda Weimar Anayasası'nın mülga olduğunu söylemek de yorumla mümkün olan bir şey.

Böylelikle, çok özgürlükçü olduğu söylenen 1961 Anayasası Türkiye'nin atılım yapma sahasının yok edildiği, bulunduğu yerden kıpırdayamayacak bir konuma hapsedildiği bir döneme hukuki zemin olabilmıştır. Anayasa neyi söylerse söylesin hangi hususiyeti taşırsa taşırsın. Amerikan Federal Yüksek Mahkeme üyelerinden birinin sözü şuydu: "Biz anayasaya bağlıyız. Ancak anayasa, yargıçlar ne diyorsa odur."

Bunun bir diğer örneği 1982 Anayasası'dır. Anayasa hukukunda merkezi tartışma konularından olan hürriyet – otorite dengesi bakımından 1982 Anayasası otorite yanlısı bir vasıfta olmakla bilinir. Ama 1982 Anayasası'nın yürürlükte olduğu yıllar iktisadî liberalizmin – tabii onu klasik liberalizm olarak görmek de pek mümkün değil ki bazıları neoliberalizm olarak isimlendirmeyi daha çok tercih ediyor zaten - en hızlı yol kat ettiği yıllardır. Başta ifade ettiğim gibi,

³ <http://www.adalet.gov.tr/duyurular/2011/eylul/anayasalar/anayasalar.htm>

bir anayasanın manası onun muhtevasından değil, bilhassa onu çevreleyen hadiselerden anlaşılabilir.

İşler muhakkak insanların niyetlerine bakıyor. Yani bütün bu Türkiye aleyhine tesis edilen şeyleri insanlar Türkiye lehine sonuç verecek bir yöne çevirmeyi denemediler bile. Anayasa hukuku doktrininde “Anayasallık Bloğu” (Bloc de constitutionnalité) diye bir bloktan söz edilir. Anayasa'nın 2. maddesinde “Başlangıç” başlığını taşıyan metne atıf yapılır ve Cumhuriyet'in niteliklerine, “Başlangıç”ta yer alan hususlar da dâhil edilir. Bu sebeple Anayasa mahkemesi norm denetimi yaparken, yani meselâ bir kanunun iptali meselesini ele alırken bu Başlangıç'ta yer alan şeyleri de ölçü norm olarak esas alır. Hâlbuki bu bir hukuk metni değildir. Anayasa hukuku kitaplarında bu başlangıç metninin edebi özellikler taşıyan, Cumhuriyet'in genel felsefesini izah eden bir metin olduğu, ama 2. maddede ki atıf dolayısıyla normatif bir güç bulundurduğu ifade edilir. Bu sebeple Anayasallık Bloğu denen bu bloğa dâhil edilir. Tabii uluslararası insan hakları belgelerine Anayasa'da atıflar olduğu için onları da bu bloğa dâhil eden anayasa hukukçuları vardır.

Ama şu ana kadar Anayasa'nın sadece bu söylenenlere değil, aynı zamanda üçüncü maddesinde İstiklâl Marşı'na da atıf yaptığı, dolayısıyla İstiklâl Marşı'nın da edebi hususiyetleri dışında normatif bir gücü olduğu, bu sebeple Anayasa Mahkemesi'nin İstiklâl Marşı'nda belirtilen ideolojik çerçeveye aykırı bir kanunu iptal edebileceği düşüncesi kendine yer bulamamıştır. Hâlbuki İstiklâl Marşı'nın taşıdığı normatif gücün Cumhuriyet'in esasları olarak dile getirilen diğer her şeye rüchaniyeti vardır.

Unutmayalım ki biz bir kayıplar silsilesinin ardından bir şeyler söyleyebiliyoruz. Karşı karşıya kaldığımız bu menfi durum, bu çarpıklık, bu sapkınlık “mücrim” bir cehaletten doğuyor. Burada hemen, cehaletin zaten bir cürüm olduğu ileri sürülebilir. Ama insanlar kolaylıkla bilebilecekleri şeyleri bilmezden gelerek, kolaylıkla öğrenebilecekleri şeylerin uzağında durmayı tercih ederek bu cehaletlerinde ısrar ediyorlar. Meselâ anayasaların vatandaşların “hak”larını teminat almak üzere yazılmış metinler olduğu, ya da

sosyal “adalet”i tesis etmek, “adaletli” bir toplum hayatı tanzim etmek için anayasaların vazedildiği söylenir. Hâlbuki “hak”, “hukuk”, “adalet” kelimelerinin zaten Esmâül-Hüsna dolayısıyla, Esmâül-Hüsna yüzü suyu hürmetine lisanımızda olduğu çok rahatlıkla ulaşılabilecek bir bilgi iken hiç kimse “Hakkıdır, Hakk'a tapan, milletimin istiklâl!” demekle derhal kavranabilecek bu hususa temas etmiyor.

Ancak bu türden cehalet içinde nefes alıp veremediklerine kanaat getirenler adaletle bir cehalet perdesi ya da cehalet peçesi (veil of ignorance) arkasından bakabileceklerini vehmetmektedirler: Kim olduklarını, nereden geldiklerini, nerede durduklarını bilmeden herkese eşit haklar dağıtabilecek bir adalet teorisi üretebileceklerini söylüyorlar. Bunları tartışıyorlar. Bunlara karşı çıkanlar da aynı cehalet içinde debelenmektedirler. Kastettikleri bir tür “tarihsizlik”tir: kim olduklarını, nereden geldiklerini, nerede durduklarını bilmemekle alâkalı bir tarihsizlik.

Velhasıl, 1945'ten bu yana olan şey, dünyada bütün anayasaların uluslararası belgelere atıfta bulunarak, onlara bağlı kalmayı taahhüt ederek şekillenmekte oluşudur. Bu, söz konusu furyanın bir parçası olan 1961 Anayasası için de geçerlidir. Dünyada 1945'ten bu yana, birer devlet teşkilatıymış gibi algıladığımız birimleri bulunan bir şebeke mevcuttur. Bu şebekenin merkezi, Amerika

Birleşik Devletleri'ndedir. 1945'ten bu yana dünyanın her yerindeki devlet oluşumlarını kendi şebekesinin birer birimi haline getiren, bunun için de anayasacılık ideolojisini de dönüştürerek bu birimleri kendi programı içinde şekle sokan bu sistem 27 Mayıs 1960'ta son verdiği Türk Esas Teşkilatı'ndan, yani Türkiye Cumhuriyeti'nden geriye kalan mevcudiyeti önce 1961 Anayasası'yla, ardından da 1981 Anayasası'yla bugüne kadar getirdi.

Şimdi “ideolojilerden arındırılmış bir anayasa” diyorlar. Hâlbuki anayasanın, anayasacılığın kendisi bir ideolojidir. 1945'ten beri “Yeni Anayasa” diye ağzını açan her yaratık, kendini ne olarak tesmiye ederse etsin Amerikanizm ideolojisi dayatmacılığının zevk ve tatmin vasıtası olarak nefes alıp vermektedir. 1949'da Almanya'da bu böyledir, 1947'de Japonya'da

bu böyledir, 2005'te Irak'ta bu böyledir; 1960'ta, 1980'de ve 2011'de Türkiye'de bu hep böyledir.

Onun için yeni bir anayasadan her bahis açıldığında bütün tartışmalar ilk üç maddeye teksif ediliveriyor. 2010'daki referandumda Anayasa'da yapılmasını istedikleri birçok değişikliği yaptılar; daha fazlası da yapılabilirdi. Çok sayıda madde değiştirildi. Zaten 1982 Anayasası'nın şimdiye dek ekseriyeti, 109 maddesi değişmiştir. Peki, geriye kalan ilk üç madde meselesi nasıl hal yoluna sokulacak? Birinci maddeye bakarsak, devletin bir "Cumhuriyet" olduğunda mutabakat var. Peki laik, demokratik, sosyal hukuk devletinden bahsedilen 2 madde? Bunlar içinde en tartışmalı olan, insanların üzerinde en çok gevezelik ettikleri mefhum herhalde laiklik idi. Onu da artık dünyada laiklik propagandası şampiyonluğu yaparak, laiklik ihraç ederek çözüme bağladılar; belli güçlere teminatlar vermiş oldular. 2009 yılında ABD Başkanı gelip Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde yaptığı konuşmada da Türkiye'nin "seküler demokrasisi"ni methetmişti. Bugün yurtdışında da laiklik propagandası yapanlar belli ki belli bir hiyerarşinin gereği olarak ağız birliği izhar ediyorlar. Gittikleri yerlerde böyle lâflar etmek gibi bir şiarları var. İşte asıl mesele olarak geriye 3. madde kalmış oldu.

Bir yandan da, 1982 Anayasası'nın Geçici 15. Maddesi'ni 2010 yılında referandumla yürürlükten kaldırarak "12 Eylül'le hesaplaşma" sahtekârlığını devreye soktular. Son zamanlarda inandırıcılığı kalmadığından olsa gerek, " Sembolik de olsa yargılan-sılar" şeklinde bir ayarlamaya da giriştiler. Zaten hukuki bakımdan oldukça netameli bir mesele bu. Maznun aleyhine olan anayasa değişikliği makale şamil olamayacağından epey "hukuk akrobasisi" sergilemeleri gerekecek. Asıl merakı mucib olan şu ki, 1961 Anayasası'nın buna benzer bir "Geçici 4. Maddesi" vardı ve bu madde 7 Kasım 1982'de yürürlükten kalktığı halde, otuz senedir, 27 Mayıs operasyonunu gerçekleştirenlerin yargılanması gündemde işitilen bir mevzu olmadı. Bugün hayatta olan Millî Birlik Komitesi üyeleri, Kurucu Meclis üyeleri, uygulayıcılar için. Bu da gösteriyor ki bugün Türkiye'yi idare edenlerin, 27 Mayıs operasyonuna ve Menderes'in idamı suçuna ortak olmaktan hatta bu işin ayakçılığını yapmaktan başka, yapacakları işleri yok.

Bugün yeni bir anayasa Türkiye'yi yok oluşa götürmeye mi hizmet edecek? Bu iş için önceki anayasaların yardımıyla hayli yol kat ettiler zaten. Yeni bir anayasa sadece millî varlığımızın yeniden tahkim edilmesi imkânlarını yok etmeye yarar, başka hiçbir şeye değil. Eğer Türkiye için iyi şeyler düşünen in-

sanlarsak yazımıza sahip çıkmayı gündemimize almamız lâzım. Millî varlığımızı yeniden tahkim edecek olan şeylerin ilki budur.

Bu söylediklerimiz dolayısıyla bize, olan biten karşısında ne yapabileceğimiz sorulabilir: Bunlar şu anda güç ve iktidar sahibi olarak görünüyorlar, egemenliklerinden dem vuruluyor. Siyaset teorisiyle alâkadar olanlar hatırlayacaktır ki: Egemen olan, olağanüstü hale karar verendir. Biz İstiklâl Marşı Derneği olarak hep dedik ki: Her şey olup bittikten sonra dahi hâlâ bir şeyler yapabileceğine akıl erdirebilen insanlar olmak niyetindeyiz. Her şeyin olup bitmesini beklemeye elbette lüzum yok. Kaldı ki bu yönde çok adımlar attılar. Ama biz her şey olup bittikten sonra dahi hâlâ karar verebilen, ihtiyar sahibi olabilen kimseler olmak niyetindeyiz. Dolayısıyla siyasî egemenlik aslında bizim uhdemizde. Hazırlığımız bu istikamette ve kavi ise bunun başka izahı yok. Şu anda iktidar sahibi gibi görünenler İstiklâl Marşı'ndaki "yarından da yakın"ın heba edilmesi suretiyle elde ettikleri bir mühletten faydalanıyorlar. Onların bu halleri arızidir. Aslı olan İstiklâl Marşı'dır. Onun için bir daha İstiklâl Marşı yazılmayacaktır. Türkiye'yi, "Yeni Anayasa" ve "Sivil Anayasa" sahtekârlıklarının kimseye sökmediği bir siyasi muhite kavuşturduğumuz zaman, İstiklâl Marşı'ndan anayasa çıktığı güne de kavuşmuş olacağız. Allah'ın vaat ettiği o gün geldiğinde Türk Milleti'nin elinden kaçmayı başarabilirlerse, bugün güç ve iktidar sahibi gibi görünenler zaten soluğu bir yerlerde alacaklar. Ama o gün, 29 Ekim 1923'te gördüğümüz bahar avdet etmiş olacak. "Bahar"ın ne olduğunu o zaman bütün dünya görecek. Sana yok, ırkıma yok izmihlâl! Bakınız Ahkâf Sure-i Şerifi, 13. Âyet-i Kerimesi.

Türkiye’de Anayasa Meselesi*

(17 Temmuz 1995 tarihli mülakat)

İsmail Kara: Efendim iyi akşamlar, yeni bir İsmet Özel’le Başbaşa programına hoş geldiniz. Bu akşam anayasa üzerinde konuşacağız. Aslında anayasa tartışmalarının sürüp gittiği günlerde bu konuya girmedik bildiğiniz gibi. Şu anda Türkiye’de aktüel tartışma bitmiş gibi. Bu arada biz anayasa meselesini konuşacağız. İsmet bey hoş geldiniz.

İsmet Özel: Hoş bulduk efendim.

İsmail Kara: Nasıl başlayalım? Anayasa kavramından başlayalım isterseniz. Yalnız ben şöyle bir girizgâh yapmak istiyorum. Osmanlıların son dönemlerinde yani 1. Meşrutiyet ve 2. Meşrutiyet dönemlerinde anayasa demek padişahın hak ve yetkilerini sınırlamak demektir. Cumhuriyet döneminde bu sanki gerçek hak sahiplerinin haklarını sınırlamak gibi bir çerçeveye dönüştü, padişah ortadan kalkınca.

İsmet Özel: Evet, belki Batılı anlayışa entegre olmamız, daha doğrusu Batılı anlayışa intibak etmemiz bahis konusu olduğunda eğer Fransız ihtilâlinde gelen bir geleneği tevarüs etmek söz konusu ise bu dediğiniz doğru idi. Yani önce padişahın yetkilerini sınırlandırmak söz konusu olabilirdi. Göya Amerika’da başlayan anayasa rejimi Avrupa’daki geleneğinde önce hükümdarın sonra da aristokratların yetkilerini sınırlandırarak yürünmüş bir yol. Ama bir İngiliz aristokratının şöyle bir sözü var: “İngiltere’de anayasa demek, kralın yaptıklarından dolayı hiçbir şekilde sorumlu olmaması demektir.” Yani İngiliz anayasasının özü kralın bir bakıma suçsuzluğu, sorumsuzluğudur. Bunun gibi bir şeydir.

İsmail Kara: Ama bu İngiliz anayasasının olmayışı manasına da gelebilir.

İsmet Özel: Evet, dünyada yazılı anayasası olmayan bir ülke var: İngiltere. Çoğu demokrasi tartışmalarında hatta anayasa tartışmalarında bile örnek gösterilen, daha doğrusu ideal bir durum gibi arz edilen bir ülke İngiltere. Ve şeklen İngiliz demokrasisi, işte üst tabakanın yetkileri başından beri elinde bulunduran unsurun halk lehine gücünü kaybetmesi gibi bir tablo çiziliyor. Gerçekte bu bence hakikati

ifade eden bir tablo değil. Özellikle İngiltere’de yukarı sınıfların, yapabilirliği azalarak bugüne gelmiş değil. Hâlâ İngiltere yukarıdan verilen kararların hak tarafından benimsendiği bir görünüm arz ediyor, benim bakış açım göre.

İsmail Kara: Yazılı bir anayasanın olmayışı da bunu kolaylaştırıyor, hem de gerçekliğini gösteriyor.

İsmet Özel: Evet, bizde anayasa meselesi aslında çok hayatî bir mesele gerçekten. “Dünyayı kavrayışımız siyasî manada nedir?” sorusu sorulduğunda anayasalarımızın önemli bir yeri var bu sorunun cevaplandırılması bağlamında. Bizim şu ana kadar 1921, 1924, 1961 ve 1982 anayasalarımız var, Türkiye Cumhuriyeti Devleti ve bu devletin sorumluluğu altında olması gereken millet açısından. Manidar bir durum söz konusu, anayasalar göz önüne alınca. Nasıl? Birinci husus benim şahsî yaklaşımına uygun bir manzarayı bize aksettiriyor. O da Türkiye’nin Dünya Sistemi’nin uydusu olma süreci Türkiye’nin anayasalar dolayısıyla geçirdiği maceraya çok paralel düşüyor. İkinci manidar husus da, Türkiye’nin tek reel anayasasının 1921 Anayasası oluşudur. Bunları isterseniz konuşalım, nasıl konuşacağız bakalım?

İsmail Kara: Bir şey daha ekleyebilir miyim? Benim dikkatimi çeken bir husus var, o da şu: 1921 ile 1924 Anayasası’nı yapanlar hâkim durumda olanlardı. Yani 1876, 1908–1909 yıllarında olduğu gibi birine karşı hak almak durumunda olan insanlar değildi.

İsmet Özel: Zaten güçleri ellerinde bulunduran...

İsmail Kara: Dolayısıyla kendilerini bağlamak istemediler ve bundan dolayı da ortaya aslında uygun bir anayasa çıktı. Çıkış niyeti farklı da olsa neticesi uygun bir anayasa ortaya çıktı. Fakat 1961 Anayasası ile birlikte tekrar birilerini kuşatmak söz konusu olduğu için sanki tekrar 1876, 1908 anayasalarının mantığına dönüldüğü gibi bir şey var.

İsmet Özel: Sizin başta belirttiğiniz husus çok önemli. Osmanlı döneminde padişahın yetkilerini sınırlandırmak önemli idi. Cumhuriyet döneminde padişah da olmadığı için hatta devlet başkanı da çok belirgin bir şekilde ağırlığını koymadığı için böyle meseleler yaşanmadı. 1921 Anayasası meclisin yap-

* 17 Temmuz 1995 tarihinde Kanal 7 televizyonunda yayımlanan “Türkiye’de Anayasa Meselesi” başlıklı “İsmet Özel’le Başbaşa” programının metnidir.

tığı bir anayasa ve meclisin gücünü tebarüz ettiren bir anayasa. Bugün eğer 1995 yılında...

İsmail Kara: Ama kuvvetler ayrılığı ilkesi de yok.

İsmet Özel: Kuvvetler ayrılığı yok ama meclisin kendi yetkilerini tanıması bakımından çok önemli bir metin. 1921 Anayasası padişah da hesaba katılarak düzenlenmediği için gerçekten meclis merkezli bir anayasa ve bugün eğer özleniyorsa oraya bakmak gerekiyor. Yani parlamentonun üstünlüğü gibi bir kavram ön planda.

İsmail Kara: Ayrıca millîlik açısından sanıyorum o anayasaya vurgu yapılabilir.

İsmet Özel: Evet, aslında bugün bir toplumun kaderini üstlenmek, kaderini çizmek değil ama kaderini kendisine münfail olacak şekilde üstlenmek söz konusu olduğunda 1921 Anayasası çok dikkate değer bir konumda bence. 1924 Anayasası işte 1921'de henüz Cumhuriyet yok biliyorsunuz, 24'te Cumhuriyet dolayısıyla bir anayasa düzenlenmiş fakat Millet Meclisi kendi yetkilerine o derece bağlı ki, o kadar titizlikle sahip çıkmış ki meselâ cumhurbaşkanının kanunları veto yetkisi tasarıda varmış fakat 24 Anayasası'nda bu meclisten geçmemiş. Yedi yıl düzenlenmiş tasarıda cumhurreisinin görev süresi, her seçim dönemine indirgenmiş. Onun dışında cumhurbaşkanının yetkilerini meclis lehine sınırlandırmak bakımından 1924 Anayasası yapılırken de müthiş bir hassasiyet gösterilmiş; bu da çok enteresandır. Bizim en uzun ömürlü anayasamız 1924 Anayasası'dır. 1961 Anayasası biliyorsunuz 60 ihtilâlden sonra düzenlenen bir anayasa ve anayasayı yapan heyet de kurucu meclis adında bir heyet. Kurucu Meclis o dönemdeki Millî Birlik Komitesi ve Temsilciler Meclisi'nden oluşan bir meclis. Ve onun teşkiline de bakarsanız aslında tek elden, tek kaynaktan çıkma bir heyettir bu.

İsmail Kara: Temsilcilerin temsilcilikleri de çok su götürür.

İsmet Özel: Su götürür çünkü temsil edilecek şeyler sınırlı. Bir de 1960 ihtilâli Demokrat Parti'yi tasfiye ettiği için ve Demokrat Parti Türkiye'de çoğunluk tarafından seçimle iktidarını yürütmekte olan bir parti olduğu için 1961 Anayasası'nın teş-

kilinde bu çoğunluğun beklentileri ve temsil gücü dışta bırakıldı. Dolayısıyla 61 Anayasası'nın Weimar Anayasası'ndan mülhem olduğu söylenir. Bünyesinde barındırdığı özellikler hangi anayasal hakları tanıdığı meselesinin çok ötesinde bir anlama sahiptir. Kimlerin anayasası olduğu meselesi ön plandadır. Dolayısıyla 1961'den işte 70'e kadar bu anayasa dolayısıyla çıkan problemler aslında bizzat anayasasının metninden çıkan problemler değil, anayasayı yapan güçler ile karşı unsurlar arasındaki problemlerden doğmuş vakıalar bütünüdür. Bu bakımdan Türkiye'deki anayasa meselesini sosyo-politik bir çerçevede ele almak lâzım.

İsmail Kara: Siz bir yazınızda böyle bir şeye atıfta bulunduğunuz yanlış hatırlamıyorsam: Anayasayı zaten hâkim güçler yapar, dolayısıyla burada şaşılacak bir şey yok.

İsmet Özel: Doğru, aslında anayasanın iktidarı her bakımdan elinde bulunduran gücün kendi işleyişini düzenlemek üzere koyduğu esasları içinde barındırması çok tabiidir.

İsmail Kara: Yani toplumsal sözleşme denen şey bunun bir bakıma cilâsı.

İsmet Özel: Aslında toplumsal sözleşme tartışılması gereken bir şey. O Avrupa düşüncesinin kendini bir yere oturtmak için bulduğu bir çözüm. Toplumsal sözleşme dünyanın hiçbir yerinde olmuş bir şey değil. Rousseau'nun kafasından çıkmış, işte Locke da bunu çok güzel bir şekilde teorik bir baza oturtmak istemiş ama bunlar gerçekten teorik mülâhazalar. Onları çok ciddiye belki almalı, bilimsel...

İsmail Kara: Siyasî düşünceler tarihi dersi itibarıyla.

İsmet Özel: Evet, ama realiteye baktığımız zaman benim biraz önce söylediğim gibi bir gücün aslında sırf baskı yapmak için, bir halkı zapturapt altına almak için değil, bilakis o halkın ikbalini temin etmek sorumluluğunu da üstüne alarak yaptığı düzenlemeyle alâkalıdır. Yani toplum ve devlet dediğimiz şey de büyük sayıda insanın az sayıda insan tarafından temsil edilebildiği bir yapıda oluşur. Yoksa hiçbir büyük birim demir yumruk dolayısıyla böyle baskı altında, zapturapt altında tutulamaz.

Onu aslında yanlış düşünüyor insanlar. Demokrasi tarihinde ve sosyalizm düşüncelerinin canlandığı dönemde istikbalde kurulacak bir yapıya dayanak olmak üzere uydurulmuş yaklaşımlar bunlar; hep hâkim zümrelerin ezici olduğu ve kurtuluşun bu zümrelerin tasfiyesinde yattığı fikri.

İsmail Kara: Sosyalizm meselesine gelmişken, 61 Anayasası ile bağlantılı olarak konuşmak gerekiyor. 1961 Anayasası'nda en çok methedilen taraf, bir hürriyetler rejimi getirmiş olması denir; belki de 61 Anayasası'nın halk egemenliğini engelleyen tarafını örtmek için. Çünkü 61 Anayasası'nın herhalde en büyük özelliği seçimle işbaşına gelen bir iktidarı çepeçevre başka kurumlarla, başka kavramlarla kuşatarak iş yapamaz hale getirmek, dolayısıyla başka hâkim zümreleri ön plana çıkarmak. Fakat bunu gerçekleştiren bir anayasa aynı zamanda hürriyetler rejimi getiren bir anayasa oluyor, nasıl oluyorsa.

İsmet Özel: Biraz önce sosyo-politik dedik ya, sosyo-politik yaklaşım Türkiye'deki anayasa meselesini aydınlığa kavuşturabilir. Dikkat ederseniz 61'den itibaren, aslında 24'ü de kabul etmek lâzım çünkü hepsi tepki anayasalarıdır bunların. Neye tepki olduğuna bir bakalım. 1921'de meclisin üstünlüğü ve onun vekil özelliği çok ön planda, 24 Anayasası buna bir tepki. Nasıl bir tepki? Cumhuriyet'i kuran kadronun ipleri eline almasına elveren bir yol açmış.

İsmail Kara: Burada bir şeyi atlamayalım, özellikle dinleyiciler açısından. 2. Meclis yapıyor 24 Anayasası'nı; 1. Meclis'ten o anayasa öyle bile çıkmazdı.

İsmet Özel: Çıkmazdı. Aslında 2. Meclis'in bile cumhurbaşkanının yetkileri açısından hassas davrandığını biraz önce söyledik. Şimdi, birinci tepki, 21 Anayasası'na tepki. Yani meclisin vekil gücü, vekâlet taşıma gücü karşısında daha cuntavârî bir yaklaşıma yol açan bir tepki. 1961 Anayasası 1924 Anayasası'na bir tepki. Nasıl? Her ne kadar devlet kemikleşmişse de 21'e göre, gene parlamentonun gücü çok büyük. 1924 Anayasası ile 1961 Anayasası arasında... Bugün bizim Müslümanlar işte ne diyorlar, mecliste ne yazıyor: "Hâkimiyet bilâ kayd u şart milletindir". Buna itiraz ediyorlar, "Hâkimiyet kayıtsız şartsız Allah'ındır" demek istediklerini, dediklerini beyan ediyorlar. "Hâkimiyet bilâ kayd u şart milletindir" ilkesi 1961 Anayasası'nda hasıraltı edilmiştir. 1961 Anayasası'nda, "Millet, egemenliğini belli kurumlar aracılığıyla yürütür." gibi ifade kullanılarak aslında millet egemenliğinin mecliste olmadığı beyan edilmiştir. Bu çok önemli bir şeydir. Yani 1950-60 arasında, seçilmiş insanların millet sorumluluğunu da

taşıyarak birtakım etkinliklerde bulunması nedense bazı güçlere büyük bir tedirginlik vermiş. O sebeple 61 Anayasası sizin biraz önce belirttiğiniz sanki sosyal devlet özelliğini tebarüz ettiriyormuş gibi görünmesine rağmen ve sanki halkın etkinliğinin arzulanır bir şey olduğu izlenimi verilmesine rağmen meclisin gücünün sınırlandırılmasıyla millet egemenliği meselesini bir bakıma askıya almış sayılır. Fakat dediğim gibi bunların kâğıt üstünde böyle olması çok önemlidir tabii ama en önemli husus değildir. O dönemde siz tabii çok gençtiniz, ben daha az gençtim. Yaşadığımız şeyler var, meselâ hükümetin eli kolu her zaman bağlı olurdu. Neye karşı? Anayasal kurumlar dediğimiz örgütlere karşı.

İsmail Kara: Anayasa mahkemesi başta olmak üzere.

İsmet Özel: Başta olmak üzere. Bu dönem millet egemenliği konusunda sınırlı etkinlikler gösterilmiş olmasına rağmen toplumun taleplerinin yükselmesi ve anayasanın yükselen toplum taleplerine karşı yeterli kadar teçhiz edilmiş olmaması sebebi ile önce işte 1970 darbesi sonrası değişikliğe uğradı. Yani bu talepleri kısıbilecek tedbirler alındı ve sonunda 80 darbesi ve arkasından iki yıl sonra gelen 82 Anayasası ile büsbütün milletin kendi hayatı konusunda karar alma, kendi hayatı konusunda alınan kararlara katılma yollarını ketmedecek, o yolları tıkayacak yeni bir anayasa ile karşı karşıya kaldık.

İsmail Kara: Açmadığınız bir yer var, orayı çabuk geçtiniz, belki orayı açacaksınız. Türk halkının talepleri aslında anayasanın koyduğu bağları kırdı demeyelim belki ama gevşetti.

İsmet Özel: Zedeledi.

İsmail Kara: Zedeledi, hatta belki Adalet Partisi istememesine rağmen bu taleplere cevap vermek için o da zorlamalarda bulunmak zorunda kaldı. Yani burada bu anayasaların halka karşı bir konum belirleme durumu mu ortaya çıkıyor?

İsmet Özel: İsterseniz onu o genel tahlilimizin bir yerine oturtalım. Neydi? Türkiye Osmanlı Batılılaşmasından kurtulduktan sonra, Cumhuriyet Batılılaşmasına adapte olduktan sonra Dünya Sistemi'nin tekerleğine çomak sokmayacak bir devlet olma konumunu benimsiyor; birinci aşama bu. Aslında 1921 Anayasası'nı burada biraz övdük, meclis üstünlüğü bakımından. Fakat meclisin üstünlüğü bu karar muvacehesinde önem taşıyordu.

İsmail Kara: Kendi mantığı içerisinde bir üstünlüğü var.

İsmet Özel: Ama 60 ihtilâli, 71 darbesi ve arka-

sından 80 darbesi bir süreçtir. Ne sürecidir? Önce Türkiye'nin Dünya Sistemi'nin tekerleğine çomak sokmama vaadinde bulunması 23 ile başlıyor; 60'la Türkiye'nin elindeki imkânları Dünya Sistemi'nin isterleri dışında bir yola sokmama vaadini vermesi ile pekişiyor; 71 darbesi Dünya Sistemi'nin uygun bir unsuru olmaktan başka bir şey düşünmeme vaadi ile yürüyor; 80'de ise Türkiye'nin artık bir devlet olarak kendini ifade etmeme vaadi ile sonlanıyor. Yani 1980'den daha ötesi olamaz.

İsmail Kara: 1982 Anayasası'ndan dolayı.

İsmet Özel: Evet, 1982 Anayasası'ndan dolayı dediğiniz gibi. Bugün Türkiye'de işte sivillerin anayasa yapmasından söz ediliyor, değil mi? Aslında benim sormak istediğim soru şu: Türkiye'de sivil nerede? Çünkü Türkiye'de siyasî kadrolar zaten belli bir filtreden geçtikten sonra bir şekle, bir makama, bir söz alma -söz söyleme demiyorum- söz imkânına kavuşabiliyorlar.

İsmail Kara: 80'den sonra filtre biraz hafif kalıyor galiba?

İsmet Özel: 80'den sonra filtreden daha ziyade tayin unsuru ön plana geçiyor ve insanların hangi işleri yapmak üzere hangi lâfları söyleyecekleri, hangi yerlerde bulunacakları adeta belirlenmiş gibi görünüyor. O bakımdan Türkiye'de sivillerin yaptığı anayasa fantezi bir söz olabilir. Ben cinsiyeti uymasa bile bugün Türkiye'deki başbakanın sivil bir başbakan olduğu kanaatinde değilim.

İsmail Kara: Daha doğrusu ortada bir meclis yok.

İsmet Özel: En azından 1921'deki anlamında.

İsmail Kara: 1950'deki anlamında da yok.

İsmet Özel: Onu katmıyoruz çünkü 1950 olayı çok enteresan bir olaydır. Türkiye'nin cumhuriyete gelen esprisini doğrultmaya, millete mahsus rotaya oturtmaya gayret eden bir hayat dönemi, bir yaşama alanı, bir yaşama aralığı olarak bilmemiz lâzım 1950-60 arasını. Onu tekrar konuşmak lâzım, milletçe. Bunu hâlâ konuşamayışımızın sebebi 1960 darbesinin izlerinin Türkiye'de silinmemiş olmasıdır.

İsmail Kara: Ve bunun neticesi olarak da 82'den sonra kurulan meclisler takip edebildiğimiz kadarı ile -82 sonrasını ben bile iyi takip edebildiğimi söyleyebilirim- hiçbir varlık gösteremedi. Yani hiçbir

kayda değer konuda çıkış yapamadı, hiç kimseye karşı bir direnç gösteremedi. Meselâ 71 düzenlemelerinden sonra bile meclis diyelim ki kendisine dayatılan cumhurbaşkanlarını seçmedi; bunu yapabildi, darbeden sonra bile. Ama 82 sonrasında kurulan meclislerin hiçbiri bugünkü de dâhil olmak üzere -ki 91 seçimlerinden sonra kurulan meclis aslında muhalefet, Anavatan'a muhalif olanlar çok iddialıydılar- hiçbir varlık gösteremediler. Yani meclis olma özelliğini kaybettiler.

İsmet Özel: Evet, sivillik kavramını açmak lâzım. Dünyada ve Türkiye'de resmî deyince mutlaka apoletli, kokartlı, üniformalı insanları da anlamayalım.

İsmail Kara: Makosenli resimler de olabilir.

İsmet Özel: Olabilir. Aslında Türkiye'de hepimizi endişeye sürükleyen bir noktada şey yapıyoruz. Askerleri ya da silâhlı kuvvetleri karalamakla sivil olduğunu sananlar var. Ben silâhlı kuvvetlere temenna çakarak da onların yanında yer alınabileceğini de sanmıyorum. Benim şahsen tab'an anti-militarist bir yapım var fakat buna rağmen silâhlı kuvvetler aleyhtarlığıyla bir yere varılabileceğini sanmıyorum. Sivillik silâhlı kuvvetler aleyhtarlığı olmadığı kanaatindeyim. Ama ne?

Sivillik bir toplumun kendi değerleri başta olmak üzere maddî varlığını ciddiye almak ve bunu kendisi ile özdeşleştirmek anlamı taşımaldır. Dünya Sistemi'ne uyarlanma meselesinde Türkiye'nin üzerinde oyun oynayan ve Türkiye'ye ait olmayan güçlerin paralelinde hareket etmeyi kabul edenleri resmî sayalım isterseniz; "Bu millet kendi başının çaresine bakabilir ve bakmalıdır." diyenleri de sivil sayalım.

İsmail Kara: Bu anlamda sivil yok Türkiye'de.

İsmet Özel: İşte mesele burada. Bir şekilde sivil üretemeyeceğimize göre kendimizin sivillikini temin etmemiz lâzım belki. Fakat bu kelime de insanı te-dirgin ediyor; sivil aslında medeniyetle çok bağlantılı bir şey. Sivilleşme istenildiği zaman sanki Batı medeniyetinin örnek alınarak bir toplum modeli kurulması arzulanıyormuş gibi görünüyor. Bu konuda çok önemli bir dil hatası yapıyoruz...

İsmail Kara: Bu anlamda sivil yok Türkiye'de.

İsmet Özel: İşte mesele burada. Bir şekilde sivil üretemeyeceğimize göre kendimizin sivillikini temin etmemiz lâzım belki. Fakat bu kelime de insanı te-dirgin ediyor; sivil aslında medeniyetle çok bağlantılı bir şey. Sivilleşme istenildiği zaman sanki Batı medeniyetinin örnek alınarak bir toplum modeli kurulması arzulanıyormuş gibi görünüyor. Bu konuda çok önemli bir dil hatası yapıyoruz...

İsmail Kara: Modernleşme süreci çerçevesinde bakarsanız sivilleşme aslında millettten ve halktan

kopmayı da ifade ediyor.

İsmet Özel: Maalesef.

İsmail Kara: Medenileşme dediğimiz şey aslında halktan kopmak.

İsmet Özel: Asrileşmek, halkı baskı altına alabilecek bir yapay yol icat etme anlamına geliyor sivilleşme Türkiye'de. İşte o yüzden ne kullanacağız, hangi tabirde karar kılacağız, bunu tesbit etmemiz lâzım. Ama doğru telâffuz etmemiz lâzım. Bütün bu dolambaçlı şeyleri kullanmak yerine Türkiye'nin Müslüman bir toplum olduğu ve İslâmlaşmanın bu ara tabirleri, bu kafa karıştırıcı kelimeleri tasfiye etmesi gerektiğini söylememiz lâzım. Çünkü bizim millî bütünlüğümüz ve millî hedefimizle Müslümanlığımız arasında birebir mutabakat vardır. O yüzden daha sarıh kavramlar kullanmak lâzım.

İsmail Kara: Belki 1921 Anayasası da bunun için çok daha önemlidir, bunlara atıfta bulunduğu için.

İsmet Özel: Şüphesiz ki!

İsmail Kara: Şöyle bir akıl yürütmeye ne dersiniz? Bu son anayasa değişikliği çabaları -çabalama-ları demek belki daha doğru- neticede Türkiye'de sivil bir anayasa yapılamayacağını mütearife haline getirdi. Sanki bütün bu tartışmalar, bu daha belirgin şekilde ortaya çıksın diye söylenmiş, yapılmış. Öyle bir noktaya gelindi ki bu meclis bırakın öyle yeni bir anayasa telif etmek, millî bir anayasa, tırnak içerisinde sivil bir anayasa ortaya koymak; iki maddeyi bile değiştiremedi. Bu giderek büyük kalabalıklar nezdinde, "Olmuyor kardeşim bu!"...

İsmet Özel: Meclisin itibarını düşürmek...

İsmail Kara: Sanki, "Ordu dışında anayasa yapacak Türkiye'de hiçbir güç yok." hükmünü pekiştirmek için olmuş gibi oldu netice itibari ile.

İsmet Özel: Evet, netice itibariyle böyle. Buna dediğim gibi alet olanlar sivil unsurlar değil. Burada bir çözüm bulmak lâzım. Türkiye'nin kendi değerini tanıyabilecek kadroları fark etmesi lâzım. Bu da aslında büyük bir "power politics" dediğimiz İngilizcede, bir iktidar siyaseti olayıdır. Burada elden gelecek çok şey yok gibi. Elden gelecek tek şey, Türkiye'de bu toplumun varlığını esas alan insanların, "Acaba kazançlarımdan ne kadarını kaybederim?" korkusunu taşımaksızın bir cehde girmesi olabilir. Tutulacak yol ancak bu olabilir. Bence açık olmanın ve hakikaten ne dediğimizi ifade etmenin dışında bir yol yok. Bir şey yapamamız bile - kalben buğzumuzu da belli edemediğimize göre - mutlaka dilimizle söylememiz lâzım.

"Dünyanın her ülkesinde ve eğiliminde eskilerin 'müesses nizam' dediği, İngilizce 'establishment' denilen bir kurulu düzen var. Bunun sarsılmaması için tedbirler alan ve sarsanları cezalandıran bir yapı var. Bu yapının dışında kalan neyse, o sivildir. ... İnsanlar ancak müesses nizamın onlara tanıdığı alanlarda söz söylerlerse, onlara söz söyleme hakkı tanınacağını biliyor."

(Genel Başkan İsmet Özel'in 15 Ağustos 2011 tarihinde Radikal Gazetesi'nde yayınlanan mülakatından.)

Anayasa'dan İstiklâl Marşı Çıkmaz

İstiklâl Marşı'ndan Anayasa Çıkar*

(İstiklâl Marşı Derneği'nin Yeni Anayasa Meselesinde Beyan, İzah ve İkâzıdır)

İstiklâl Marşı Derneği yeni anayasa meselesinde ve tartışmalarında tab'an bir taraftır. Bu tabiiyetini, şu anda yürürlükte olan anayasanın değiştirilmesi teklif edilemeyecek maddeleri içinde İstiklâl Marşı'nın yer alması sağlar. Bidayette ise Türkiye Cumhuriyeti'nin varlığını İstiklâl Marşı'na borçlu olması tabii halini pekiştirip, mayalar. Bu sâikle faaliyetlerini sürdüren derneğimiz, Türkiye'nin âkıbetini ve istiklâlini kendine dert edinerek anayasa ile İstiklâl Marşı münasebeti hakkındaki düşüncelerini iki panel ve muhtelif şehirlerde yaptığı basın toplantılarıyla tafsilatlı olarak kamuoyuna sundu. Panellerden ilkini 23 Temmuz 2011'de, ikincisi ise 24 Eylül 2011 tarihinde Ankara'da gerçekleştirdi. Bu mesele hakkında beyan, izah ve ikâzlarını anayasa komisyonuna ve yetkili organlara iletmeyi üzerine düşen bir sorumluluk, bir vazife bilmıştır.

Dünyada anayasacılığın başladığı yer aristokrasiden –“en iyilerin iktidarı”ndan- yoksun olan Amerika Birleşik Devletleri olmuştur. İki dünya savaşından da galip çıkan Amerika'nın tazyiki ile 1945'den sonra tüm dünyada yapılan her anayasa, bir toplumun kendi iradesiyle kendi imkânlarını felç etmesi manasına gelir. Bu sebepten tüm dünyada anayasalar bir darbe anayasası olarak vardır. Yapılması düşünülen yeni anayasa da bu şartlardan müstağni değildir. II. Dünya Savaşından sonra uluslararası kontrol mekanizmasının en kullanışlı manivelası anayasalar olmuştur. Türkiye'de bu durumun tebarüz ettiği ilk düzenleme 1961 Anayasası ile yapılmıştır. 12 Eylül 1980 ihtilâliyle ortaya çıkan 82 Anayasası'nda, İstiklâl Marşı'nda dile gelen kıymetlerin ortadan kalkma tehlikesine karşı “değiştirilmesi teklif edilemez” şeklinde tanımlanan bir takım sığınaklar bırakılmıştır. Yeni anayasa tartışmalarının hedefinde bu sığınakların olduğu verilen beyanlarla ayyuka çıkmıştır.

* İstiklâl Marşı Derneği Konya Şubesi tarafından 1 Şubat 2012 tarihinde TBMM Başkanlığı'na, TBMM Anayasa Komisyonu Başkanlığına ve üyelerine, Başbakanlığa, Mecliste temsil edilen siyasi partilere ve bütün 24. dönem milletvekillerine gönderilmiştir.

mıştır. Bu hedeflere saldırı, yine aynı odakların bir manivela aracı olarak kullandığı demokrasi ve insan hakları tellallığıyla yapılmaktadır. Bu şekilde Birleşmiş Milletler anayasası yapılabilir fakat asla Türk anayasası yapılamaz.

Anayasadan İstiklâl Marşı Çıkmaz! Bugün siyasi arenada 12 Eylül ihtilalinin ürünü olarak yer bulan figüranlar, aynı ihtilalin ürünü olan 82 Anayasası'nın bir darbe anayasası olduğunu hatırlamış, yeni anayasa düzenlemesinin baş aktörü rolüne bürünmüşlerdir. Sadece bu ürünler arası ilişki bile yeni anayasa bize dayatanların 12 Eylül'ü başımıza saranlar olduğu gerçeğini görmeye yeter. Yeni anayasa hem İstiklâl Harbi mağluplarının hem de 27 Mayıs 1960, 12 Mart 1971 ve 12 Eylül 1980 ihtilâllerini yapanların bir dayatmasıdır, icbâridir. Çünkü; topluma dar gelen bir elbise olduğu söylenen anayasanın hangi bakımdan, nerelerinin, kimlere dar geldiğinin izahını bu güne kadar kimse açıkça söyleyememiştir. Bu darlık hep bir ön kabulde dile getirildi / getiriliyor. İfade edildiği şekilde şayet anayasa bir elbise ise: 177 maddeden müteşekkil olan ve artık dar geldiği söylenen bu libas üzerinde bugüne kadar 17 operasyonla 100'den fazla genişletme çalışması yapılmıştır. Ki bu operasyonların sadece ikisi referandumla olmuş, onbeş değişiklik meclis içinde halledilmiştir. İhtiyaca göre meclisin rahatlıkla kesip biçebileceği, istenildiği şekilde genişletme imkânına sahip olan bu elbiseden rahatsız olanlar, Türk libâsını andıran unsurlar sebebiyle rahatsızlar. Bu sıkıcı kabul edilen elbisenin birilerine rahatsızlık veren yeri aynı zamanda mahrem olan ilk üç düğmeden özellikle III. düğmenin olduğu bölge: İslâm mâbedinin göğsü! Yani Türkiye! Bir gün bağrından anayasasını da çıkaracak olan marşımızın “Değmesin mabedimin göğsüne namahrem eli.” duasına İstiklâl Marşı Derneği “amin” diyerek mukabelede bulunan tek teşekküldür.

İstiklâl Marşı'dan Anayasa Çıkar! Türk Milleti'nin tarihten silinişine karşı bir duruş, bir ısrar olarak doğan; aynı zamanda bir millî mutabakat

metni hüviyetine sahip olan Marşımızın bu vasıfları göz ardı edilerek yapılacak olan yeni anayasa Türkiye hakkında kötü düşüncelerin derc edildiği bir tarihi vesika yerine geçecektir. Yeni anayasanın toplumsal mutabakatla yapılması gerektiği konusunda dillere pelesenk olan söz demetinin hiçbir hükmü yoktur. Zira adı zikredilmeyen, adı telaffuz edilmekten kaçınılan isimsiz bir toplumun imzalayacağı farzedilen mutabakat hükümsüzdür. 1921 Anayasası'nın ilk maddesi ve açılışından beri TBMM'nin şiarı olan "hâkimiyet bilâkayd-u şart milletindir" sözünde bahsedilen millet hangi millettir? Bugüne kadar yer küre üzerinde adı sanı olmayan mücerret bir millet görülmüş müdür? Yaşadığımız ülkenin adını 1921'de sağladığı mutabakatla "Türkiye" olarak koyan ve bu mutabakatla 1923'de bir devlete kavuşan Müslüman topluma tarihin verdiği ad "Türk Milleti" olmuştur. Zaten mutabakatla doğmuş ve varlığını devam ettirebilmiş bu ülkeye tekrar bir mutabakat metni aramak gayr-ı Türk unsurların dayatmasıdır.

İstiklâl Marşı millî mutabakat metnimizdir! Bugün anayasada adının geçmesine bile tahammül edilemeyen milletin karakteri ve takip edeceği yol İstiklâl Marşının 41 mısraında sıralanmıştır. "Sen şehit oğlusun" hitabına kendini muhatap kabul eden herkes İstiklâl Marşı'nı bir talimat olarak kabul edecektir. Türkiye'nin geleceği, İstiklâl Marşı'nda mündemiç olan programla birebir irtibatlıdır. Muhtemel anayasa; her maddesi İstiklâl Marşı ile murakabe edilerek, her maddesi İstiklâl Marşı'na istinaden gözden geçirilerek yapılırsa millî mutabakat kendiliğinden sağlanmış olacaktır. Aksi takdirde "evrensel ilkeler" adı altında beynelmilel şirket ilkelerinin madde madde sıralandığı bir anayasa olacağını şimdiden biliyor ve bildiriyoruz. Yine diyoruz ki: Böyle bir anayasanın her maddesi ve her komisyon üyesi bir gün İstiklâl Marşı ile muaheze edilecektir. İstiklâl Marşı'na istinaden bir düzenleme varsa cennet vatan vardır; yoksa böyle bir ülke yoktur. "Bana ne Türkiye'den" diyenlere vatan; cehennem olacaktır.

Anayasanın ilk üç maddesi içinde Türkiye, Türkçe, İstiklâl Marşı, Türk Bayrağı ve başkente Türk Milletinin mahremidir, harem bölgesidir. Başına gelen birçok belayı unutsa da namusuna uzanan eli unutmayacaktır. Türksüz edebiyat, Türksüz musiki, Türksüz tarih ne kadar mümkün ve kimlerin edebiyatı, musikisi, tarihi ise Türksüz anayasa da o kadar mümkün ve onların anayasası olacaktır. Müstakbel Türk anayasası (?) Türkiye'nin idame ettirilme azminin bir parçası, siyasî manada Müslüman kalarak dünyayı kavrayışımızın temeli olmayacaksa Türkiye'den bahis açılmayacak demektir.

Anayasa'nın III. maddesi Türkiye'nin bir ülke olduğunun hukukî alanda tescilidir. III. maddede sıralanan her kelime tevîl kaldırmaz bir şekilde Türkiye'yi işaret eder. İstiklâl Marşı Derneği muhtemel bir yeni anayasada bu maddeyi tartışmaya açanları, bu maddeyi başka bir madde ile değiştirenleri, bu maddenin değişikliğine oy verenleri şimdiden Türkiye düşmanı ve vatan haini ilân eder. Hakk'ın vaat ettiği günler geldiğinde bu düşmanları unutmayacağını deklare eder.

Kim bilir belki yarın, belki yarından da yakın.

1961 Anayasası'nı hazırlayan ve uygulayanların yargılanması istendi

● Anayasa Komisyonu üyesi Gökçe, "İdeal hukuk formları yerine ulusal yapımıza göre hazırlanmış anayasa-ya ihtiyacımız vardır" dedi

Haber 8. Sayfada

(6 Ocak 1982, Milliyet)

Bugün yeni bir anayasa yapma çabası gösterenler sonraki bir zaman dilimi için utanılacak ve aşağılanacak bir pozisyona talip olduklarının ne kadar farkındalar?

1995

استقلال مارشی
فهرمان اوردموز

"Bugün Türkiye'de sivillerin anayasa yapmasından söz ediliyor, değil mi? Aslında benim sormak istediğim soru şu: Türkiye'de sivil nerede? Çünkü Türkiye'de siyasi kadrolar zaten belli bir filtreden geçtikten sonra bir şekle, bir makama, bir söz alma -söz söyleme demiyorum- söz imkânına kavuşabiliyorlar. ... O bakımdan Türkiye'de sivillerin yaptığı anayasa fantezi bir söz olabilir."

(Kanal 7'de yayınlanan 17 Temmuz 1995 tarihli mülakat)

فور فاسونئز موشفقلمده بوزن آن سئاق
سرنمه دن بوردملك اوستندره نوتسه انصرك اوبلاق
اوبنم ملتلك بيلير بيزير بارلا باجوق
اوبخدر اوبنم ملتلكدر آنجاق

جانما قربان اولاييم چه بركگ اي نازلي هلال
فهرمان هر قمبركول نه بو شدت بو جلال
سكا اولماز دو كوله قانلر مز صوگر ا هلال
حقبير هغه ن بان ملتلك استقلال

به از لند نيز بدير هر باشا دم هر باشا دم
هانكي جيلقير بنگا نغبر و ورا حقسه باشا دم
كوكره صر سيل كيمي بيم بندي جيلنر آشام
بیرتارم داغلي اتلنلره صيغام ن شام

غربك آفا قني صا ر مشه جيلنك زرهلمی دیوار
بیم ایمان دولو كوكسم كيمي سرچدم وار
اوردسوه فور قما نصل بويله بر ايمان بوغار
مردنيت د بديتلك نك ديشي قالمس جانان وار

آرقا داسه بوردوم آجا قلم اوغرا نغا صقيبه
سيرايت كوردن دورسون بو حيا سز چه آقيره
دوغا جقدر سكا وعدا بند بكي كوزلر هقلك
كيم بيلير نلك بار بيه بلكه بار نيدن ده ياقيره

با صد نيك بر لری طوبراق د بپر ك كيرشني
دوشون آننده كي بنگار هر كفنسز بانا فخر
سن شهيد اولغيسلك ايتنجه باز بقدر آناكي
وبرمه دنيا لری آلكدره بو جنت وطنی

كيم بو جنت وطنلك اوغرينه اولماز كرفدا
شهيدا نيشقدا چوق طوبراق صيقه ان شهيدا
جانن جانان بو تون وار بيم آسیره ده خندا
ايتنه سیره نك وطنن بنی دنيا ده جدا

رومك سندن آرهی شودر آنجاق اصلنی
دكه سیره معبد ملك كوكسه نا محرم الی
بو انا نلر كه شهيدان لری دینك تملنی
ایدی بوردملك اوستندره بتم ایتكلملی

اوزمان وجد ایلد بیلن سیده ایدر وارسه ن شتم
هر چه صده مدن آرهی بو شانوب قاننی یاشتم
قیشیر بر روح مجرد کیمی برون نفسیم
اوزمان بو کسلرک عمر شه ده کربلنگه باشتم

دالغالان سوره شفقلم کیمی ای شائلی هلال
اولسون آرتوق دو کوله قانلر ملک صیبه هلال
ابدیا سٹایون عرقما بون اضنی هلال
حقبیر هر باشا مس با بر اغولق حریت
حقبیر هغه ن بان ملتلك استقلال

محمد عاكف

2011

"Dünyanın her ülkesinde ve eğiliminde eskilerin 'müesses nizam' dediği, İngilizce 'establishment' denilen bir kurulu düzen var. Bunun sarsılmaması için tedbirler alan ve sarsanları cezalandıran bir yapı var. Bu yapının dışında kalan neyse, o sivilidir. ... İnsanlar ancak müesses nizamın tanıdığı alanlarda söz söylese, söz söyleme hakkı tanınacağını biliyor."

(Radikal'de yayınlanan 15 Ağustos 2011 tarihli mülakat)

ظرفا جعفر مكا وعد ابتد بكي كونلر حقله

İstiklâl Harbi'ni, "Ben bu toprakları gâvura yedirmem." diyen bir avuç insanla kazandık. Onun için bizim vatan sahibi olmamızın temelinde demokrasi yok. Bizim vatan sahibi olmamızın temelinde bir irade var, bir geri adım atmama var. O yüzden demokrasiden bir şey beklememize gerek yok. Çünkü bize bir şey vermedi demokrasi. Biz eğer Müslüman isek, biz eğer Türk isek demokrasi sebebiyle bir kazanç sahibi değiliz. Biz davamızı terk etmediğimiz için bir şey var elimizde. Bunun başka bir mesnedi, başka bir dayanağı yok. Bundan sonra da bir şeyler olacaksa bu, daha çok sayıda insanın bizimle beraber olması yüzünden olmayacak. Bundan sonra da bir şey olacaksa meselesini sarahatle ifade eden, özü sözü bir olan insanların yaptıklarıyla olacak.

